colecţia ALCRIS 83

ROZ

Muntele pasiunii

Marge Smith

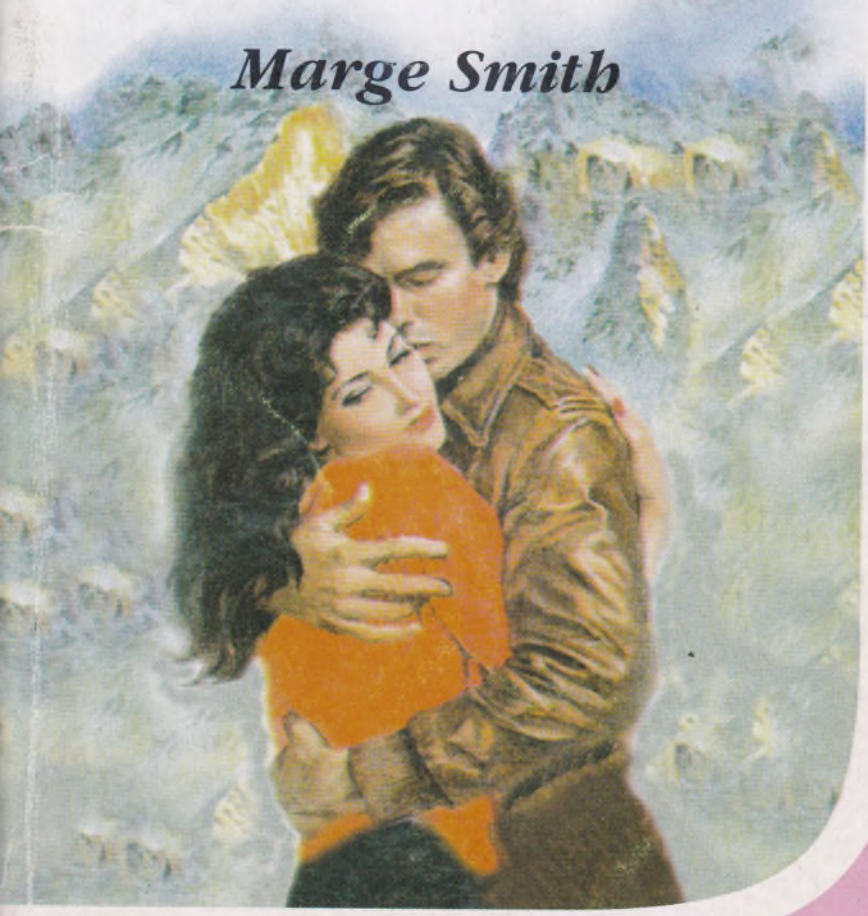

Editor: Aurelian Micu
Lector: Angela Vasile
Tehnoredactor: Ana Croitoru
Coperta: Andy

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
SMITH, MARGE
Muntele pasiunii / Marge Smith
București: Alcris, 2001.
p.; cm. – (Roz)
Tit. orig. (eng): The time and the loving.
ISBN 973-8251-44-3
821.111. 31=135.1

Colecția „ ROZ “

MARGE SMITH

Muntele pasiunii

Traducerea și adaptarea în limba română de

ELENA ION.

ALCRIS

De aceeași autoare în Colecția „ROZ" a mai apărut:

Pentru dragostea ta nr. 71

Capitolul 1

Urletele aspre ale unui dulău de vânătoare o făcură pe Leith să se trezească brusc și o smulseră din visele molcome pentru a o aduce la realitate.

Își scutură părul blond, aproape alb, se îndreptă în șezlong, și privi spre dreapta, către muntele acoperit de arbuști, de unde sunetele despicau aerul.

Muntele ei... gândi ea, cu un zâmbet ușor pe buze. Chiar și după o săptamână părea ireal, un vis ca un balon de săpun, ce părea că se va sparge dintr-o clipa într-alta.

Ochii săi priveau peste micul stăvilar, unde trei rățuște treceau pe sub pâlcul de copaci pe lângă care știa că trece izvorul, ce curgea mai apoi la vale, peste acri întregi de pajiști verzi presărate pe ici pe colo cu galbenul strălucitor al narciselor, cu tufe de trestie și ferigi. La hotarul pajiștilor, începeau tufele și arbuștii, ce urcau în sus pe panta abruptă,

pentru ca mai apoi să înceapă să se rărească, lăsând loc înspre vârf, crestelor stâncoase ce străjuiau toată întinderea.

Muntele ei... nu tocmai al ei, bineînțeles, dar crestele aspre și cenușii ale muntelui erau atât de magice și impunătoare, încât nu-și putea înfrânge gândurile pline de mândrie și mulțumire.

Dulăul urlă încă o dată, iar sunetele se rostogoliră la vale în ecouri învolburate, facându-și loc printre crengile pinilor enormi ce dominau întreaga pajiște.

Ea privi din nou în sus, spre depărtarea de unde răzbăteau sunetele, încruntându-se usor. Cineva probabil vâneaza canguri acolo pe deal, își spuse ea, deși nu se auzeau împușcături... numai urletul dulăului.

Gânditoare, privi drept înainte, ochii fiindu-i atrași de albastrul dealurilor, departe către răsărit. Verdele aprins pălea treptat, până ce se transforma în albastru, pe măsură ce dealurile se îndepărtau, dominând în ceață peste Brighton și Tea Tree.

În imediata vecinătate era hambarul, o structură în roșu și gri, rămasă din vremuri străvechi, ce părea că ar putea fi spulberată oricând de o pală de vânt. Și totuși avea mai bine de un secol, construit pe o structură de stâlpi groși de un picior, pe din afară fiind placat cu foi de lemn masiv.

În jurul ei, grădina fusese lăsată să crească în voie de ceva vreme, așa că ajunsese mai mult un domeniu al plantelor sălbatice decât grădină.

i... totul era al ei! Treizeci și nouă de hectare și jumătate, așa de aproape de o sută de acri. Ale ei! Erau ale ei deja de o săptămână, șapte zile în cap și totuși, încă nu-i venea să creadă!

Balansându-se înainte și înapoi în șezlong, își plimba ochii cenușii, înconjurând întreaga proprietate cu un aer atât de posesiv, că începu să chicotească atunci când își dădu seama. Leith Larsen, proprietară de pământuri!

Era într-adevăr incredibil. Cu nici măcar o lună în urmă, lucra ca secretară, precum și ca artist în ceramică, cu jumătate de normă, la Sydney. Acum era proprietară de pământuri și liberă să se dedice pasiunii ei, ceramica – sau cel puțin va fi in curând – cu propriul său domeniu așezat la poalele unui munte în Tasmania.

Leith își închise ochii cenușii și mari și începu iar să viseze, plină de mulțumire, așa cum fusese întreaga săptămână, plănuind întregul său vis. Putea să o facă; știa că poate, acum că partea cea mai grea fusese dusă la capăt. Trebuia s-o facă, întregul său viitor era în joc, împreună cu premiul câștigat la loterie, care făcuse toate acestea posibile. Ăsta era prețul unui vis? se întrebă ea. Un bilet la loterie? Zâmbind, adună în gând cât a costat de fapt întreaga proprietate ... numai unsprezece dolari.

Acum ea putea să-și dedice întregul timp meșteșugului olăritului... nu mai era nevoită să o facă în orele furate din timpul ei de odihnă, sau în weekend-uri în care ar fi putut ieși la întîlniri, să aibă aventuri... și cu siguranță, având asemenea oprtunitate, putea cu ușurință să-și creasca reputația ca artist în ceramică pentru ca în ea se afla un talent în plină afirmare, gata să cucerească întreaga lume artistică.

Acum avea proprietatea ei, spațiu cât cuprinde, unde putea să cultive legume, de unde putea avea destule resurse

pentru hrană, ceea ce i-ar fi redus considerabil cheltuielile, până când talentul ei ar fi ajuns să fie apreciat și plătit pe măsură.

Nu avea nici o datorie pe lumea asta și cu siguranță economiile ei erau de ajuns pentru un an întreg până ce, gândea ea, ar fi ajuns să câștige de pe urma olăritului.

Un an! Ar fi de ajuns. Trebuie să fie. Chiar și pe când lucra cu jumătate de normă, reușea să câștige de ajuns din olărit... iar acum, că nu mai avea nici o chirie de plătit, și toate cheltuielile vieții de la oraș... orice ar fi, se va descurca.

Puținii ei prieteni, bineînțeles, au crezut că și-a pierdut mințile, când le-a spus că are de gând să abandoneze luminile strălucioare ale Sydney-ului. Iar când a mai anunțat că se duce în Tasmania, ba mai mult, într-un ținut îndepărtat la țară, chiar și prietenii cei mai apropiați au ridicat din umeri plini de scepticism.

– Dar ești o orășeancă veritabilă! Ai să înnebunești acolo, îi spuse cineva. Haide, Leith, fi rezonabilă. Și cum rămâne cu Brian?

Brian! Numai gândul la numele acestuia îi dădu lui Leith fiori reci. Brian, snobul sofisticat, a afișat mai multă îndoială decât toți, când i-a spus ce are de gând să facă.

Brian! Chipeș, întotdeauna perfect aranjat, întotdeauna atent la cele mai mici detalii, întotdeauna cuceritor, atent, iubitor. Și mincinos!

Chiar și atunci când, furioasă, l-a pus în fața dovezilor ipocriziei lui, el continuase să mintă, cu ușurința cuiva care minte de când se știe, și atât de vizibil convins ca Leith l-a crezut întotdeauna, drept care va continua să se lase înșelată și acum.

Și când acea tentativă a eșuat, a schimbat tactica în mod subtil, folosind șantajul sentimental, cu o cruzime și sânge rece incredibile și cu aceeași naturalețe cu care își folosea și șarmul său inegalabil.

– Zău așa, Leith, doar nu fugi în sălbăticie în Tasmania, doar pentru atâta lucru! spusese el, încercând să facă faptele sale să pară nevinovate. Ceea ce probabil și erau... în ochii lui, gândi Leith. Dar acea trădare îl scosese definitiv din inima ei.

Cel puțin, gândi ea, nu s-a obosit să nege acuzațiile aduse, deși continua să nu recunoască deschis că singurul motiv pentru care el se implicase în relația cu ea, era ca să se asigure că o mare parte din lucrările ei vor fi vândute prin galeria lui. Dar nu făcuse numai atât. Nu se dăduse în lături să facă promisiuni și aluzii că în final relația lor se va concretiza în ceva durabil, dar întotdeauna încercând în același timp să o determine să renunțe la inhibițiile ei față de sexul în afara căsătoriei.

Și în final, încercând cu disperare s-o facă să se simtă vinovată, să pună totul pe umerii ei firavi, să folosească întreaga ei inocență ca armă împotriva ei ... Leith avu un fior și mai puternic de repulsie.

Ei, se terminase acum... tot răul spre bine, fără îndoială. Și acum, privind în urmă, nici măcar nu mai considera anul petrecut alături de Brian ca o pierdere. Implicarea emoțională, atât de nimicitoare pentru sufletul ei, către sfârșit, devenise un stimulent minunat pentru creativitatea ei. Oricum, simțea că devenise mai puternică și mult mai greu de înșelat în viitor. Chiar dacă era sigură că î nu va mai avea parte

de oportuniști asemeni lui Brian. Nu! Acum era pe propriile ei picioare și așa vor rămâne lucrurile. Invulnerabilă în independența ei și mândră de dreptul de a-și conduce viața așa cum crede ea de cuviință.

Ar putea atât de ușor să profite de pe urma cărții lui Brian, gândi ea, ca mai apoi să alunge ideea la fel de repede cum a venit. Pur și simplu nu era genul care să încerce să profite in mod nemeritat, iar Leith se cunoștea de ajuns de bine ca să-și dea seama că nu își va schimba această trăsătură de caracter. Nu la cei douăzeci și șase de ani pe care-i avea, și nu tocmai atunci când era pe cale să-și construiască viața la care visase dintotdeauna.

Își promise să-și amintească de lucrul ăsta pe viitor. Mai ales în ceea ce îl privea pe Christopher Hardy, tânărul agent imobiliar, care a fusese extraordinar prin promptitudinea cu care răspunsese primei încercări a lui Leith de afla unde ar putea găsi terenuri de vânzare.

– Am văzut un loc minunat o dată pe când am fost în vacanță acum doi ani, începuse ea, apoi se apucase să explice în detaliu proprietatea viselor sale, care atât de tare o fascinase, încât fiecare amănunt îi rămăsese întipărit în minte.

Tânărul agent imobiliar ascultase cu răbdare, în timp ce Leith își continua descrierea, iar apoi, asemeni unui magician, își cufundase mâna într-un maldăr de hârtii, de unde scoasese o poză pe care i-o întinsese lui Leith aproape cu o plecăciune.

– Pariez că ăsta e locul de care vorbești spusese el cu un surâs plin de satisfacție, și păruse foarte mulțumit când Leith scosese un strigăt de uimire, atunci când recunoscuse locul.

– Cred ca asta e ziua ta norocoasă, chicotise el câteva minute mai târziu. Mai întâi câștigi la loterie și apoi întâmplarea face ca acest loc să fie de vânzare la timpul potrivit. Tocmai am primit înștiințatea acum o zi, nici măcar n-am apucat să public anunțul. Poate că nici nu va fi nevoie.

– Sper să fie adevărat, spusese Leith, dar sunt sigură că este mai mult decât îmi pot eu permite, dat fiind că sunt aproape o sută de acri.

– Nu fi negativistă, spusese el zâmbind. Nici măcar nu ți-am spus încă prețul. Apoi însă, spusese o cifră care o făcu încă o dată pe Leith să scoată un strigăt de uimire.

Mai mult decât plănuia să plătească... mai mult decât putea. Dar... posibil. Expresia întipărită pe fața ei, probabil ca i-a spus totul agentului.

– Nu te lăsa descurajată așa de repede, spusese el. Ăsta e doar prețul cerut pentru început. Un punct de unde poți începe să negociezi. Însă bineînțeles că nu vei face asta până ce nu vei vedea locul cu ochii tăi. Nu știu cum ești tu, dar memoria mea n-ar fi chiar așa de bună după doi ani.

Leith încercase să-și acundă un zâmbet. Nu trecuseră doi ani de când vazuse locul. Cu o zi în urmă se urcase în mașină și fusese acolo ca să constate cu bucurie că este la fel de încântată de ceea ce vede ca în urma cu doi ani doi ani. Ce magie necunoscută avea în el acel loc, nu putea să-și dea sema, dar timpul nu schimbase nimic. Și totuși... prețul acela.

– Nu cred că e nevoie să mă mai uit la el, spusese ea cu sinceritate. Dacă pot să-mi permit atâția bani, sunt hotărâtă de acum.

– Dar dacă nu-l vezi, nu vei ști niciodată, spusese Chris Hardy. Va trebui să înveți să fi mai realistă dacă plănuiești să locuiești la țară de acum încolo, domnișoară Larsen. Nu vreau să te descurajez, dar trebuie să te avertizez că locuitul la țară nu este pentru oricine și cei care-i fac față, sunt cei care dau dovadă de cel mai mult realism.

– Vrei să spui că visătorii nu au ce căuta acolo? răspunsese Leith cu încăpățînare.

– Vreau să spun că putem ajunge acolo în jumătate de oră, dacă ne grăbim, spusese el evaziv. Sunt câteva aspecte pe care vreau să le cercetez pentru dosarul meu, chiar dacă ai să te răzgândești. Eu zic că merită să arunci o privire, nu? N-o să-ți pară rău.

Îi păruse; cu excepția faptului că s-a îndrăgostit imediat de casa bătrână de lemn, înălțată la jumătatea pantei muntelui, izolată complet de toți vecinii de întinderea de teren și cuibărită în grădina sălbatică, de parcă ar fi dăinuit acolo de când lumea.

Chris Hardy fusese ceva mai puțin entuziasmat și la un moment dat, chiar încercase s-o facă să se răzgândească să mai cumpere. Proprietatea, spusese el, fusese lăsată să se deterioreze foarte rău, vegetația era distrusă de animale, casa era în aceeași măsură deteriorată, acoperișul era în stare proastă, instalația electrică, probabil nesigură.

Totuși, avea electricitate și propria rezervă de apă potabilă, canalizare și toate obișnuitele facilități, inclusiv un uriaș șemineu în living și o sobă cu ardere lenta, care să încălzască rezervorul de apă.

– Dacă ești dispusă să petreci ceva timp tăind lemne, ai să poți menține costurile pentru energie rezonabile. Am înțeles că pe timpul iernii, facturile pentru energie sunt de două ori mai mici ca cele din timpul verii, pentru că nu se folosește energia electrică la încălzirea apei.

Se plimbase cu ea în jurul proprietății, arătându-i atât părțile bune cât și cele rele.

– Întreg gardul din spate trebuie reconstruit, spusese el. Nici gardul care împrejmuiește terenul înspre munte nu e într-o stare mai bună. Continua cu criticile, cele mai multe dintre ele neavând nici un sens pentru Leith. Ce-i păsa ei de starea în care erau gardurile? Nu intenționa să transforme locul într-o fermă și starea de acum era de ajuns ca să-i permită să crească câteva animale domestice.

– Da, dar nu e atât de simplu, spusese el. Dacă îl lași să se degradeze prea mult, va costa o avere să-l refaci. Nu ai decât vreo patruzeci de acri de pășune cu adevărat. Restul sunt tufișuri și buruieni pe care poți foarte bine să le lași așa cum sunt.

Continua să aducă critici, dar de data asta intraseră în casă și Leith era prea preocupată să studieze interiorul casei, ca să-i mai pese de gardurile împrejmuitoare ale pășunii.

În mod clar, se gândea ea, casa era veche. Era de-a dreptul dărăpănată! Scândurile păreau solide în aparență, dar în realitate, aveau nevoie să fie curățite și revopsite. Tabla acoperișului era ruginită și în stare proastă, iar interiorul era o adevărată îngrămădeală de vechi și nou, modern și bătrânesc.

Și totuși... avea un farmec aparte. Chris însă, nu fusese deloc impresionat.

– Doamne iartă-mă... nici nu mi-am dat sema că e atât de rău, spusese el la un moment dat. Ca mai apoi, vazând expresia de pe fața lui Leith, să-și schimbe repede atitudinea. Dar să zicem că e locuibilă.

În ochii lui Leith însă, casa era mai mult decât atât. Era cu siguranță locuibilă. Cei câțiva ani în care se ocupase cu redecoratul de apartamente îi formaseră ochiul pentru așa ceva și știa că un strat de vopsea și materiale pentru curățat ar face minuni în această casă, înăuntru și afară.

Ca să nu mai vorbim că era cu totul și cu totul atrasă de casă și avea un puternic sentiment că îi aparține, că era lucrul pe care-l căuta de multă vreme, poate mai de mult decât realizase. Era casa potrivită pentru ea. Dacă putea să și-o permită. Și dacă Chris nu va încerca s-o facă să se răzgândească. Va încerca cu siguranță, și pe drumul înapoi spre Hobart asta a și încercat să facă, cu un întreg șir de argumente.

– Ei, îmi dau seama că vorbesc degeaba, spusese el în cele din urmă. Nu că aș vrea să las să-mi scape cea mai ușoară vânzare pe care am făcut-o în tot acest an, numai că...

– Numai că nu ai nici cea mai mică idee ce vreau eu să fac, spusese Leith, continuându-i vorba cu o precizie care-l făcuse să zâmbească. S-ar putea să ai dreptate, dar singurul mijloc pentru a afla, este să încerc.

În final reușise să negocieze și să scadă o idee prețul, de ajuns ca să-si poată permite suma. De asemeni inclusese și parte din mobilier în întreaga tranzacție.

Și acum era al ei... Cumpărat și plătit în întregime. În întregime era cuvântul potrivit, gândi ea. În afară de întreaga săptămână a câte optsprezece ore pe zi, petrecute curățând și revopsind, ca să facă doar interiorul casei locuibil. În afară de căutările fără rezultat din fiecare dimineață, încercând să afle unde își depuseseră ouăle cele trei găini moștenite odată cu casa. În afară de lupta continuă pe care o dădea cu afurisita de sobă cu combustie înceată, o creatură diabolică ce părea făcută anume s-o înnebunească pe Leith.

O folosise cu conștiinciozitate conform instrucțiunilor, ba chiar o curățase pe dinăuntru și pe din afară, ceea ce durase o zi întreagă. Dar indiferent ce făcuse, soba fumega, scoțând un fum înecăcios prin multitudinea de crăpături pe care le avea.

Momentele de relxare în șezlong fuseseră într-adevăr dictate de soba recalcitrantă și Leith căzuse într-un somn neașteptat, în timp ce își plănuia următoarea bătălie cu soba, pe care era sigură că avea s-o piardă.

Dulăul urlă din nou, privirea fiindu-i atrasă spre o siluetă în mișcare care se precipita în jos pe drum. Apoi dispăru printre tufișuri dar lătratul încă i se mai auzea.

Leith se gândi pentru o secundă să se ducă până la gardul de la poalele pantei și să vadă dacă dulăul mai era încă acolo, dar renunță și intră în casă, decisă să continue corvoada cu soba. Aproape o oră mai târziu, dădu buzna afară pe ușă, cu o dâra de fum în urma ei, aproape împiedicându-se de o siluetă mică ce stătea lungită în prag.

Era dulăul, care o privea gâfâind de jos. Părea bătrân, blana presărată cu fire albe din jurul botului trădând lucrul ăsta.

Îngenunche să-l mângâie, fără să-i fie frică, iar el o răsplăti dând ușor din coadă și cu o privire drăgăstoasă.

– O, bietul de tine, spuse ea cu voce tare, aruncând o privire către munți. Ce vânător fără milă ar pune o asemenea povară pe un câine așa de bătrân?

Bătrânul dulău abia mai respira. Era clar că bietul animal era aproape epuizat, drept care Leith intră înapoi în camera plină de fum și se întoarse cu un castron plin cu apă, pe care câinele îl acceptă cu lăcomie.

– Nu prea mult dintr-o dată, îl avertiză Leith cu voce tare.

Dar bătrânul câine își cunoștea limitele și încetini, ca mai apoi să se oprească din băut.

Încă o dată, Leith aruncă o privire mânioasă către stăpânul invizibil al bietului câine. Apoi îl chemă să vină după ea, ridică vasul cu apă și se îndreptă spre spatele curții, unde fostul proprietar lăsase un adăpost spațios pentru câini.

– Intră, bătrânico, spuse Leith în glumă și bătrânul câine nu mai avu nevoie de alte îndemnuri, pentru a intra dupa vasul cu apă rece, în umbra plăcută a adăpostului.

Leith se întoarse la asaltul asupra sobei, dar gândurile îi stăteau numai pe jumătate la ceea ce făcea, în același timp imaginându-și o confruntare verbală aprinsă cu stăpânul bietului câine obosit.

– Asta presupunând că voi avea vreodată ocazia, spuse ea dintr-o dată cu voce tare, făcând ochii mari la gândul că stăpânul animalului ar putea să-l abandoneze dacă dulăul nu se mai întorcea.

Toată concentrarea îi pieri, iar gândurile îi fugiră sus pe munte, încercând să citească gândurile cuiva pe care nu-l cunoștea, pe care nu-l întâlnise niciodată.

O privire aruncată în curte nu o liniști decât foarte puțin. Dulăul părea căzut într-un somn adânc și liniștit, urechile-i lungi tresărind. Pesemne că visa la canguri și iepuri și alte sălbăticiuni pe care tocmai le urmărise prin pădure. Chiar și când Leith ieși din bucătărie, câinele nu se mișcă, iar ecoul îndepărtat al unei voci ce părea că-l strigă nu-l făcu să deschidă ochii.

Sunetul venea de atât de departe, că Leith nu-și putea da seama dacă este stăpânul câinelui ce, sau un alt zgomot. Dar era suficient ca s-o facă să se hotărască ce are de făcut.

Urcând în mașina de teren prăfuită și veche pe care o cumpărase în cea de-a treia ei zi în Tasmania, începu să conducă încet pe drumul care șerpuia în jurul poalelor muntelui, ca mai apoi să urmeze drumul care știa că duce la sursa rezervei ei de apă.

I se spusese că apa ei provine dintr-un stăvilar, aflat sus în pădurea tropicală, cam la o milă depărtare de proprietatea ei. Chris Hardy o avertizase că dacă voia ca cele două rezervoare de apă să fie tot timpul pline, trebuie să verifice în mod regulat starea bazinului și a țevilor îngropate care duceau la rezervoare.

– Țevile astea sunt destul de vechi, spusese el, și din cauza înălțimii bazinului, e destul de multă presiune asupra lor, așa că riscul să se spargă e mare. Ai grijă să le supraveghezi mereu și verifică rezervoarele din când în când, să vezi câtă apă folosești și cât de repede se umplu la loc.

Un motiv în plus ca să fac această escapadă, gândi ea, deși adevăratul motiv era faptul că ținea nepărat să afle dacă stăpânul câinelui îl strigase sau nu. Chris promisese să vină într-o zi să verifice bazinul pentru ea, ceea ce era foarte bine, având în vedere faptul că Leith nu avea nici cea mai vagă idee ce era de fapt de verificat.

Conduse de-a lungul drumului îngust, atât cât avu curajul, apoi se opri și ieși afară din mașină, în liniștea care îți tăia respirația. Chiar și vântul încetase să mai bată.

Realiză că nu se mai auzea nici vocea care îi atrăsese atenția mai devreme, când se afla jos lângă casă. Să se fi înșelat? Leith gândea că nu, așa că în loc să aștepte, începu să înainteze cu precauție, în același timp căutând cu ochii pe pământ un cât de mic indiciu că țevile s-ar afla în apropiere.

Din câte știa, acestea trebuiau să se întindă de-a lungul drumului, dacă se putea numi astfeel cărarea bătătorită de buldozer. Aceasta devenea din ce în ce mai îngustă pînă ce, la o cotitură, se transformă într-o simplă potecă șerpuind de-a lungul albiei pârâului. Dar unde era apa? Nu auzea nici un zgomot de apă și nu îndrăznea să mai înainteze în jungla întunecoasă. Mai făcu câțiva pași pe potecă și fu pe cale să abandoneze căutările, când îi atrase atenția o bucată de țeavă neagră care ieșise la suprafață.

i totuși poteca urca în continuare! Leith merse înainte, curiozitatea învingând piedicile urcușului. Deodată auzi în mod clar sunetul apei curgând, așa că mai merse încă putin.

Nu, nu se putea să fie ăsta! În loc de bazinul larg, plin de apă limpede pe care și-l imaginase, văzu o groapă plină cu nămol, apa fiind ținută de un zid primitiv din piatră, ce unea cele două maluri.

De jur-împrejur, vegetația luxuriantă a pădurii tropicale se apleca amenințător. Trunchi de copaci enormi, acoperiți de mușchi, lăsau să treacă un firav firicel de apă, pentru ca aceasta să se piardă imediat în bazinul mlăștinos.

Se cutremură la gândul că băuse din apa aceea! Cu precauție, deși nu era nevoie de așa ceva, coborî până ajunse în dreptul zidului de stâncă, să arunce o privire, și văzu că ceea ce ar fi trebuit să fie filtrul. Era o plasă fină, înfundată aproape în întregime cu o amestecătură de nămol și frunze.

Făcând o grimasă la vederea clisei nu tocmai plăcute la vedere, dădu toată mizeria la o parte si se luptă cu țeava filtrului, până reuși s-o pună într-o poziție mai bună.

Imediat un șuvoi de nămol începu să curgă și nivelul noroiului din rezervor începu să scadă. Apucă apoi o creangă și încercă să curețe înăuntrul rezervorului, până începu să vadă cu încântare că eforturile ei dădeau roade și resturile acumulate începeau să dispară. Era atât de prinsă de munca depusă, încât ignoră apa înghețată care începea să umple rezervorul și își cufundă amândouă mîinile ca să scoată afară pumni întregi de nămol și frunze. Acum apa curgea liber și Leith putu să se așeze și să privească apa cum umple bazinul. Abia acum își dădu seama că va avea nevoie de apă, mai

devreme decât crezuse. Pantofii albi, cămașa și jeanșii erau negri de noroi. Mâinile îi erau relativ curate, dar își putea imagina în ce stare îi erau fața și părul.

– Ei, cel puțin am făcut-o și pe asta și cu mult mai mult succes decât cu afurisita de sobă, spuse ea pentru sine, urcând înapoi pe potecă, acolo unde își lăsase mașina.

Aproape că ajunsese la mașină, când ecoul slab al unui strigăt ajunse până la ea, mult prea neclar ca să poată înțelege cuvintele. Se opri, așteptând ca ecoul să se repete și când se întâmplă din nou, decise că e foarte posibil ca vocea să-i aparțină vânătorului necunoscut, care își chema câinele.

– Hei! strigă ea, punându-și mâinile căuș la gură și rostind cât putea de tare în direcția din care credea că venise sunetul. Ți-ai pierdut câinele?

– Da! veni răspunsul, purtat de adiere.

Așteptă un moment, apoi strigă din nou : Este la casa albă de jos !

Următorul răspuns se pierdu, luat de vânt și așa de distorsionat încât nu se mai distingeau cuvintele.

Gândul la animalul istovit îi stârni din nou revolta împotriva stăpânului câinelui.

– Este... în... casa... albă... de... la... capătul... de... jos... al... străzii, strigă ea, tare și rar. Dacă-l vrei, vino să-l iei!

Apoi, fără să mai aștepte vreun răspuns, se urcă în mașină și plecă, încă plină de revoltă. Ce voia prostul... să ia ea câinele și să i-l aducă? Nu, lasă-l pe el să vină să-l ia, și cu ocazia asta îi va spune și ce crede ea despre felul cum se poartă cu bietul câine.

Fu și mai convinsă că aceasta era decizia care trebuia luată, când ajunse acasă și fu întâmpinată de bătrânul dulău care dădea din coadă parcă și mai istovit. Câinele se afla exact acolo unde îl lăsase și chiar dacă mare parte din apa din castron dispăruse, era clar că dulăul nu mai avea energie pentru nimic altceva.

Un lucru bun era că soba se hotărâse în sfârșit să ardă cum trebuie și Leith stătu în cumpănă dacă să profite de acel moment și să facă un duș, de care avea atâta nevoie, după bătălia cu bazinul.

– Numai să nu mă pomenesc că vine măgarul acela să-și caute câinele exact când sunt acoperită toată cu săpun, își spuse ea și decise să aibă răbdare încă puțin cu spălatul și schimbatul hainelor.

Ar fi putut fără grijă să facă un duș. Ar fi putut de fapt să facă mai multe; mai mult de două ore trecuseră și stăpânul câinelui încă nu dăduse nici un semn, așa că Leith se hotărî ca măcar să-și potolească foamea cu o mică gustare.

Era din ce în ce mai furioasă cu fiecare minut care trecea, iar gustarea n-o ajută deloc. În curând și câinele începu să contribuie la indispoziția ei. Întâi timid, iar apoi cu neliniște crescândă, animalul începu să urle. i nu mai era urletul unui dulău de vânătoare ci un neîncetat sunet plin de jale..

La început Leith crezu că îi era foame, dar chiar și după ce câinele dădu gata un castron cu mâncare, începu iar să urle, cutreierând curtea în lung și în lat.

Leith începu să-i vorbească blând și câinele încetă. Dar numai pentru un moment. Uitându-se în sus la ea cu ochii lui căprui și strălucitori, dădu din coadă și își continuă lamentările chinuitoare.

Mesajul nu putea fi mai clar: „Lasă-mă să plec!"

– Îmi pare rău, bătrâne, dar va trebui să stai aici până apare stăpânul tău, îi spuse ea câinelui, care răspunse dând din coadă și cu un urlet și mai sfâșietor.

Leith încercă cu vorbe blânde, cu autoritate, dar replica dulăului era aceeași. Acum era odihnit și voia să plece, un mesaj repetat pe din ce în ce mai insistent.

– Ah, oprește-te! izbucni Leith în cele din urma. Dacă ar auzi cineva ar crede că te torturez, prostuțule.

– Păi nu asta faci? Vocea era atât de înceata, că ar fi putut foarte bine să fie propria-i conștiință răspunzându-i, dar Leith știa mai bine și se întoarse, ca să întâlnească ochii negri și scrutători ai siluetei înalte ce se sprijinea cu dezinvoltură de poarta grădinii.

Capitolul 2

Părea că fusese plămădit dintr-o stâncă de granit. Ochi negri, păr negru, obrazul neras și un bronz atât de închis, încât aproape se confunda cu părul de pe piept.

Deși părea că se sprijină cu naturalețe pe poarta grădinii, putea foarte bine să fie invers; era atât de solid și bine făcut, că ar fi putut sprijini el poarta.

– Eu... bineînțeles că nu, se bâlbâi Leith puțin derutată de apariția lui și de acea voce tulburătoare.

El nu spuse nimic, dar ochii săi negri pătrunseră ochii blânzi și cenușii ai fetei, acuzând-o tăcut, pe nedrept. Fiecare unghi și plan al feței lui erau dure, tăiate parcă în piatră. O frunte înaltă și puternică, întâlnea părul sau negru și creț. Sprâncene la fel de negre îi încadrau ochii negri și pătrunzători. Nasul îi era fin, dar impunător, iar buzele cărnoase.

Era prea multă vitalitate în întreaga lui înfățișare, gândi ea, prea multă viață și energie. i categoric, prea multă încredere în sine. Părea aproape sfidător prin atitudinea sa plină de superioritate, în așa măsură, că starea de confuzie ce o cuprinsese mai devreme, se transformă în furie împotriva omului care lăsase un câine atât de bătrân să alerge după vânat, până la epuizare.

– Cum îndrăznești să mă acuzi pe mine de tortură ? izbucni ea. Nu eu sunt cea care a lăsat bietul câine să alerge până era să moară... deși cred că oricum prea puțin îți pasă.

– Oh? Nu era de fapt o întrebare, ci mai mult o exclamație care exprima disprețul pentru părerea ei. Asta o făcu să-și iasă și mai mult din fire.

– Da, oh, zise ea. i dacă ai venit să te plângi că ți-am forțat câinele să se odihnească, poți să-ți ții plângerea pentru tine, pentru că aș mai face-o încă o dată dacă aș mai avea ocazia. Era atât de obosit când a apărut aici, încât m-am temut că o să moară.

Din nou el nu spuse nimic, doar o privea pe Leith cu ochii aceia cărora nu le scăpa nimic, în timp ce o măsurau din cap până-n picioare. Pantalonii vechi și largi și cămașa încă și mai largă, nu prea îi puneau în evidență fizicul și ascundeau cu totul corpul ei zvelt de dedesubt.

Musafirul său nu suferea nici unul din aceste dezavantaje. Nici un astfel de camuflaj. Jeanșii deschiși la culoare se mulau perfect pe picioarele sale musculoase, iar cămașa decolorată

de soare avea mânecile suflecate până la coate și era descheiată până la jumătatea bustului, fiind aproape neîncăpătoare pentru pieptul său puternic.

– Crezi că dacă cineva, spuse el în cele din urma, cu aceeași voce calmă, ar încerca să-ți spună să nu te forțezi prea tare lucrând la olăritul tău, pentru că asta ar putea fi periculos, nu te-ai lăsa câteodată purtată de val și ai munci până la epuizare, doar pentru că îți place ceea ce faci?

Leith nu își putu ascunde surpriza, la cele spusele lui, și mai ales la cele știute de el, dar ea tot mai credea că se descurcă onorabil în această confruntare, păstrându-și vocea calmă. Așa că răspunse.

– Nu văd ce are de-a face una cu alta.

–Te rog nu încerca să pari încuiată, spuse el și un zâmbet sarcastic i se așternu pe buze în același timp ridicând dintr-o sprânceană. tii foarte bine ce am vrut să spun și la fel de bine știi și care ar fi răspunsul la așa ceva.

Ea nu se mai obosi să nege și rămase tăcută. Lasă-l pe el să dea explicații, gândi ea; avea s-o facă oricum, fie că ea îi aducea argumente sau nu.

– Bineînțeles, ceea ce vrei tu de fapt să știi, este cum de am știut că te ocupi cu olăritul, continuă el cu același zâmbet sarcastic. Dar sigur că nu vei recunoaște așa ceva, nu-i așa domnișoară Larsen?

Apoi începu să râdă când îi întâlni privirea furioasă. Deci îi știa și numele. i ce altceva mai știa ? se întrebă Leith, dar era hotărâtă să nu-i dea satisfacția să întrebe.

–Bineînțeles, spuse el. Nu am nici cea mai mică idee ce reprezintă L, cealaltă inițală, asa că va trebui să ghicesc. Linda? Nu, în nici un caz nu ești o Linda... Lois? E prea de modă veche... cu siguranță nu ești nici o Lucy, sau o Lolita...

–Nu, cu siguranță nu, mormăi ea obosită de acest joc. Este Leith, dacă ții neapărat să știi și mai ales ca să te scutesc să întrebi prin vecini.

–Leith, rosti el numele cu emfază, dându-i o savoare de parcă l-ar fi gustat. Leith ... chiar îmi place, spuse el. Cel puțin așa cred. Ți... se potriveste.

– Mă bucur, răspunse Leith, cu ironie ascunsă. i acum ar trebui ca eu să-ți ghicesc numele? Păi să vedem, continuă ea, pe limbă venindu-i cele mai absurde nume la care se putea gândi. Cum ar fi Egbert, sau Homer, sau Ichabod.

– Mace Benedict, răspunse el, mai înainte ca ea să poată începe. Nu e prescurtare de la Mason; e doar numele de fată al mamei mele. Nu e un obicei rar întâlnit, deși cred că bunicul meu câteodată și-ar fi dorit ca numele de fată al mamei lui să fi fost cu totul altul decât Arnold. Sunt surprins că acest obicei nu a murit încă de pe atunci.

Leith chicoti. Nu putu să se abțină, chiar dacă nu-și putea da seama dacă era serios sau nu.

– Ar fi fost mai rău invers, râse ea și fu oarecum ușurată când el i se alătură.

Mace... numele i se potrivea foarte bine. Mai ales cu înfățișarea lui aproape regală, foarte impozantă, deși toate acestea dispar atunci când râde, gândi ea.

– Iar numele ei este Lucy, spuse el arătând către câine, care își ridică o ureche când își auzi numele. Motiv pentru care mă bucur că nu te cheamă și pe tine așa... ar fi putut să se stârnească confuzii acolo sus, pe munte.

– Să înțeleg din asta că intenționezi s-o lași... pe ea... să continue... începu Leith, dar fu întreruptă.

– Este ceea ce îi place ei cel mai mult să facă, mai mult decât orice, chir și decât mâncarea, spuse el hotărât. Ea e un vânător, asta a fost crescută să fie și e ceea ce a făcut toată viața. Sunt convins că dacă ar putea vorbi, ți-ar spune că atunci când îi va veni vremea, ar vrea să fie în timpul unei vânători, nu zăcând într-o cușcă.

– Ți-e ușor să vorbești în numele ei, spuse Leith, dar el îi și dădu răspunsul, înainte ca ea să poată continua.

– Este, și nu are rost să mai discutăm pe acest subiect, pentru că n-o să ajungem să fim de acord, iar eu am lucruri mult mai importante de făcut decât să-mi pierd timpul certându-mă.

– Mai ales pentru că oricum nu-ți pasă ce crede altcineva, murmură ea aruncându-i o privire înghețată.

Însă în loc să-i întoarcă ostilitatea, el zâmbi.

– Draga mea Leith, dacă credeam că ai cea mai vagă cunoștință despre subiectul în cauză, aș da opiniei tale atenția cuvenită. Dar sunt convins că Lucy este prima cățea de felul ei, pe care ai văzut-o vreodată la vârsta fragedă pe care o ai, deși probabil nu va fi și ultima, presupunând că vei continua să locuiești aici.

– Bineînțeles că voi continua. Dece să nu o fac? întrebă Leith, cu o expresie de suspiciune amestecată cu surpriză, la comentariul făcut.

–Nici un motiv special, doar că nu-mi pari a fi o persoană care ar putea trăi la țară, ridică el din umeri. Asta nu înseamnă că vreau să spun ceva de rău despre tine. Nu judec pe nimeni când nu-l cunosc. Să zicem doar că sunt curios să văd cum te descurci. Poate mă vei surprinde spunând că ai fost născută și crescută la o fermă, sau ceva asemănător.

– Mă mir că nu știi și asta; se pare că ți-ai pus în cap să-mi verifici trecutul! izbucni Leith cu sarcasm intenționat.

– Ha! Nu există secrete la țară, fată dragă, spuse el pe un ton plin de superioritate. Vei afla asta cu timpul. Toată lumea îți știe toate treburile, în timp ce par că își văd de ale lor, și dacă asta te deranjează, te sfătuiesc să-ți faci bagajele chiar acum, pentru că nu vei putea schimba lucrurile pe-aici, îți garantez.

– Nu văd de ce m-ar deranja. Nu am nimic de ascuns, răspunse ea cu încăpățânare.

– În cazul ăsta, nu înțeleg de ce ești în defensivă, spuse el cu un zâmbet satisfăcut. i se vede treaba că privești numai din punctul tău de vedere. Încearcă s-o faci și invers. Pentru acești localnici, tu ești o fată drăguță, nou-venită de la oraș. Ba mai mult, care câștigă la loterie și imediat își folosește câștigul pentru a cumpăra un petec de pământ acoperit cu tufișuri, la capătul lumii. Ea pretinde că este artist ceramist, dar și-a cumpărat o fermă, chiar dacă nu prea este cine știe ce fermă,

iar ea cu atât mai puțin, nu este, sau nu pare a fi fermier. Curios? Sigur că da și nu poți să acuzi oamenii că sunt curioși.

– Nu acuz pe nimeni de nimic, spuse Leith. i nu mi se pare atât de neobișnuit pentru cineva să-și dorească puțină liniște, un loc unde să trăiască într-o atmosferă relaxată și liniștită. O mulțime de oameni trăiesc la țară, și nu sunt fermieri.

– Prea mulți, spuse el, și tonul vocii lui o făcu pe Leith să se pună iar în gardă.

– Mulțumesc foarte mult ! izbucni ea. E minunat să te simți binevenită.

Numai că Mace Benedict părea imun la sarcasmul ei. Doar zâmbi, dezvelindu-și dinții frumoși și albi, cu o încredere în sine care aproape te înfricoșa.

– Nimic personal, spuse el fără să-și ceară scuze. Locul ăsta este un exemplu clasic a ceea ce se întâmplă cu fermele de peste tot. Cu ani în urmă, cel care s-a stabilit pe proprietatea asta, care este cea mai veche de pe acest munte, cred, a muncit ca un sclav să curețe pământul, să-și planteze livezile și să amenajeze pășunile pe care le vezi, să construiască casa în care stai. Trebuie să fi fost o muncă titanică, dar în final, pusese pe picioare o fermă frumușică. Tot la capătul pământului, dar ceva de care putea fi mândru și cu care știa ce să facă, atâta timp cât era sănătos.

Apoi bărbatul privi spre pinii imenși și impunători, care aruncau umbră peste pajiști.

– Copacii ăștia trebuie să aibă o sută sau chiar o sută cincizeci de ani. Îmi amintesc că atunci când eram copil erau

la fel de mari ca acum. În zilele acelea, proprietatea ta, împreună cu cea de lângă tine, și parte din cea de la poalele muntelui dacă nu mă înșel, formau o singură fermă. i chiar și așa, era o fermă care abia supraviețuia.

Leith îl asculta, fără să încerce să-l întrerupă, în timp ce ochii lui negri păreau pierduți în amintiri. Aproape că părea că vorbește cu sine, uitând cu totul de Leith. Continuă să-i povestească cum prima fermă a trebuit să fie vândută, împărțită, vândută iar și iar, de fiecare dată pierzându-se ceva.

– ... și în sfârșit iată-ne în ziua de azi... locul ăsta nu mai este o fermă. Gardurile sunt jalnice, pășunile nu stau nici ele mai bine, buruienile au invadat totul. Ăsta e rezultatul a zece ani de lăsare în paragină și probabil va urma încă și mai multă, doar dacă nu ai vreo mină de aur ascunsă pe undeva. Te-ar costa mai mult decât ai plătit pentru locul ăsta să-l aduci cel puțin la starea inițială. i oricum, ar fi bani aruncați, pentru că în ziua de azi, nu s-ar mai putea transforma într-o fermă viabilă.

– Mai ales, răspunse Leith, când aparține cuiva care nu este fermier. Vocea ei probabil că dezvăluia cât de jignită se simțea, căci Mace o privi plin de compasiune.

– Nu am spus așa ceva. Nimeni nu dă vina pe tine și nici n-ar trebui. Nici eu nu încerc să-ți înec corăbiile, pentru că sunt sigur că ții mult la locul ăsta, altfel nu l-ai fi cumpărat de la bun început.

Apoi el zâmbi, aproape ca un copil jucăuș și rușinos. De altfel cine zice că nu ești fermier? Încă nu ai încercat, și vei fi oricum nevoită s-o faci... asta îți garantez. Nu vei avea de ales. Îi zâmbi iar și continuă.

– În afară de asta, sunt sigur că ai un plan de a supraviețui prin propriile forțe, altfel n-ai fi aici. Văd că deja ai niște păsări de curte. Ăsta e un început.

Leith ezită înainte să răspundă. Omul acesta, își spuse ea, știe prea multe.

– Nu prea cred că o mână de găini și rațe înseamnă o fermă, spuse ea în cele din urmă. Iar eu nu am ambiții mai mari de atât.

– În cazul ăsta, îți sugerez să începi să ai, spuse Mace arătând cu o mână către pajiștile din jur. În aproximativ... patru luni vei fi înconjurată de o vegetație atât de înaltă și deasă, că nu vei mai putea să te miști.

– Imposibil! Probabil glumește, gândi Leith, uitându-se în jur. Pășunile erau cosite așa de bine, încât se vedea pământul printre firele de iarbă. Nu putea să și le imagineze năpădite de buruieni înalte.

– M-am gândit să cresc o oaie, ca să împiedice iarba să crească prea mare aici în curte, recunoscu ea, dar nu cred...

Mace Benedict dădu din cap cu dezaprobare, și gestul fu suficient s-o întrerupă pe Leith în mijlocul frazei.

–Lecția numărul unu, spuse el. Oile nu sunt bune la întreținutul pășunilor, cel puțin nu în curți, unde vor distruge toate gardurile vii și copacii. Pune o oaie în curtea asta și nu cred că îți va plăcea rezultatul. Oilor trebuie să le dai drumul să pască pe pășuni. i-ți vor trebui mult mai multe decât una, ca măcar să acopere un petec de pășune, o dată ce vine primăvara. Dar bineînțeles, mai întâi trebuie să repari gardurile, ca să le țină pe toate la un loc.

–Mda, spuse Leith. Oricum, nu știu nimic despre oi, sau despre reparat garduri, așa că anul ăsta cel puțin va trebui să-mi asum riscurile cu iarba.

– i când va veni perioada focului și vei fi înconjurată de toată iarba aia, îți vei asuma riscuri sinucigașe, răspunse Mace cu gravitate. i fără să mai aștepte sau să ceară permisiunea, deschise poarta și păși afară. Vino după mine. Să facem o plimbare, să vedem în ce stare sunt gardurile.

Indignarea lui Leith fu înăbușită de lătratul lui Lucy, care sărea cu labele pe gardul de sârmă al adăpostului pentru câini, atunci când stăpânul său se apropie.

– Nu, bătrânico, va trebui să stai aici, îi spuse Mace câinelui cu o voce blândă. tiu ce ai de gând să faci; vei fi la o milă depărtare într-un minut și eu iar voi fi acuzat de cruzime. Acum, domnișoară Larsen, vino după mine și ascultă cu grijă, pentru că lucrurile astea tot va trebui să le înveți mai devreme sau mai târziu.

Apoi ieși cu Leith după el, care îl urmă fără tragere de inimă. El înainta cu pași mari, uitându-se împrejur și nescăpându-i nimic, criticând tot ce vedea, parcă și mai tare decât Chris Hardy.

Leith nu înțelegea decât părți din ce spunea el; și oricum, îi era atât de greu să țină pasul cu bărbatul cu picioare atât de lungi, încât majoritatea cuvintelor se pierdeau în distanța din ce în ce mai mare dintre ei.

Singura dată când pricepu totul, fu când el se aplecă în umbra bătrânilor pini, își puse mâinile în șolduri și începu să

studieze o grămadă de bușteni. Leith îi observase deja în plimbările ei, și se gândise că ar fi buni pentru făcut focul.

– Ei, spuse Mace Benedict, măcar ți-au lăsat ceva de valoare.

– Da, spuse Leith. Deși am destul lemn pentru foc acum, și încă nu mi-am cumpărat un ferăstrău. Dar vor fi de folos mai încolo, nu-i așa?

– Lemn de foc ? Expresia din ochii lui negri era atât de revoltată, încât ea se dădu un pas înapoi fără să vrea. Apoi el dădu din cap, scuturat de un râs puternic.

–Lemn de foc, o Doamne, acum chiar că le-am auzit pe toate ! Ăștia copilă dragă, sunt stâlpi pentru gard. i încă unii buni. Valorează în jur de 50 de dolari pe lot. i tu vrei să-i arzi? Oh, văd lucruri mărețe în viitorul tău ca fermier. Deja pot...

– Oprește-te! Oprește-te odată! strigă Leith, luptându-se să-și stăpânească lacrimile. Aproape că era gata să se repeadă la el cu pumnii încleștați, fiind gata să-și piardă controlul. Cum îndrăznea să-și bată joc de ea în felul ăsta? De unde era să știe ea toate lucrurile astea? Apoi, pe neașteptate, se împiedică de ceva și se dezechilibră, pumnii încă ținându-i strâns încleștați. Însă două mâini de fier o prinseră de talie la timp și o ridicară chiar înainte de a cădea cât era de lungă pe pământ.

– Liniștește-te... liniștește-te ! Vocea îi sună calmă dar autoritară în ureche. O senzație ciudată, arzătoare, o învălui, când buzele care șopteau acele cuvinte îi atinseră gâtul și lobul urechii. Putea să simtă mușchii trupului lui, în timp ce o ținea strâns lipită de el, brațele lui puternice aproape împiedicând-o să respire, sânii ei fiind striviți de pieptul lui, iar brațele atârnându-i moi.

Apoi, înainte ca ea să poată să mai zică ceva, el o așeză la loc în siguranță, cu picioarele pe pământ. Apoi n-o mai atinse, se dădu un pas înapoi privind în ochii ei cenușii, și începu să zâmbească, ceea ce o făcu încă și mai furioasă.

– Eu... tu... izbucni ea, aproape sufocându-se de furie, aroganța lui sporindu-i și mai tare confuzia.

– Am impresia că toate astea au fost prea multe și prea repede pentru tine pe ziua de azi, spuse el cu același zâmbet. i totul a fost din vina mea. Îmi pare rău, Leith, nu trebuia să fiu atât de dur cu tine.

Ceva din felul în care îi pronunțase numele, ceva din vocea lui, făcu toată furia fetei să dispară dintr-o dată.

E îngrijorător, gândi ea. Prea era chipeș și mult, mult prea seducător și prea știa cum să-i manipuleze sentimentele.

– Recunosc, nu e greu să râzi de mine, spuse ea plecându-și privirea. Dar asta nu înseamnă că am meritat să-mi vorbești așa. Nu am pretins niciodată că știu toate lucrurile astea.

– Ai dreptate, spuse el cu o voce prietenoasă, însă Leith gândi că probabil el nu încearcă decât să se prefacă.

– De altfel, nimeni nu ți-a cerut sfatul de la bun început, spuse ea. În afară de asta, de ce ți-ar păsa ție dacă voi arde sau nu țărușii pentru gard... pur și simplu asta nu te privește.

– Pierderile privesc pe oricine, dar înțeleg ce vrei să zici, spuse el. i țin să-ți amintesc că mi-am mai cerut scuze o dată; nu intenționez să mă mai repet. i nu mai fi așa de defensivă, fato. Nu ți se potrivește.

– Ei bine, nici asta nu e treaba ta ! izbucni ea. Așa că te poftesc să-ți iei câinele și să pleci. Sunt sigură că am să mă descurc foarte bine și fără tine; și azi, și în viitor.

– Tot timpul ești așa de temperamentală? întrebă el curios. Sper că nu; nu-ți va face viața mai ușoară dacă așa stau lucrurile; și nu prea mi te imaginez... vreau să zic... nu ești genul.

– Nu știi nimic despre genul meu! Leith aproape striga. Nu m-ai mai văzut niciodată până astăzi, și nu sti nimic despre mine. Dar sunt sigură că asta nu te va opri să spui cine știe ce despre mine, dacă așa îți convine.

– Stai liniștită, nimeni nu intenționează să spună nimic neadevărat despre tine. Ce nu înțeleg, este motivul pentru care ești așa de defensivă. Bănuiesc că nu e din cauză că ținutul ăsta s-a dovedit a fi prea mult pentru tine; de când ești aici... de o săptămână? Ăsta nu e nici măcar timp să-ți tragi răsuflarea, d-apoi să te lași descurajată. Care e de fapt problema Leith ? E doar schimbarea în modul de viață, sau e altceva?

– E... nu e nimic, răspunse ea evaziv. Cum i-ar fi putut explica acestui bărbat, care se vede treaba că le știa pe toate, că nu era vorba de o schimbare în modul ei de viață... nu tocmai; că era o teamă adâncă, și că nu putea face față la nimic, în ciuda tuturor viselor ei? Că se simțea total incapabilă, iar nereușita cu soba, și cu multe altele, nu făcuseră decât să înrăutățească lucrurile?

– ... trebuie să iei lucrurile unul câte unul, nu te grăbi să faci prea multe, prea repede, spuse el. Viața la țară trebuie

luată zi cu zi, și chiar dacă pare că nu e niciodată destul timp, vei afla într-un târziu, că de fapt e destul, dacă nu te lași doborâtă de lucruri fără prea mare importanță.

Leith își plecă bărbia cu tristețe, înțelegând ce vrea el să zică, cel puțin în principiu; dar incapabilă să-i spună acestui bărbat frumos și atât de autoritar, că lucrurile nu erau așa de simple.

– Ia ziua de azi, de exemplu, continuă el, ignorând tăcerea fetei. În locul tău, eu aș fi fost mândru de mine. M-ai căutat pe mine să-mi dai câinele, ai găsit bazinul și l-ai curățat! Zic eu că ai făcut o treabă excelentă, mai ales că nu erai deloc pregătită.

Inima ei tresări. Un compliment? Ăsta era ultimul lucru la care se aștepta din partea lui Mace Benedict. Flatant, dar în același timp îndoielnic.

– Eu... hmm... mulțumesc, spuse ea în sfârșit, încercând în același timp să nu se lase învăluită de plăcerea complimentului.

– Cu plăcere, spuse el, cu un zâmbet abia schițat. Dar n-am vrut să-ți fac un compliment. Cred că trebuie să privești asta ca o zi tipică pentru viața la țară. Poți să-ți faci câte planuri vrei, poți să-ți organizezi zilele în cel mai eficient mod cu putință, dar inevitabil, se va întâmpla ceva care să-ți dea planurile peste cap, și singurul mijloc să te împaci cu toate astea fără să înnebunești, este să tratezi fiecare urgență drept ceva firesc.

– Cu alte cuvinte îmi spui că orice planificare este o pierdere de timp, răspunse Leith, nefiind sigură dacă ăsta era cel mai bun lucru pe care îl putea spune, dar neputând să se abțină.

– Nicidecum. Planificarea este esențială dacă vrei să progresezi. Dar la țară e bine să nu uiți că nimic nu e bătut în cuie.

– Am să țin minte asta, zâmbi Leith. Dar în gând se întreba ce o mai așteaptă pe viitor. Soba încăpățânată n-ar fi fost sfârșitul lumii, dar mai întâi Chris, și acum acest tiran de Mace Benedict, păreau să scoată la iveală problemă după problemă, de unde nici nu bănuiai. Dacă ar fi fost nevoită să se ocupe de toate cele pe care i le spuseseră ei, n-ar mai fi avut timp pentru olărit nici până la adânci bătrâneți.

– Bineînțeles că vei avea, spuse Mace Benedict, făcând-o brusc să realizeze că gândise iar cu voce tare. Leith se înroși, dar el numai zâmbi când îi observă jena. Un zâmbet prietenos, lipsit de acea înfumurare la care ea se aștepta.

Apoi, în restul inspecției gardurilor, el păru mai degrabă căzut pe gânduri, vorbind puțin, dar dând toată atenția fiecărei porțiuni de gard.

Leith îl urma, tăcută și ea acum, în timp ce încerca să vadă lucrurile din jur prin ochii lui și să rețină totul. Dar în mare parte, tot ceea ce putea să facă era să țină pasul cu el. Mace Benedict mergea cu pașii mari și mersul legănat al unui muntean, și era atât de înalt pe lângă Leith, încât aceasta trebuia uneori să alerge ca să-l prindă din urmă.

Când ajunseră înapoi la casă, Leith nu ezită să-l invite pe Mace la o cafea, și fu foarte încântată când acesta acceptă imediat.

Până când deschise ușa casei!

Se dădu un pas înapoi, și aproape căzu pe spate, când un val de fum negru și învolburat o împinse în brațele puternice, care încă o dată o ridicară și o susținură cu blândețe, în ciuda exclamației ei furioase:

– Soba asta blestemată!

–Ah, spuse el cu un calm incredibil. Să înțeleg că n-ai mai avut niciodată de a face cu o sobă cu combustie lentă, înainte de a veni aici?

– Nu, și încă n-am reușit să-i dau de capăt blestemăției ăsteia, spuse Leith aproape plângând din cauză frustrării și a faptului că se făcuse din nou de rușine.

Eliberându-se din mâinile care îi cuprindeau talia subțire și o făceau să se simtă încurcată, începu să numere rar până la zece, și să tragă adânc aer în piept. Nu era prima dată când soba o supunea la astfel de exerciții.

Mace o ignoră și deschise larg ușa de la intrare, încercând să se uite la sobă prin fumul ce devenea mai puțin des.

Leith încă se mai lupta să-și stăpânească lacrimile, când el se duse în spatele curții și se apucă să examineze grămada de lemne pe care Leith o folosea pentru foc. Apoi sudui, și se ridică în picioare cu o bucată de lemn în mână.

– Asta e tot ce ai tu pentru făcut focul? întrebă el, dând cu ochii roată prin curte în căutarea unei alte grămezi de lemne.

– Mai e o stivă mare în spatele gardului, răspunse Leith. Numai că bușteni sunt prea mari, și eu încă n-am reușit să cumpăr un topor.

– Înseamnă ca ai făcut focul tot timpul cu resturile astea? Nici nu mă mir că s-a înfundat soba! spuse el revoltat, și mânia din ochii lui negri o făcu să tresară, chiar dacă știa că era destinată nu ei, ci foștilor proprietari.

– Mda, ăștia sunt într-o stare mai bună, spuse el privind la grămada de bușteni mari și rotunzi. Sunt destui aici ca să-ți ajungă pentru toată iarna, o dată ce vor fi tăiați în bucăți mai mici. Apoi se întoarse și privirea îi fu atrasă de un rezervor pentru apă de ploaie, plin cu bușteni gata tăiați. Astea sunt ceva mai bune, murmură el, aruncând o privire prin care parcă o acuza că nu observase provizia de lemn uscat.

– Le-am folosit pe celelalte, pentru că erau lângă casă, puse unele peste altele, spuse ea dezvinovățindu-se. Mai ales că nu știam că nu sunt bune.

– Am crezut că ne-am înțeleles să nu te mai scuzi atâta, observă el cu o voce calmă și amuzată. Economisește-ți energia pentru ce va urma, cum ar fi să transportăm toate resturile alea de lângă casă în altă parte, și apoi să aducem câteva lemne bune de foc ca să le ai la-ndemână după ce vom curăța soba.

– Oh, dar... dar... Rămase pe loc. Mace n-o mai ascultă, și începu să meargă.

– Hei! Unde te duci? Ce vrei să faci? strigă Leith, alergând cu pași mici după el. Nu era sigură dacă trebuia să fie furioasă, sau recunoscătoare pentru că el preluase comanda, dar știa că trebuia să protesteze că nu i se ceruse părerea.

– Mă duc să văd dacă pot să găsesc ceva cu care să repar soba, răspunse el, fără ca măcar să se uite înapoi. Tu începe cu grămada de lemne de care ți-am spus, altfel nu vom mai ajunge să stăm la o cafea așa cum ai promis.

– Câtă înfumurare! murmură Leith. Dacă Mace o auzise, o ignoră, iar Leith preferă să creadă că el n-o auzise deloc. El

continuă s-o ignore în timp ce ea se lupta eroic, când cu o stivă de lemne, când cu alta, cu mâinile istovite sub povara lemnelor.

Apoi el o strigă tocmai când se afla la jumătatea drumului dintre cele două grămezi, cu brațele pline cu lemne, cu o voce care-i dădea de înțeles să lase jos lemnele, și să vină îndată!

Leith își adună ultimele puteri și se duse ascultătoare, acolo unde o chemase Mace.

– Vino să vezi asta, spuse el pe un ton revoltat, și-i arătă ceva la baza coșului de fum. i cu ocazia asta să-i mulțumești stelei tale norocoase că n-a ars întreaga casă până în temelii, până acum.

Tot ce putea să vadă Leith, era o deschizătură plină de tăciuni, dar Mace împinse un băț înăuntru, și un val de tăciuni și cenușă răbufni prin crăpătură.

– Cum a putut cineva să lase soba în starea asta, nu pot să-mi imaginez. Sunt sigur că soba asta n-a mai ars cum trebuie de o bună bucată de vreme.

Spusele lui o făcură pe Leith să fie mulțumită la gândul, dacă hornul sobei a fost înfundat de atâta vreme, nu putea fi vina ei. Dar ai fi zis că așa era, dupa ce Mace o chemă în camera mai puțin plină de fum acum, și îi ordonă să scoată toate resturile arse din sobă.

– Mă duc să văd dacă pot găsi ceva de care chiar că avem nevoie, spuse el mai mult pentru el sine. Apoi se întoarse către Leith. Presupun că nu ai zărit pe undeva niște plasă de sârmă, hm? Ei, nu-ți face griji, o să găsesc eu ceva.

Folosind tot ce-i cădea în mână, de la ustensile de bucătărie, până la bețe, Leith aproape că reușise să curețe interiorul sobei, până se întoarse el.

– E de ajuns deocamdată. Acum du-te în curte și nu-ți lua ochii de la baza afurisitului ăstuia de horn.

Când Leith ieși din casă, văzu cizmele lui Mace, frumos aranjate la capătul scării ce stătea întotdeauna sprijinită de casă, și pe el, urcat pe acoperiș, părând parcă și mai înalt astfel. În mână avea un colac de frânghie de care atârna ceva ce părea un mănunchi de sârme, și o greutate.

– O să fie o treabă nu tocmai curată, așa că ai grijă, mai ales dacă bucăți din hornul ăsta or să înceapă să cadă.

După care băgă sârmele legate de capătul sforii, prin gura hornului. Căzură în jos cu zgomot, zgâriind pereții coșului, și se opriră cam la jumătatea lungimii acestuia. Apoi scoase greutatea, ca s-o lase să cadă iar. De data asta căzu cu și mai mult zgomot, și cu o viteză care zdruncină întreaga structură.

– Doamne, iartă-mă! O să-l dărâmi! strigă Leith, când el ridică greutatea încă o dată, dar Mace zâmbi lăsând din nou greutatea să cadă, bucăți de cărbune și cenușă răbufnind prin deschizătura de la baza șemineului.

Leith stătea înmărmurită, neștiind dacă să încerce să-l oprească, presupunând că putea, sau să se dea la o parte, în caz că hornul care vibra din toate încheieturile, ar fi cedat sub asaltul lui Mace.

Nu avu timp să se hotărască. Dintr-o dată greutatea de la capătul frânghiei răzbi prin masa de resturi care înfun-

dau soba, și valuri de funingine, cenușă și bucăți de lemn ars își făcură apariția prin gaura de la baza hornului.

Mace dădu drumul unui strigăt de triumf, apoi, după ce curăță complet coșul sobei, coborî de pe acoperișul de tablă.

Se așeză să-și pună cizmele și zâmbi satisfăcut către Leith, cu o expresie care parcă proclama înfăptuirea unui parteneriat de mare succes.

– Acum ne putem ocupa de cafea, spuse el, și să ne curățăm, lucru care ar trebui să fie primul pe listă. Ai auzit de teoria de a economisi apa făcând duș împreună cu un prieten?

Apoi râse de expresia de îngrozită întipărită pe fața lui Leith.

– Văd eu bine zub stratul ăla de funingine, sau chiar te-ai înroșit? chicoti el. Ar trebui să te vezi într-o oglindă; arăți ca un copil care s-a jucat afară, în țărână.

– Râde ciob de oală spartă, contraatacă ea, revenindu-și din surpriză. Nu cred că sunt mai murdară decât tine!

Ceea ce era foarte adevărat. Mâinile, brațele și fața lui Mace oglindeau efectele întregii operații de curățare a hornului. Era plin de cenușă peste tot. Apoi, când Leith se uită într-o oglindă, văzu că nici ea nu e mai curată; o pată mare de funingine pe frunte, hainele negre și mâinile atât de mânjite, încât nu păreau că vor mai putea fi vreodată curățate. Dacă avusese nevoie de un duș după ce curățase bazinul, acum era chiar urgent.

Urgent, dar nu era momentul acum. Mace Benedict părea că glumise, dar era ceva în spatele acelor ochi negri care o

făcea să creadă că nu fusese chiar totul o glumă. Apoi, un demon din adâncul conștiinței începu să-i șoptească, și ea se pomeni gândind, ce-ar fi dacă l-ar lua pe Mace în serios, și cum ar fi să împartă dușul cu asemenea bărbat.

Fără să vrea începu să-și plimbe privirea pe corpul lui, pe mușchii puternici ai gâtului, pe umerii largi, întreaga lui masculinitate copleșind-o. Gândi că nu mai e nici o îndoială că ar putea să ajungă să fie mult, mult prea atrasă de acest atoate știutor Mace Benedict.

Petrecură următoarele cinci minute, el arătându-i cum să facă focul cum trebuie în sobă, apoi începu să se curețe la chiuveta de la bucătărie, în timp ce Leith făcea cafeaua, minunându-se cât de bine funcționa soba acum.

– Nici nu știu cum să-ți mulțumesc de-ajuns, îi spuse ea după ce turnă cafeaua. Amândoi stăteau așezați la o masă imensă din lemn de pin. Este... este aproape un miracol ce ai făcut cu soba asta.

– Miracolul e cum de chestia asta blestemată n-a făcut scrum toată casa, și pe tine o dată cu ea, răspunse el privind-o cum se uita speriată către sobă. N-ar fi fost cea mai bună urare de bun-venit la noul tău mod de viață.

Leith tresări la acest gând. tia că focul e o mare amenințare în zonele rurale oricând, iar o sobă defectă într-o zonă cu lemnărie uscată era curată sinucidere. i ea nici nu bănuise! Ce alte lucruri o mai așteaptă, la fel de periculoase ca acesta?

– Cât de des ar trebui să curăț întregul horn? întrebă ea. tiu că soba în mod sigur trebuie s-o curăț în fiecare săptămână, dar...

– Dacă merge cum trebuie, nu trebuie să faci mai mult decât s-o ștergi de praf în fiecare săptămână, spuse el. i hornul e probabil în regulă până la sfârșitul iernii, acum... dar ai grijă, totuși. Cel mai important lucru cu astfel de sobe, este lemnul pe care-l arzi, și hornul, pe care l-am rezolvat deocamdată. Lasă lemnul ăla prost să se usuce până iarna viitoare cel puțin. Ai destul lemn bun acum; asta după ce o să-l tai în bucăți. Dar la începutul verii se taie de obicei lemnul pentru iarna care vine, ca să aibă întregul anotimp răgaz să se usuce.

– Apoi se uită la ea, plimbându-și ochii negri pe formele ei zvelte, așa cum un artist studiază formele unei sculpturi.

Și dacă nu ți-ai făcut rost încă de un prieten, îți sugerez să-ți faci o prioriate din învățarea mânuirii ferăstrăului și drujbei, spuse el, făcând-o pe Leith să se încrunte la o asemenea afirmație misogină.

– Să-mi fac rost de un prieten, oricât de capabil la mânuirea ferăstrăului, nu e tocmai ceea ce consider eu o prioritate, răspunse ea înfruntându-l. Cred că ar fi mult mai înțelept să învăț să fac toate treburile astea singură, sau este vreo regulă misogină a bărbaților din Tasmania, care spune că nu pot să-mi tai singură lemul de foc, numai pentru că sunt femeie?

Mace nu-i răspunse, dar expresia pe jumătate amuzată de pe fața lui fu de-ajuns, deși asta n-o îmbună deloc pe Leith.

– Să-nțeleg că te aștepți să angajez tot un bărbat să-mi construiască și roata de olărit? spuse ea, în ciuda faptului că am

construit mai mult de o duzină la viața mea, și toate fără nici un ajutor. Află, domnule Benedict, că o femenie nu înseamnă neapărat neputință!

– Doar încăpățânare și atitudine defensivă, spuse el zâmbind. Vreau să-ți amintesc că nimeni nu încearcă să spună lucruri rele despre tine.

– Ei, văd că faci o treabă bună și fără să încerci, izbucni ea, și nu e drept. Cel puțin ai putea să-mi dai o cât de mică ocazie să arăt că nu sunt total incompetentă.

– Absolut deloc incompetentă, răspunse Mace. Dar cu siguranță total arțăgoasă și total defensivă; Mace zâmbi, privind afară pe fereastra bucătăriei, auzind sunetul unui motor de mașină. Cred că acum înțeleg și de ce. Văd că am avut dreptate în ceea ce privește găsitul unui prieten.

Leith se ridică în picioare și privi afară, neputându-și stăpâni un strigăt de uimire când dădu cu ochii de Chris Hardy, care ieși din mașină și intră în curte având în brațe o drujbă și o cutie cu unelte.

Ochii lui Mâce păreau că o acuză, sau era conștiința ei care o făcea să creadă asta? Leith își dădu seama că nici o explicație nu mai avea rost, dar de ce i-ar păsa ei ce crede el ?

Capitolul 3

– Ei, asta da, surpriză, să-l găsesc pe Mace Benedict aici, ca să nu mai vorbim, să vă văd pe amândoi murdari ca niște coșari. Zău așa, Leith, când mai ai probleme, sună-mă. Trebuia să mă fi uitat eu mai cu atenție la soba aia ...

Era a treia oară când Leith auzea același refren, și își impuse să nici nu-l mai asculte, gândind că tânărul Chris începuse să sune ca un disc stricat. De asemeni, o notă posesivă în vocea lui o deranjă și mai tare. Mai ales că mai devreme, când acesta își făcuse apariția la poartă, Leith observase nemulțumirea, și chiar o sclipire de gelozie în ochii lui Chris, când dăduse cu ochii de Mace.

Fuseseră politicoși unul cu altul, dar nimic mai mult. În mod vădit se cunoșteau deja, și la fel de vădit era și faptul că personalitatea autoritară și atât de masculină a lui Mace îl punea în umbră pe Chris, chiar dacă acesta din urmă era fără îndoială sigur pe sine și deloc timid.

S-au salutat unul pe altul, apoi Mace plecă, fără să-i mai dea lui Leith ocazia să-i mulțumească pentru sfaturi și ajutor.

Ultima lui privire, gândise ea, era plină de repros, iar Leith era convinsă că o acuză de exact ceea ce gândise și ea mai de mult, și anume că nu era cinstit din partea ei să profite de bunăvoința lui Chris Hardy, știind că nu-i va oferi nimic în schimb.

Era un lucru mai ușor de zis decât de făcut. Tânărul agent imobiliar părea că nici nu aude spusele ei, că se poate descurca și singură, că ar prefera să se descurce singură. Îl deranja faptul că ea acceptase ajutorul altcuiva.

Până la urmă nu avu de ales, și-l lăsă să muncească la stiva ei de lemne tot restul după-amiezii, iar la sfârșit se așezară la masă, ea pregătindu-se să-l facă să înțeleagă cum stau lucrurile în relația, sau presupusa relație a lor. Nu reuși însă să-și ducă intențiile până la capăt, pentru că oaspetele ei începu să discute despre Mace Benedict, iar curioziatea ei învinse, cu toate strădaniile de la început pentru a schimba subiectul.

Mace Benedict, se pare, era unul dintre cei mai avuți proprietari de pământ din district. Era de profesie avocat, dar nici chiar această muncă nu putea să-l împiedice să se ocupe cu pasiune de pământurile familiei și de multe altele, pe care le achiziționase de-a lungul timpului; și într-adevăr, nu vedea cu ochi buni fermierii amatori în general, și tot ce însemna proastă administrare a pământului.

– Aici sunt de acord cu el, dar asta e ceva ce se petrece oriunde în Australia, și nu se va schimba. Nu prea pot să

mă plâng de fapte de pe urma cărora îmi câștig existența, nu?

Într-adevăr așa și era, își dădu seama Leith. Chris promitea să devină foarte influent în lumea afacerilor imobiliare din regiune, combinând tinerețe, vitalitate și farmec, cu devotament și simț al afacerilor; unul din interesele lui, deși nu recunoștea deschis, era Mace Benedict, care în regiune era o adevărată forță. Avea pământ, animale și afaceri în întreaga Tasmanie. Putere! i exact la asta aspira și Chris.

Leith, pe de altă parte, nu era interesată de afacerile lui Mace Benedict, atât cât era de viața lui personală. Nu fu surprinsă să afle că bărbatul era unul dintre cei mai doriți burlaci din regiune, și că avea o mare influență în exclusivista înaltă societate din orașul Hobart. Toate astea nu prea se potriveau cu apariția lui neașteptată pe proprietatea ei, și cu felul cum i-a sărit în ajutor cu soba.

Mult după ce Chris plecă, și mult după ce se lăsă întunericul, Leith tot se mai întreba de ce Mace se implicase cu asemenea bunăvoință în problemele ei, și mai ales, dacă să se aștepte ca asta să devină un obicei, așa cum devenise cu Chris.

– Puțin probabil, decise ea, și zilele care urmară îi dădură dreptate. Problema era că nu-și putea lua gândurile de la el, mai ales când dulăii de vânătoare lătrau sus pe munte, aproape în fiecare weekend. De fiecare dată, Leith se aștepta s-o vadă pe Lucy intrând ostenită în curte, deși nu voia să accepte cât de mult își dorea ca asta să se întâmple, în speranța că Mace ar fi venit o dată cu ea. Hotărî, însă, că avea lucruri mult mai importante de făcut, decât să se gândească la

un bărbat pe care nu-l văzuse decât odată în viața ei, și care îi dăduse a înțelege foarte clar că nu avea la inimă fermierii amatori ca ea.

Într-o zi, poate, va ajunge să vadă că ea era întru totul serioasă în ceea ce privește noul ei mod de viață, dar pe moment, trebuia să se concentreze asupra muncii ei, și nu asupra lui Mace Benedict și a părerilor sale misogine. Erau multe de făcut, de construit un cuptor pentru ceramică, de construit un atelier din vechiul hambar, grădina amenința să înghită întreaga curte a casei, și trebuia amenajată.

Viața devenise o muncă continuă pentru Leith, prinsă fiind în treburile zilnice care trebuiau făcute. Cu timpul, ajunse chiar să folosească cu îndemânare drujba, și tăiatul lemnelor nu mai era o corvoadă. Găsi chiar și lut pentru olărit, pe o porțiune de teren care alunecase. Își asamblă chiar și un cuptor electric pentru ceramică, pentru început, până își va construi unul cu lemne. Dar pentru asta avea nevoie de cărămidă, și se hotărî ca, atunci când va avea loc o licitație cu așa ceva la târgul fermierilor care se ținea în fiecare sâmbătă, să meargă și ea, chiar dacă asta însemna o bună distanță de parcurs cu mașina.

Când sâmbăta cu pricina veni, Leith ajunse la locul unde se țineau licitațiile printre primii, fericită fiind de ocazia de a privi în voie marfa. Se vindea aproape orice, de la mașini agricole și vehicule, până la electrocasnice.

Cărămizile refractare expuse la vânzare păreau în foarte bună stare, aproape că nici nu se observa că mai fuseseră folosite, și Leith spera din toată inima că prețul era rezonabil.

Pe măsură ce începutul licitației se apropia, mulțimea de oameni spori. Familiile, în general de la țară, erau cele mai dese, așa că Leith nu se simți deloc stânjenită în jeanși, în cămașa legată la brâu, și pantofii sport din picioare. Aproape toată lumea din jur era îmbrăcată la fel ca ea, toți venind direct de la muncă. Erau și familii îmbrăcate orășeneste, mulți dând dovadă chiar de eleganță.

Vânzarea începu, însă cu lucruri care n-o interesau pe Leith : cauciucuri folosite, piese auto, cutii și multe altele. Conducătorul licitației începu prin a face un anunț despre credit și aranjamente cu bani gheață, pe care Leith nu-l ascultă cu toată atenția la început, dar apoi, după ce pricepu despre ce e vorba, intră în panică.

– Orice cumpărare se face numai cu bani gheață. Cecurile și aranjamentele de credit se fac la biroul nostru înainte de începerea licitației.

Tot ce avea Leith la ea erau cec-uri, și banii pentru masa de prânz și pentru benzină. Furioasă că nu-i trecuse prin minte această situație, își croi drum prin mulțime, spre biroul casieriei, și în grabă începu să-și pledeze cauza.

Nu era o problemă, o asigură funcționarul, apoi după ce-i înregistră numele, îi ceru să estimeze câți bani are disponibili în cont. Leith se pregăti să răspundă, dar o senzație ciudată o făcu să se întoarcă spre dreapta ei, spre silueta înaltă de lângă ea.

Ochii negri, strălucind sub sprâncene negre, se adânciră în ochii ei, în timp ce acea gură senzuală se transformă într-un întinse prietenos, dar înfricoșător în același timp.

Mace Benedict... și împreună cu el, atât de aproape încât părea că face parte din persoana lui, stătea cea mai frumoasă femeie pe care îi fusese lui Leith dat vreodată s-o vadă; și având în vedere ocazia, cea mai frumos îmbrăcată.

Leith, stătea încremenită, surpriza punându-i un nod în gât. Nu era atentă nici la funcționar, nici la Mace Benedict, ci la acea femeie incredibilă, cu părul negru ca tăciunele, și la costumul ei roșu-aprins care îi venea atât de bine.

– Haide, Leith... omul așteaptă să-i răspunzi. Vocea lui Mace o făcu să tresară ca din vis.

– Doar o estimare va fi de ajuns; nimeni nu-ți cere mai mult, continuă el, cu o privire amuzată.

Leith continua să rămână înmărmurită, fără să scoată o vorbă, plină de confuzie și de un sentimet aproape de jenă. Îl auzea clar, îi înțelegea cuvintele, și totuși nu putea răspunde. Singurul lucru la care se putea gândi, și care o înfuria la culme, era contrastul dintre felul cum era ea îmbrăcată, în comparație cu femeia care-l însoțea pe Mace. Dar de ce i-ar păsa ei de cum apare în fața lui Mace, și ce crede el?

Apoi el rânji, și spuse pe un ton mai mult nerăbdător decât amuzat.

– Ei? Sunt sigur că n-ai venit la licitație fără un oarecare buget. Vino-ți în fire, fato! Ce-ai venit aici să cumperi?

– Cărămizi, reuși ea să îngaime; apoi ochii ei se întâlniră cu ai lui.

– Cărămizi, repetă el cuvântul cu nepăsare. Leith încercă să mai adauge niște explicații, dar fu incapabilă să scoată un

cuvânt. El trecu pe lângă ea, luă catalogul cu prețuri, și începu să caute printre oferte. Cărămizi refractare, sau din cele obișnuite?

– Din amândouă. Leith începea să-și revină, și cuvintele îi ieșiră din gură fără efort.

– Bun, spuse el întorcându-se către funcționar, spunând o cifră care era de cinci ori mai mult decât putea Leith să cheltuiască. Dacă e mai mult, o să acopăr eu diferența, continuă el și se întoarse, dispărând în mulțime, înainte ca Leith să poată să scoată un cuvânt.

Singurele cuvinte pe care le mai auzi Leith, înainte ca ei să dispară, fură frânturi din discuția lor, aproape șoptite:

– Cine era nesuferita aia? Apoi replica lai Mace Benedict:

– Un fel de vecină.

Prima ei intenție fu să fugă după ei, ca să găsească un mod de a-i mulțumi lui Mace pentru gestul făcut, dar îi pierdu din vedere și decise să se îndrepte spre locul licitației.

Leith spera din tot sufletul ca stiva de cărămizi pe care și-o dorea să nu coste atât cât estimase Mace. Aproape că erau mai scumpe decât niște cărămizi nou-nouțe.

Când licitația ajunse în sfârșit la cărămizi, Leith își recăpătase înapoi întreaga încredere în sine. Prețurile oferite pentru alte loturi de cărămizi i se părură lui Leith exorbitante. Încercă să se concentreze și să-și ia gândurile de la Mace Benedict și însoțitoarea lui. Nu trebuia să se mai amărască degeaba. Dar nu putea să nege că fusese foarte tulburată și că Mace îi păruse mai atrăgător ca niciodată.

Se gândi la comparația de neevitat dintre hainele ei grosolane, de fermier, și costumul de ultimă modă al celeilalte femei. Oare viața la țară o făcuse să-și piardă toată feminitatea? Spera că nu, și fu cuprinsă de acea dorință feminină, să fie văzută într-o lumină măcar rezonabilă, în comparație cu rivala sa.

– Rivală? murmură ea, și apoi chicoti. Cu greutate ea ar putea constitui o rivală pentru frumoasa brunetă, îmbrăcată așa cum era, ca un zilier la munca pământului. De altfel, nici nu era interesată să fie o rivală, de orice fel. Bruneta nu avea decât să-l aibă pe Mace Benedict, și să-l păstreze. Ea se mulțumea cu olăritul și cu independența sa.

i cu acel gând în minte, începu să se concentreze la licitația cărămizilor care o interesau, care tocmai începea.

Prețul începu doar puțin sub bugetul ei. Urmări tăcută cum agentul de licitații scade cifra, căutând un preț de pornire de la care să înceapă ofertele.

Prima ofertă o luă puțin prin surprindere, dar îndrăzni și ea a treia la rând, apoi a cincea, și surprinzător, ultima ofertă fu a ei, și obținu lotul de cărămizi pentru jumătate din prețul la care se așteptase.

Leith strălucea de fericire, și cu atât mai mult, când se întoarse și-l văzu pe Mace Benedict dând aprobator din cap. Însoțitoarea lui Mace îi aruncă și ea o privire, dar plină de ostilitate, nicidecum aprobatoare. Ridicol! În nici un caz superba brunetă nu putea să se gândească la ea ca la o rivală.

Nu îmbrăcată așa cum era! Leith se considera destul de atrăgătoare, dar nici în cel mai bun caz nu se vedea la înălțimea frumuseții celeilalte femei.

După ce plăti cărămizile, începu munca dificilă de a le încărca în camionetă, atentă fiind să le așeze cum trebuie, pentru a nu se distruge în timpul călătoriei înapoi acasă, pe drumul dificil de munte.

– Chiar te aștepți să reușești să ajungi acasă cu găleata aia pe roți încărcată în halul ăsta?

Vocea veni din spate, în timp ce Leith încărca ultima cărămidă, și o sperie atât de tare, încât aproape o scăpă din mâini. tiu cui aparține acea voce, înainte să se întoarcă.

– Nu văd de ce nu, răspunse ea, întorcându-se ca să privească în ochii lui negri. Va trebui să merg foarte încet, dar Matilda nu e făcută pentru viteză, oricum.

– Matilda, spuse Mace Benedict cu o voce plină de dispreț, nu prea e făcută pentru nimic, decât poate pentru cimitirul de mașini.

– Nu-i adevărat! izbucni Leith furioasă. Cum îndrăznea să-i insulte mașina? O fi ea puțin cam veche, dar este exact ceea ce-mi trebuie mie, și nu văd de ce i-ar păsa cuiva de asta.

– Tuturor le-ar păsa, dacă chestia asta s-ar răsturna în mijlocul drumului, cu o grămadă de cărămizi sparte, răspunse el cu o voce calmă și caldă. Ca să numai vorbim că la deal...

– O să mă descurc, mulțumesc. Și în timp ce-l înfrunta pe Mace, ochii îi zburau către mulțimea pestriță, căutând-o pe frumoasa însoțiotare a acestuia. Unde era superba brunetă în

costum roșu ? se întreba Leith, gândind că poate femeia se plictisise de căldura și praful parcului de licitații, și plecase.

– Ce voiam eu să-ți zic, continuă el ignorându-i încăpățânarea, e că știu câțiva oameni care au mașini mai bune ca ale tale, și nu s-ar da în lături să ajute un vecin. Pot să rog pe cineva să-ți transporte cărămizile, și să ți le aducă acasă tot astăzi.

Logica spunea că el are dreptate, și în adâncul sufletului ea voia să accepte oferta făcută, și să-i arate că nu are nimic împotriva ajutorului unui vecin. i totuși, ceva o împinse să-l refuze cu politețe. Încăpățânarea, una din trăsăturile ei de caracter, ieșea încă o dată la iveală.

– O, nu, mulțumesc, pot să mă descurc foate bine și singură, spuse ea. E foarte drăguț din partea ta, dar...

– Dar ești hotărâtă să fii o încăpățânată, mârâi el, privind-o aproape ostil. Mi se pare mie, sau nu erai așa de hotărâtă să refuzi, atunci când Chris Hardy ți-a oferit ajutorul?

– Nu sunt hotărâtă să refuz ajutorul nimănui, răspunse Leith. Atunci când am nevoie de el. Dar nu vreau să fiu o povară pentru nimeni.

– Nimeni n-a zis că ești o povară, răspunse el cu voce caldă și calmă, dar în același timp se vedea că încerca să-și stăpânească emoțiile.

– Îți este ușor să vorbești în numele altora, nu-i așa?

– Îmi e ușor, dat fiind că eu aș fi cel care va face transportul... sau cel puțin camioanele mele.

– Mulțumesc oricum, dar sunt sigură că mă descurc, spuse Leith, înainte ca el să poată continua, și înainte ca dorința ei de a accepta să învingă. i când sesiză cu colțul ochiului o siluetă roșie apropiindu-se, un demon o făcu să-i zice lui Mace:

– În afară de asta, sunt sigură că vei fi mult prea ocupat astăzi, ca să te mai joci de-a șoferul pentru mine.

Apoi ea nu mai așteptă ca el să răspundă și se urcă în mașină, pornind motorul zgomotos. Apoi începu să-și facă loc cu grijă prin parcare, mașina zăngănind din toate încheieturile sub greutatea cărămizilor.

Conducând cu grijă atentă la fiecare groapă, și obstacol care-i apărea în cale, își făcu încet drum spre casă, mulțumind Domnului că nu mai erau decât trei mile de urcat în sus pe pantă, care ar fi putut să-i creeze probleme. Când ajunse în Brighton, o dureau încheieturile mâinilor de la atâta învârtit de volanul mașinii greoaie. Pe lângă toate astea, îi mai era și foarte foame, dat fiind că nu mâncase nimic în acea zi. Așa că hotărî să se oprească la un local din drumul ei, plin de oameni veniți de la târg. Leith comandă o porție mare de friptură, ca să-și potolească foamea teribilă și se așeză la masă cu mai multe femei mai în vârstă, care sporovăiau, neținând seama de prezența ei. Nu prea o interesa conversația lor, până ce o remarcă făcută de una dintre ele îi atrase atenția.

– ... și costumul ăla roșu. Să apari îmbrăcată așa la un târg de licitații, auzi Leith.

– Ei, toată lumea știe ce-i poate pielea lui Madeleine DeMers. Întotdeauna a fost faimoasă pentru extravaganța ei.

– Posibil, dar de data asta a mers prea departe.

– Ce speră să câștige dacă se dă așa în spectacol? continuă altă femeie.

– E destul de clar; dar cum își poate închipui că Mace Benedict s-ar putea lăsa impresionat de așa ceva. Totuși, încearcă să pună mâna pe el de ani de zile, și poate că asta a fost o ultimă încercare disperată.

– N-aș crede, zise alta. Cred doar că Madeleinei îi place să fie în centrul atenției.

– Să fii cu Mace Benedict, e de ajuns ca să fii în centrul atenției.

Apoi femeile izbucniră în râs, și din restul conversației Leith află că Madeleine DeMers era fiica unică a influentei familii Hobart, și că de ani de zile, toată lumea se aștepta ca ea să se mărite cu Mace Benedict, și că în ziua când aceasta se va întâmpla, aproape toate femeile din district vor fi nefericite.

Nu e o domnișoară tocmai populară prin împrejurimile astea, gândi Leith. Dar trebui să recunoască în sinea ei că Mace Benedict era într-adevăr o partidă bună.

În mod clar, din ceea ce auzise, lumea îl respecta și îl admira. Chiar și Chris Hardy, cu toate că încerca să ascundă, îl venera, în ciuda rivalității dintre ei.

Își aminti de întâlnirea lor din acea dimineață. Mace Benedict, înalt și impunător, îmbrăcat în haine simple dar scumpe, proprietarul de moșii, fermierul. Poate că ar fi trebuit să-i accepte oferta; la urma urmei nu era decât o mână de ajutor dată între vecini. Dar ce-a fost a fost, și nu mai avea cum să

schimbe lucrurile. Leith nu mai intenționa să aibă nici un fel de legături cu acest bărbat de acum încolo, oricât de impresionant ar fi el. Ca să nu mai vorbim de acea Madeleine DeMers, care n-ar fi stat cu mâinile în sân.

Cu aceste gânduri, Leith se întoarse la mașină, și se îndreptă spre casă. În mod clar, acea femeie avea un aer foarte posesiv și plin de ranchiună. E de mirare că n-a fost acolo să protesteze, când Mace s-a oferit s-o ajute cu cărămizile.

Apoi începu să chicotească numai la gândul că îi trec astfel de idei ridicole prin minte. Ce-i păsa ei de toate astea? Avea cărămizile ei, căsuța ei de vis, și o viață care-i plăcea din ce în ce mai mult. Apoi, toată această întâmplare, și gândul la contrastul între înfățișarea ei și a celeilate femei, îi spori și mai mult buna dispoziție.

Restul drumului spre casă conduse cu grijă, și în final ajunse acasă fără să spargă măcar o cărămidă, așa cum Mace Benedict prevăzuse cu aroganță.

Leith își petrecu următoarea săptămână lucrând la cuptorul pentru ceramică, apoi lucrând la roata de olărit, munca absorbind-o atât de tare, că nu mai avu timp să se gândească o clipă la Mace Benedict. Munca mergea excelent. Leith era plină de creativitate și inspirație, și era mai mulțumită ca niciodată de ceea ce făcea. Experimentă diferite tehnici, forme, texturi și culori, și abia aștepta să-și termine cuptorul ca să-și finalizeze munca.

Nu avu parte de nici o vizită surpriză de la Mace Benedict, lucru de care era foarte mulțumită, și de asemeni, îl făcu și pe Chris să înțeleagă, în mod subtil, că deși era binevenit oricând, nu avea nici o intenție romantică în ceea ce-l privește.

Reuși chiar să-și expună lucrările spre vânzare în magazinele locale de artizanat, și treptat, alcătui o lista întreagă cu cei care-i vindeau lucrările. Într-un fel era mai ușor pentru Leith să vândă lucrări în Tasmania, pentru că industria turistică era direct legată de artizanat, ca să nu mai vorbim de ajutorul considerabil dat de Uniunea Artizanilor din Tasmania, organizație unde Leith se și înscrisese cu dragă inimă.

Curând, chiar află că reputația ei din Sydney, ajunsese și acolo, iar cererile erau din ce în ce mai multe, lucrările începând să i se vândă la prețuri excelente, mai ales că iarna se sfârșise, și o dată cu primăvara începea sezonul turistic.

Tot o dată cu primăvara, începuseră să crească și florile. Ba mai mult de-atât, toată vegetația de pe pășunile din jur. Comentariile lui Mace despre cum se va trezi înghițită de iarbă răsunară ca un ecou în mintea lui Leith. Când făcu turul pășunilor, Leith aproape că se sperie de ce văzu, asa că se hotărî ca lunea următoare să treacă pe la târgul de animale și să cumpere două oi, sau măcar să se uite după așa ceva.

Când ajunse acolo, fu uimită de zgomotul asurzitor, de miile de animale, și de mulțimea în mișcare. Camioane enorme, pline cu oi se învârteau încoace și-ncolo, iar Leith nu știa încotro să se îndrepte. Confuzia ei trebuie că fu ușor de observat, pentru că un bărbat înalt cu barbă, se opri în dreptul ei, s-o întrebe dacă-o poate ajuta.

–Păi, spuse ea prudent, mă gândeam să cumpăr niște oi, numai că nu știu nimic despre așa ceva.

Leith îi explică în amănunt ce vrea, dar puțin jenată, știind că acest om cumpărase la viața lui sute de mii de oi, iar ea nu putea să-și permită decât cel mult șase.

Dar bărbatul; politicos, o ajută, și îi arătă niște adăposturi, cu numai cinci sau șase oi.

– Dacă găsești ceva ce-ți place, cheamă-mă, și o să te ajut.

Leith făcu așa cum îi spusese bărbatul, dar pentru ea toate oile arătau la fel. Se învârti vreun sfert de oră fără rost în jurul țarcurilor, și când se pregătea să se dea bătută și să plece acasă, dădu cu ochii de un țarc în care erau exact șase animale, toate arătând sănătoase și îngrijite. Arătau prietenoase și vesele, și aproape că și le imagina alergând încoace și-ncolo pe pășunile ei.

Cu oarecare greutate, îl localiză pe bărbatul care promisese s-o ajute, și-l rugă să se uite la oile alese. Acesta îi spuse că erau rasă încrucișată, și că aveau probabil zece sau douăsprezece luni.

– Va trebui să licitezi împotriva măcelarilor pentru lotul ăsta, dar probabil că le vei obține pentru opt sau zece dolari fiecare.

– Așa de tinere? întrebă Leith. Sunt bune oare pentru ceea ce le vreau eu? Își aminti de sfatul lui Mace Benedict, de a-și lua oi mai bătrâne pentru așa ceva.

Stătea și se uita la oi, calculând în minte cam cât ar costa, în timp ce acestea o priveau cu o expresie tragi-comică, ochii lor parcă implorând-o să le cumpere. Să le cumpere oare? Nu știa absolut nimic despre creșterea oilor. Dar... era toată iarba aceea; trebuia să facă ceva în privința asta. Apoi îi veniră în minte spusele despre măcelarii care licitau și ei, și se hotărî.

– La ce visezi, cotlete de miel, sau oi pentru păşune? Leith recunoscu imediat vocea.

– Oi pentru păşune, răspunse ea sec, întorcânduse să întâmpine ochii negri ai lui Mace Benedict. Acesta era îmbrăcat în haine de lucru, decolorate de soare, care contrastau cu bronzul său puternic, şi fără să vrea Leith se întrebă cum ar arăta îmbrăcat în haine elegante, sau în costumul cu cravată pe care meseria de avocat îl făcea obligatoriu. Apoi tresări. Ce ridicol să se gândească la aşa ceva, şi tocmai în aceste momente.

Se aştepta ca el să înceapă s-o critice pentru alegerea făcută, dar el numai intră în ţarc şi începu să inspecteze oile cu mâinile sale puternice.

– Nu aş da mai mult de zece dolari pentru fiecare, spuse el, şi s-ar putea să ai noroc să le cumperi cu opt.

În spatele lor licitaţia începuse, iar Mace se întoarse şi privi într-acolo.

– Ei, ce faci, ai să stai aici să păzeşti oile, sau vii să vezi vânzarea? întrebă el cu un rânjet. N-or să-şi ia zborul, să ştii.

Leith îl urmă, mergând în spatele lui, şi brusc realiză că, încă o dată, Mace o vede îmbrăcată în haine de lucru, largi şi deloc avantajoase. Apoi imediat îi veni în minte suprebul costum roşu al Madelenei DeMers, şi o trecu un fior atunci când făcu o comparaţie. Dar ce mai conta? Mace oricum nu se uita la ea cu vreun interes sexual; doar ca la o ciudată, şi nu tocmai binevenită vecină.

Probabil şi ca la o povară, mai gândi ea, şi privi la licitatie tăcută. Nici n-ar fi fost posibilă vreo conversaţie, în zgomotul infernal al strigărilor de oferte, şi al animalelor.

Văzu ceea ce păreau oi, vânduți pentru niște prețuri ridicole. Când veni rândul ei, licită cu prudență, în permanență conștientă de prezența lui Mace lângă ea, și abia se abținu să strige de bucurie, când se pomeni că oile deveniseră ale ei cu doar șapte dolari fiecare. Dar nu putu să-și ascundă complet bucuria, și fu de asemeni surprinsă când se întoarse, și îl zări pe Mace zâmbind aprobator.

– Bună treabă, spuse el. Ce zici, să mergem la o cafea? Mai e ceva vreme până să trebuiască să încarci oile în camion.

Când intrară în cafeneaua mică din curtea târgului, Mace salută pe aproape toată lumea, și Leith se simți privită de toți. Doar simpla companie a lui Mace era de ajuns ca să atragă privirile, și faptul că ea era nou venită în zonă, sporea și mai mult curiozitatea oamenilor.

– Bănuiesc, dat fiind numărul mic de oi pe care l-ai cumpărat, că intenționezi să te ocupi numai de împrejurimile casei, și nu de întreaga pășune, începu el conversația. i chiar și așa, tot ar fi greu de stăpânit vegetația cu mai puțin de o duzină de oi.

– Asta mă îngrijorează cel mai mult, spuse Leith plină de seriozitate, mulțumită că el nu o critica pentru alegerea unor oi așa de tineri.

– i ce o să faci cu restul pășunilor? Le lași să se usuce?

– Păi ... hmm ... nu știu încă, răspunse ea cu sinceritate.

Apoi urmă un moment de tăcere, timp în care Leith își bău cafeaua, iar ochii negri îi inspectau fața, apoi mâinile pline de bătături și cu ungiile rupte, căpătate și de la olărit, și de la munca de zi cu zi.

– Spune-mi, întrebă el în cele din urmă, cu o voce suspicios de caldă. tii ceva despre munca de fermier... măcar câte ceva?

– Învăț, spuse ea, ocolindu-i privirea.

– De la tânărul Hardy, pariez, mârâi el, fără să încerce să-și ascundă disprețul din voce.

– Chris a fost crescut la o fermă, răspunse Leith înfruntându-l, dar fără să intenționeze să sară în apărarea lui Chris.

– i a părăsit-o cât de repede a putut, răspunse Mace cu răutate, arătând că intenționat o provocase pe Leith, și acum se amuza pe seama ei. Cum merge soba?

– Foarte bine, mulțumesc, zise ea, încercând să-și potolească furia.

– Și olăritul? Sau nu prea mai ai timp de așa ceva?

– Am timp din plin, zise ea puțin derutată. Unde voia să ajungă? Ce era cu tot interogatoriul ăsta, și cu remarcile făcute despre Chris?

Se gândi pe moment că poate ar trebui să-l pună la punct, și să clarifice lucrurile o dată pentru totdeauna în legătură cu Chris, dar renunță. Ce-l interesa pe el? Doar nu încerca să-i organizeze el viața! Nu îl mai văzuse decât la acea licitație de cărămizi, și când venise să-și caute câinele.

– Ce mai face Lucy ? contraatacă ea, și Mace observă încercarea ei de a păși pe pământuri mai sigure.

– Lucy e bine, mulțumesc, la fel cum o știi, răspunse el. Parcă e mai înceată puțin acum, și nu mai cutreieră chiar peste tot.

Leith gândi că asta era un mod subtil de a-i spune că încă o mai lasă să vâneze pe bătrâna cățea, în ciuda vârstei ei.

– Nu ți-ai luat încă un câine? întrebă el, aparent întâmplător. S-ar putea să ai nevoie de unul, acuma că vei deveni crescător de oi.

Leith nu se putu abține să nu râdă.

– Nu prea cred că șase oi constituie o fermă, cu atât mai puțin ar justifica prezența unui câine. Dar mi-ar plăcea să am unul, doar pentru companie.

– Nu mai poți îndura să stai izolată? Din nou, o întrebare care nu merita, și nici nu cerea răspuns. Așa că Leith o ignoră, așa cum Mace se așteptase.

Dintr-o dată se simți prinsă în capcană de extraordinara abilitate a acestui om de a-i citi gândurile, și nu-și dori decât să se ridice de la masă și să plece. Numai că asta ar fi însemnat să admită ce efect avea el asupra ei. Cu ușurare însă, observă pe cineva care se apropie de masa lor, ca să-l salute pe Mace.

– Cred că e timpul să plec ca să mă ocup de plata oilor, spuse ea în grabă, nerăbdătoare să plece. Îți mulțumesc pentru cafea și pentru tot restul.

– Cu plăcere, fu răspunsul lui Mace. Nu se obosi s-o întrebe dacă are nevoie de ajutor cu încărcatul oilor. Erau destui care o puteau ajuta cu asta la târg, și amândoi știau asta.

Într-adevăr, Leith nu-l mai văzu pe Mace, care nu apăru să-i dea o mână de ajutor cu oile. Doi tineri o ajutară cu plăcere, apoi Leith porni încet spre casă, cu ușurare și în același timp dezamăgită.

Când ajunse, dădu drumul oilor pe pășune, și se apucă de olărit, încercând să nu se mai gândească la părul și la ochii aceia negri.

Apoi mâncă o supă rece la cină, se mai uită o dată la oile care păreau puțin speriate, și se duse să se culce.

Avu un somn agitat, plin de gânduri despre Mace și toate confruntările lor, dar cel mai tare îi tulburară somnul oile. Acestea, trase ea concluzia, nu dormiseră deloc. În timpul nopții, o treziră de nenumărate ori cu behăiturile lor. Păreau că explorează noua lor locuință, căci ba îi auzea că behăie lângă casă, ba în depărtare. Fu ispitită să se ridice să le ducă într-o îngrădire mai îndepărtată de casă, dar renunță, dându-și seama că va trebui să alerge în cămașă de noapte după ele.

Când reuși să adoarmă, era deja dimineață, și dormi până la prânz, drept care toate animalele începură curând să țipe după masa lor de dimineață.

Dar un sunet nu-l mai auzea, și nu fu nevoie decât să-și arunce o privire peste pășuni, ca să-și dea seama că oile lipseau. Începu să alerge spre pășunile din jurul casei, așteptându-se să le vadă în orice clipă, răsărind din vreun tufiș, dar după câteva minute trebui să înfrunte adevărul. Oile nu numai că părăsiseră împrejurimile casei, dar părăsiseră întreaga proprietate! Întrebarea era unde se rătăciseră?

Capitolul 4

Oile nu fură greu de găsit. Leith se îndreptă spre locul de unde veneau sunetele scoase de acestea. Ajunseseră pe undeva la marginea proprietății, și după o oră întreagă de eforturi, reuși s-o aducă pe ual dintre ele, într-o împrejmuire din apropierea casei.

Apoi se întoarse să le caute pe celelalte. Ajunseseră între timp pe proprietea vecinilor, și numai un gard îi mai separa de oile acestora. Văzu însă că gardul e solid, și oile ei nu au nici o șansă să treacă de partea cealaltă, și se mai liniști. Încercă să le mâne înapoi pe proprietatea ei, dar nu era nici o deschizătură în apropiere, sau o poartă pe care ar putea s-o deschidă. Așa că lăsă oile, și se porni să caute o poartă. Când asta se rezolvă, se întoarse după ele, și se apucă iar să le mâne. La început păru ușor. Alerga în jurul lor, și puțin câte puțin le făcu să înainteze

în direcția pe care o dorea ea. Dar nu trecu mult și oile o luară care-ncotro. În cele din urmă, Leith înțelese că nu are nici o șansă de una singură. Se făcuse deja prânzul, și era total epuizată. Mai rămânea s-o vadă Mace Benedict în postura asta ridicolă! S-ar fi tăvălit de râs, gândi ea. Era clar că venise timpul să dea mândria la o parte și să ceară ajutor. Nu avea de ales.

Se întoarse acasă, urcă în mașină, și începu să plănuiască cum să se scuze față de vecini că-i ocolise până atunci, și că venea la ei abia acum, când avea nevoie de ajutor. Ce vor gândi oare despre ea și despre independența și izolarea pe care și le asumase până acum ?... Totuși, trebuia să le ceară ajutorul, gândi ea, și intră pe aleea de la poarta vecinilor.

Pregătirea discursului fusese inutilă, pentru că George și Helen o întâmpinară cu toată căldura, și o poftiră chiar la o cafea înainte să plece după oi.

– Din câte văd eu, chiar ai nevoie să-ți tragi puțin sufetul, spuse Helen, o femeie scundă și îndesată, cu ochi blânzi și cu un zâmbet plin de căldură.

Leith se relaxă repede în atmosfera plină de prietenie, și încercă să uite de corvoada la care fusese supusă toată dimineața, fără rezultat.

Când Helen auzi că nu luase micul dejun, și cu atât mai puțin masa de prânz, îi puse în față un platou atât de plin cu mâncare, încât Leith cu greu putu să dovedească jumătate din tot ce era acolo.

George, care între timp plecase să vadă care e situația cu oile, se întoarse și îi spuse lui Leith, că cel mai simplu și mai repede era să le încarce în camionul său, și să-i ducă înapoi la ea în curte.

–Se vor liniști după câteva zile. Acum nu încearcă decât să-și caute mamele. Trebuia să fi cumpărat niște oi mai bătrâne, și nu ți-ar fi făcut probleme.

Leith aproape că se înecă, auzind spuselei lui George. Era aproape exact ceea ce-i spusese Mace Benedict. Apoi, văzând privirea întrebătoare a lui Helen, râse și le spuse totul.

– Un sfat foarte bun, spuse Helen, dar următoarele cuvinte îi fură acoperite de lătratul dulăului din curte, drept care privi afară pe fereastră. Vorbești de lup!

Leith simți că i se taie picioarele. Nu mai era nici o îndoială ce însema comentariul acela; mai ales când o siluetă înaltă, cu părul negru, intră pe ușă și-i salută pe toți cu un zâmbet larg.

Dar căldura zâmbetului se risipi repede când el spuse:

– Bună domnișoară Larsen, ia zi-mi, cât timp i-a trebuit turmei tale ca să scape de lângă casă?

– Cam atâta timp cât ți-ar fi trebuit ca să spui: Ar fi fost mai bine să-ți alegi niște oi mai bătrâne! izbucni Leith, încercând să-și ascundă furia și jena cu un umor mușcător, dar știind că nu prea reușește.

Toți râseră, deși lui Leith îi păru că vede o satisfacție răutăcioasă în ochii lui Mace.

– Nu mai râde de biata copilă, Mace, îl dojeni Helen. Cu timpul are să învețe. Problema ta este, Mace Benedict, că

aștepți prea multe de la oameni. Dacă eram în locul tău, aș felicita-o măcar pentru faptul că a încercat, și n-aș râde de ea pentru fiecare greșeală, cât de mică.

– Misogin! spuse Mace cu ironie, smulgând un zâmbet până și lui Leith. Ba chiar merg mai departe și recunosc că am dat dovadă de... porcism misogin... ăăă, scuzați expresia, mai ales că tu și George sunteți crescători de porci. Sunt sigur că micuța domnișoară... ăăă... Larsen, crede același lucru!

– Ce cred eu, e că ar trebui să-mi prind oile rătăcite și să le aduc acasă, spuse Leith, convinsă din ce în ce mai mult că gazdele încercau să-i apropie pe ea și Mace. Data viitoare voi încerca să fiu mai receptivă la sfatul celorlalți, pentru că nu vreau să devin o povară pentru nimeni.

– Adevărat, spuse Mace, aruncându-i o privire care putea însemna orice. Apoi el și George începură să discute despre cel mai eficient mod de a transporta oile. Mace adusese cu el un câine ciobănesc, care putea face lucrurile mult mai ușoare.

Nu dură mai mult de cinci minute ca să prindă oile și să le adune într-o împrejmuire, ca apoi să le urce în spatele camionului lui Leith, care nu-și credea ochilor ce simplu fusese totul, în comparație cu ceea ce îndurase ea în dimineața aceea.

Dar ceea ce nu era simplu, gândi Leith, era să scape din ceea ce părea o conspirație pentru a o împrieteni cu Mace Benedict. După ce problema oilor fu rezolvată, bineînțeles trebui să mai stea la o cafea, și după ce se termină și cu asta, îi fu imposibil să refuze invitația de a vizita ferma de porci a gazdelor.

– Este una dintre cele mai moderne din întregul ținut, spuse Mace, în timp ce mergeau pe drumul ce ducea la clădirile albe și lungi de beton, care adăposteau sute de porci de toate felurile și mărimile. Clădirile erau impecabile, și erau pline de porci care guițau într-un cor asurzitor. Afară în are liber, erau strânși în țarcuri porcii cei mai mari, care se îmbulziră să-și întâmpine stăpânii, participând la zarva generală.

Gazdele își cerură scuze pentru miros pe care, spuneau ei, multă lume îl găsește de nesuportat, dar Leith nu era deranjată deloc. Tot ce-i atrăgea atenția era curătenia și grija vădită cu care erau ținute animalele, și privirea aprobatoare a lui Mace.

De fapt, chair dacă nu voia să recunoască nici în adâncul sufletului, era mai atentă la ce făcea Mace, decât la toate animalele de acolo. Mergea înalt și impunător alături de ea, fără s-o atingă, și totuși făcând-o pe Leith să-i simtă în permanență prezența și să fie atentă la fiecare gest al lui.

Apoi se făcu vremea să le spună la revedere lui George și lui Helen, iar Leith răsuflă ușurată. Dar nu pentru multă vreme, căci Mace o anunță cu voce calmă, după ce ea se urcase deja în mașină:

– Vin și eu cu mașina după tine. Ți-am adus două oi bătrâne, care le vor ține pe ale tale în frâu până se vor adapta.

– O, dar ... Nu apucă să spună mai mult, pentru că fu întreruptă de laudele lui George și Helen aduse inițiativei lui Mace, spunând că dacă acesta n-ar fi adus oile, i-ar fi dat ei două

din turma lor pentru oile. La asemenea exemplu de bunătate și camaraderie din partea vecinilor ei, Leith nu mai putu decât să mulțumească, și să accepte oferta lui Mace cu zâmbetul pe buze.

– Mulțumesc... mulțumesc foarte mult, spuse ea, decisă să nu mai dea dovadă de încăpățânare.

Mace dădu ușor din cap și o privi cu niște ochi care puteau însemna aprobare, sau orice altceva. Acest bărbat îi stârnea sentimente atât de confuze, sentimente pe care le ura și în același timp îi plăceau.

Când ajunseră înapoi la proprietatea ei, el insistă să mai verifice o dată gardurile înainte să dea drumul oilor, și imediat găsi o împrejmuire cu gardul solid, de unde oile n-ar mai fi putut să scape.

– Poți să le ții aici mai mult de o lună, fără să-ți faci griji. După ce se vor adapta, poți să le dai drumul pe pășune, fără grija că vor mai fugi.

– Asta ar fi o mare ușurare, spuse Leith cu sinceritate.

– Sigur că ar fi; altfel nu vei mai avea prea mult timp pentru olărit, dacă ți-ai petrece vremea alergând după oi în jurul pășunilor, îi spuse Mace cu un zâmbet larg. Ei, și acum hai să-mi arăți ce ai făcut cu toate cărămizile pe care le-ai luat din târg.

Plină de mândrie, ea îl conduse la adăpostul cuptorului, și petrecu următoarea jumătate de oră, răspunzând la întrebări surprinzător de la obiect, despre munca sa. Fu foarte uimită de cunoștințele lui despre artă și ceramică. tia exact ce îi place, și de ce, și îi aprecia lucrările ca un cunoscător.

– Abia aștept să termin cuptorul cu lemne, ca să încep să lucrez cu el. E mult mai multă muncă, dar rezultatele merită efortul.

– Munca grea nu pare să te sperie deloc, spuse Mace, făcându-i un compliment neașteptat, și Leith se pomeni că se îmbujorează de plăcere.

– Munca cea mai grea abia începe. Într-o zi mi-ar plăcea să construiesc un întreg atelier din cărămidă.

–Sunt convins, aprobă Mace. Mai ales că-mi imaginez că vei vrea să-l construiești singură.

– Ai ceva împotriva independenței? întrebă Leith. E preferabil decât să ajungi să fii o povară pentru alții.

– Nu am nimic împotriva independenței, doar dacă nu e dusă la extrem. i bineînțeles, n-am vrut să-ți sugerez să chemi pe cineva să te ajute cu orice lucru pe care vrei să-l faci; doar că în anumite împrejurări, ajutorul între vecini este foarte bun. Credeam că ziua de azi te-a făcut să înțelegi asta.

– Ziua de azi n-a făcut altceva decât să mă umple de jenă și să ajung să mă simt ca o proastă, spuse Leith. Deși nu mă aștept ca tu să întelgei ce înseamnă să trebuiască să cerșești ajutor de la cineva pe care n-l cunoști.

– Cine e vinovat pentru lucrul ăsta? În mod sigur nu vecinii tăi, domnișoară. Ei sunt cei mai buni oameni pe care ai putea să-i ai ca vecini. Te-au ajutat cu dragă inimă, și în același timp au fost plini de discreție și nu ți-au invadat intimitatea; și nici nu o vor face.

– Sunt niște oameni minunați, sunt întru totul de acord.

– Ei, mă bucur că ai observat măcar atât, și acum că i-ai cunoscut, trag nădejde că vei păstra relațiile cu ei. Amintește-ți doar că ei sunt genul de oameni cărora le place să-i ajute pe ceilalți.

– Of, chiar nu înțelegi? Sigur că sunt oameni minunați și ar fi bucuroși să mă ajute. Dar problema e, cu ce voi putea eu să-i ajut pe ei?

– Ah ! exclamă el. Deci asta e, nu-ți place să fii datoare nimănui. Mai degrabă te-ai lupta și chinui singură, alegând să fii independentă, ca să nu zic anti-socială, decât să accepți ceva de la un prieten. Presupun că dacă cineva ți-ar greși, te-ai răzbuna teribil. Foarte biblic, dar total lipsit de realism, dragă Leith.

– Nu e cazul, și știi bine, răspunse Leith. Deși în privința cealaltă ai dreptate, nu-mi place să rămân datoare nimănui.

– Ei, mă bucur că aversiunea ta de a primi ajutor nu mă privește doar pe mine. Și Mace o privi drept în ochi. Dar cred că cel mai tare respingi ideea de a-mi rămâne datoare mie.

Se apropie atât de tare de ea, că prezenta lui aproape o copleșea. Leith nu putu să se abțină să se dea înapoi, pe de o parte dorind să se cuibărească la pieptul lui, iar pe de altă parte alungând acest gând din minte.

– Eu... păi probabil, și evită să-l privească în ochi. Dar fără să-și dea seama se trezi că stă cu spatele lipit de ușă, unde nu

mai avea cale de retragere, iar el era mai aproape de ea, dominând-o cu masculinitatea lui puternică, învăluind-o.

– Ar fi asta o datorie chiar așa de groaznică? Două ore de lucru la soba ta și două oi împrumut?

Vocea lui avea finețea mătăsii, moale, dar în același timp aspră. Leith nu privi în sus, decât atunci când unul din degetele lui o mângâie ușor sub bărbie, făcând-o cu blândețe să ridice capul până ce nu mai avu de ales decât să-l privească în ochi.

– Îți este frică de mine? Întrebarea era atât de sinceră încât Leith nu putu să se simtă ofensată. Degetele lui îi mângâiau gâtul, plimbându-se în jos, până ce întâlneau golul dintre sâni, apoi mergând iar în sus, atât de blânde că Leith se înfioră sub atingerea lor.

– Nu... nu mi-e frică, șopti ea. Sunt doar... doar...

– Prudentă? i văzu cum ochii lui sclipeau amuzați, în timp ce buzele se lipeau de ale ei, atingându-le numai puțin, fără nici o urmă de amenințare. Apoi ea se desprinse din brațele lui.

N-o mai atingea acum, dar o țintuia cu o privire care o făcu pe Leith să simtă cum i se înmoaie genunchii, și cum tremură toată.

– Ce-a fost asta? întrebă ea cu voce sugrumată.

– Doar o mică confirmare a faptului că poate că ești înțeleaptă să fii... prudentă, zâmbi el, torturând-o cu ironia și cu aerul de satisfacție de pe chipul lui.

Leith se mai înfioră o dată, și apoi trase aer adânc în piept.

– Ei, atâta timp cât nu ți-a venit vreo idee ridicolă despre cum ar trebui să-mi plătesc datoriile ...

Dar râsul lui o întrerupse.

– Credeam că lucrurile sunt clare în privința asta, spuse Mace. i după toată munca depusă la soba aceea, mai degrabă m-ar ispiti ideea să facem un duș împreună decât să-ți fur un mic sărut.

Apoi fu iar aproape de ea, gura lui căutându-i buzele, degetele lui înconjurându-i ușor talia, în timp ce o trăgea înspre el.

Leith nu avea nici o șansă opunând rezistență. Corpul o trădase, răspunzând atingerilor lui cu tot atâta dorință. Simțea căldura trupului lui puternic în timp ce o trăgea și mai aproape de el, aproape strivind-o la pieptul lui. Simțea cum trupul nu-o mai ascultă, și cum mâinile i se încolăceau în jurul gâtului lui, ținându-i gura mai strâns lipită de a ei.

Îi simțea mușchii tari ca piatra sub degete, și mângâierile lui o făcură să geamă de plăcere, răspunzând respirației din ce în ce mai rapide a acestui bărbat, al cărui trup o atrăgea ca un magnet.

Leith îi simțea mâinile plimbându-se pe corpul ei, și suspină adânc, ca o capitulare a conștiinței care parcă mai striga în adâncul ei; și când el îi ridică bluza ca să-i mângâie pielea fină de dedesubt, se mișcă ușor, ca să-i ușureze accesul. Apoi el îi atinse sânii, făcând-o să se lase cu totul în voia pasiunii.

Degetele lui Leith se plimbau și ele pe corpul lui, pe mușchii lui, apoi începură să-i descheie cămașa eliberându-i pieptul puternic.

Asta e o nebunie, își spuse ea în gând, și cuvintele îi răsunau ca un ecou în minte. Apoi aceleași cuvinte veniră din nou, și de data asta le rosti cu voce tare. Când se smulse din brațele lui, el nu mai încercă s-o țină.

Vraja se rupsese, chiar dacă Leith încă îi mai putea simți atingerile, parcă arzând-o.

– Cred că asta a fost ceva mai mult decât ne așteptam, spuse Mace tulburat.

– O, Doamne, te rog, nu-ți cere scuze! izbucni Leith, încercând să-și regăsească stăpânirea de sine, și abia reușind să-și rețină lacrimile. Tremura din tot trupul, de o spaimă care nu era spaimă, ci mai degrabă descoperirea propriei senzualități.

– Să-mi cer scuze? Nici prin gând nu-mi trece, zise el cu o voce încă sugrumată de pasiunea care se stingea încet. Sunt unele momente, dragă Leith, în care scuzele nu pot decât jigni; și ăsta, cred eu, e unul dintre ele.

Ea îl privi, și îl văzu zâmbind, dar nu era zâmbetul învingătorului, la care se aștepta, era doar un zâmbet cald și prietenos, și în nici un caz plin de păreri de rău.

El nu mai încercă s-o atingă, și Leith se întrebă dacă își dă seama cât de tare a tulburat-o.

– Ce zici să mergem să-mi arăți narcisele? spuse el dintr-o dată, schimbând subiectul și potolind tensiunea. Poate îmi poți da câțiva bulbi, dacă au înflorit. Mama mea a avut câteva în grădină, dar au dispărut, și sunt sigur că ar fi încântată dacă te-aș convinge să-mi dai câteva.

Apoi, înainte ca Leith să poată spune ceva, el ieși, și o aștepta ținându-i ușa politicos.

– Da, spuse Leith, urmându-l. Mi-ar face plăcere.

Aproape toate narcisele ei se pregăteau să înflorească, așa că nu fu greu să găsească câteva, pe care le însemnară legându-le cu sfoară, ca să le găsească mai târziu.

– Mai bine să le mai lăsăm o vreme, spuse Mace, în vocea lui fiind un ciudat amestec de intimitate și totuși distanță.

Cum era posibil, se întreba Leith, ca fiind fie și pentru atât de puțin timp, atât de aproape, acum erau atât de departe unul de altul? Ce se întâmplase mai devreme, părea acum ireal.

Mergea înaintea ei, cu pașii lui mari de muntean, iar lui Leith îi veni fără să vrea în minte imaginea Madeleinei DeMers și a costumului ei. Cum s-ar putea ea compara cu asemenea femeie? gândi Leith abia stăpânindu-și lacrimile. Sărutările lui Mace o făcuseră să lase garda jos, și în adâncul sufletului ea știa că pentru el toate astea nu însemnau mare lucru. Ce intenții ar putea avea el cu ea, când viitorul lui era deja plănuit alături de acea femeie?

Încercă să se adune, și-l urmă ascunzând tot ce se petrecea în sufletul ei în acele momente. Distanța dintre ei crescu și mai tare, în acea seară când stătură împreună la o cafea, amândoi dorind la fel de mult să rămână singuri cu gândurile lor.

După ce Mace plecă, Leith rămase stând în curte, și privind la oile ei și la cele două oi aduse de Mace, dar gândurile îi erau

în cu totul altă parte; la fiecare sărut al lui, la fiecare atingere. Apoi intră în casă, își mai făcu o cafea și o bău încet, având pentru prima oară de când venise în acest ținut, un sentiment de singurătate.

Următoarele două săptămâni fură aproape de nesuportat. Încercă să uite totul adâncindu-se în muncă, dar nu fu cu putință. În loc de obișnuitele obiecte ceramice pe care le făcea, se pomeni într-o zi că degetele ei se joacă în lut cu ceea ce părea un bust.

Mâinile-i păreau că lucrau singure, fără îndrumarea minții, sculptând și modelând, iar când Leith își reveni din acea reverie, văzu că sub degetele ei răsărise ceea ce părea chipul lui Mace, îmbinat cu ceea ce păreau nici mai mult nici mai puțin, urechile ascuțite și aspectul unui porc.

i în acel moment își recăpătă umorul și buna dispoziție, făcând-o să vadă cât de ridicole sunt toate acestea, și ce comic era rezultatul.

De aceeași părere fură și George și Helen, două zile mai târziu, când le făcu o vizită să le arate caricatura.

– E incredibil de hazliu, zău așa, Leith, spuse Helen. Ar trebui să i-l arăți și lui Mace, deși eu aș căuta un loc unde să mă ascund după aceea.

– Ei, atunci poate că ar trebui să păstrăm gluma asta între noi, spuse Leith. Pentru că ultimul lucru pe care l-aș dori e să fiu alergată de Mace Benedict.

Mincinoaso! Propria-i conștiință, și privirea pătrunzătoare a lui Helen păreau s-o acuze. Dar nimeni nu spuse nimic. Apoi

când Leith îi întrebă cum să ajungă la casa lui Mace, explicându-le despre bulbii de narcisă pentru mama acestuia, Helen ridică ușor din sprânceană.

Ajunsă acasă, Leith petrecu întreaga zi întrebându-se dacă să se ducă acolo sau nu. Nu prea avea curajul să dea ochii cu Mace, dar se gândi că ar putea să meargă acolo într-o zi de luni, când el nu era acasă, și să-i dea plantele direct mamei lui.

Când lunea cu pricina veni, Leith era și mai puțin hotărâtă dacă să-și ia inima în dinți sau nu, însă avea sentimentul că asta o va ajuta ca toate gândurile acelea confuze adunate în ultimele săptămâni, să dispară; și putea să și arate în felul acesta că ceea ce se petrecuse între ei doi nu o afectase deloc, cu atât mai puțin n-o intimidase.

În prima clipă când casa lui Mace îi ieși în cale, Leith vru să dea bir cu fugiții. Casa, din piatră naturală, era imensă și imaculată, așezată într-o vastă grădină bine îngrijită.

La fel de impunătoare și impecabilă era și femeia care-i ieși în întâmpinare când Leith intră cu mașina în curtea imensă. Era înaltă, dar nici pe departe așa de înaltă ca Mace, însă la fel de sigură pe sine. Chipul său arăta că fusese cândva deosebit de frumoasă, și toate trăsăturile ei îi aminteau lui Leith de Mace.

– Chiar mă întrebam când voi avea plăcerea să te cunosc! exclamă Fiona Benedict entuziasmată, lăsând la o parte formalitățile. O, cât de drăguț din partea ta că n-ai uitat de narcise. Dacă ar fi trebuit să aștept ca Mace să-și amintească, ar mai fi durat până primăvara viitoare.

Restul conversației decurse pe același ton și i se păru lui Leith una din cele mai extraordinare pe care îi fusese dat să le poarte cu cineva. Nu-ți trebuia multă imaginație ca să-ți dai seama de unde moștenise Mace siguranța de sine și curajul; mama acestuia avea parcă un caracter și mai puternic. Dar ce o surprinse mai tare pe Leith, fu câte știa aceasta despre ea, și despre proprietatea ei.

– Într-un fel te invidiez, îi spuse aceasta la un moment dat. Atât de tânără, și cu toată viața în față pentru a învăța atâtea lucruri. Pentru mine a fost diferit. Eram atât de tânără, și nu știam nimic despre viața de la țară, dar l-am avut pe tatăl lui Mace să mă îndrume, și mi-a fost mult mai ușor, deși ceea ce îmi doream eu de fapt, era să pot învăța din propriile mele greșeli, așa cum faci tu.

– Ei bine, în privința asta, am impresia că Mace seamănă cu tatăl lui,–se trezi Leith spunând.Cu diferența că el ar prefera ca eu să nu fi venit aici niciodată.

– O, asta numai pentru că el întotdeauna a pus pământul pe primul loc. La fel și tatăl, și bunicul lui.

– Ei, trebuie să recunosc că îmi este totuși de mare ajutor, spuse Leith.

– Așa și trebuie să fie! spuse gazda. Și oricum, nu poți să fii mai nepotrivită pentru acel pământ decât foștii proprietari. Cel puțin tu ai scuza că nu ai experiență. Ceilalți au lăsat proprietatea în paragină din nepăsare.

– Din păcate, eu nu numai că nu știu cum, dar nu am nici bani, nici timp, pentru a avea grijă de acest pământ, răspunse Leith.

– Timpul e o problemă fără importanță la vârsta ta fragedă, spuse femeia zâmbind trist. Iar dacă fiul meu te mai supără cu ceva, fa-i vânt de pe proprietate, de nu se vede.

– Sunt sigură că nici măcar nu pot să-l ridic, d-apoi să-i fac vânt, chicoti Leith, dar înțeleg ce vreți să spuneți.

– Sunt sigură că înțelegi. Trebuie să-ți spun că te admir foarte tare pentru curajul tău de a veni să te stabilești aici, și pentru faptul că nu te sperie munca. Te vei descurca, să nu-ți fie frică.

Când doamna Benedict o conduse spre ușă, Leith își dădu seama că întreaga conversație îi redase încrederea în sine într-un mod neașteptat. Într-un fel îi deschisese o nouă perspectivă. Nu mai avea nici un rost să nege imensa atracție fizică pe care o simțea față de Mace, dar parcă totul căpătase alt sens, și știa că putea să se împace cu aceste gânduri și sentimente.

Intră în mașină și îi mai făcu o dată cu mâna doamnei Benedict, dar tocmai în acel moment o mașină roșie sport frână cu zgomot și într-un nor de praf în fața casei, la câțiva centimetri de mașina lui Leith. Când ușa se deschise, Leith dădu cu ochii de privirea ostilă a nimeni alteia decât Madeleine DeMers.

– Îmi amintesc de tine; ești nesuferita de la târgul de licitații, spuse Madeleine cu un zâmbet rece, și privind cu satisfacție contrastul dintre felul cum era îmbrăcată Leith în comparație cu ea.

Dar în spatele disprețului, se ascundeau întrebări care cereau răspuns. Ce căuta Leith acolo, și ce relație avea ea cu familia lui Mace?

– Chiar trebuie întotdeauna să conduci ca o nebună? Vocea Fionei Benedict era calmă, dar tăioasă ca oțelul.

Madeleine nici nu păru să observe comentariul, și nici nu consideră că e necesar să dea vreun răspuns.

– Unde e Mace? întrebă ea cu obrăznicie. Trebuia să luăm masa împreună, și n-a apărut. Mă așteptam să-l găsesc aici.

Doamna Benedict se făcu că nu observă impolitețea.

–Bănuiesc că deja ai cunoscut-o pe domnișoara Larsen. Apoi făcu prezentările, care nu făcură decât să smulgă priviri ostile din amândouă părțile.

–Nu a sunat, sau a trimis vreun mesaj? întrebă apoi Madeleine, arătând clar că în ceea ce o privește, importanța lui Leith este de neglijat.

–Fiul meu nu obișnuiește să mă împovăreze cu fiecare lucru pe care îl întreprinde, fu răspunsul rece și tăios, și Leith realiză dintr-o dată că nu era nici un pic de afecțiune între cele două femei, dar cea în vârstă cel puțin avea noblețea de a nu o arăta.

Tot ce-și dorea Leith era să se urce în mașină și să scape de acea tensiune care nu o privea, însă, în timp ce astfel de gânduri îi treceau prin minte, camionul lui Mace Benedict își făcu apariția în fața casei. Mace coborî, privind pe rând la cele trei femei.

– Ei, mă bucur să vă găsesc aici pe toate. Tocmai vin de la tine, Leith așa că nu va mai trebui să fac drumul încă o dată. Să înțeleg ca i-ai adus mamei bulbii de narcisă, și ea probabil ți-a spus că dacă ar fi fost după mine, i-aș fi adus anul viitor. Ei bine, mamă, poți să-ți retragi cuvintele, pentru că ți le-aș fi adus chiar azi dacă Leith era acasă.

Cele mai calde saluturi însă, îi fură adresată lui Madeleine.

– Bună, bursucel, spuse el. Iar mi-ai făcut praf aleea cu mașina aia îngrozitoare?

– Mi-a alunecat piciorul, asta-i tot, și ochii săi negri scăpărară flăcări în direcția celor două femei, în cazul în care ar fi îndrăznit să-i demaște minciuna.

–Trebuia să luăm masa împreună, îți mai amintești? Sper că te vei schimba repede, că altfel vom întârzia.

– Am spus că vom lua masa împreună dacă voi avea timp, dragă Madeleine; mă tem că azi nu am. Așa că dacă-ți e teamă că vei întârzia, du-te, pentru că am niște treburi la casa de licitații. Am venit acasă pentru că Leith nu era la casa ei ca să ia în primire asta.

Apoi scoase de pe bancheta din spate a mașinii un mic cățeluș care dădea din picioare în brațele lui.

– Bine că ești aici și poți s-o iei acasă cu tine. O cheamă Snap, și când va crește de ajuns să se ocupe de oi, s-ar putea să ai destul de multe să o țină ocupată. Apoi îi întinse cățelușul cu un gest ceremonios.

– Oh... dar... Leith nu știa ce să mai spună. Expresia de pe chipul Madeleinei era plină de venin. Dar Leith, care se îndrăgostise pe dată de cățeluș, o ignoră.

– Ce bestie înfricoșătoare, spuse Madeleine.

– Eu cred că e minunată, contraatacă Leith, copleșită de sărutările cățelușei. Sunt sigură că ne vom înțelege de minune. Îți mulțumesc, Mace.

– Cu plăcere, spuse el cu un rânjet, în timp ce Madeleine privea cu ostilitate.

Leith aproape că era tentată să mai rămână, fie și numai pentru a savura privirile geloase ale Madeleinei, dar bunul simț îi spunea că ar trebui să plece, așa că își luă politicos la revedere de la toată lumea, și urcă în mașină.

Ce ridicol, se gândea ea în timp ce conducea, să-ți arăți invidia și gelozia în felul acesta, pentu ceva atât de neînsemnat. Totuși, un sentiment ciudat de satisfacție o cuprinse, dat fiind că, în ciuda diferenței dintre ea și cealaltă femeie, ea totuși reprezenta un pericol, chiar dacă asta era departe de intențiile ei.

Acasă, petrecu toată după amiaza jucându-se cu Snap, și se întrebă unde putuse Mace să găsească asemenea creatură comică; și de ce? Aceasta era de fapt întrbarea care nu-i dădea pace, pe când cățelușul începu să mârâie, anunțând venirea unui vizitator; și încă unul total neașteptat, intrând în incintă în trombă, într-o mașină sport roșie.

Capitolul 5

– Am venit să mă scuz pentru că am fost nepoliticoasă

Orice altceva s-ar fi așteptat Leith să audă, dar nu asta.

– Păi... nu cred că e nevoie de vreo scuză, spuse Leith cu prudență, atentă la femeia din fața ei, și în același timp la ghemotocul de blană ce i se învârtea la picioare, cu convingerea că noul intrus era demn de a fi mâncat.

– Mace crede că da, spuse Madeleine cu dispreț.

Motivul vizitei deveni deodată foarte clar. Lui Leith nu-i venea să creadă! Să găsești comportamentul Madeleinei grosolan și nepoliticos nu era greu deloc, dar de acolo până la a o trimite pe aceasta să-și ceară scuze era cale lungă, și... era absolut uimitor!

– Poate că Mace a înțeles greșit, nu? răspunse ea calm. De fapt, poate că Mace nu era cel care o trimisese pe Madeleine aici. Poate că ea venise din pură curiozitate, gândi Leith.

– Îl cunoști pe Mace de multă vreme? Întrebarea o luă pe Leith prin surprindere, și trebui să se adune ca să-și găsească cuvintele potrivite.

– Aș putea spune că nu-l cunosc deloc, răspunse ea. Suntem... un fel de vecini, asta-i tot.

– Eu cred că e ceva mai mult de atât, dacă și-a dat atâta silință să-ți găsească un câine!

– Nu mi-am dat seama că și-a dat câtuși de puțin silința, răspunse Leith. Mai degrabă mi-am imaginat că i-a ieșit în cale pe undeva și și-a amintit că îmi dorem un câine.

– O, și asta când i-ai mai spus-o, mă rog? Madeleine părea că devine din ce în ce mai sigură pe sine.

– Într-o zi când le-a făcut o vizită vecinilor mei. De ce? Are vreo importanță?

– O... păi... cred că nu, răspunse Madeleine, bătând în retragere; și nu mai apucă să spună nimic altceva, pentru că fu întreruptă de venirea lui Helen.

Madeleine nici nu așteptă să fie prezentată. Mormăi ceva despre o treabă care o silea să plece, se urcă în mașină, și plecă în trombă.

– Sper că n-am întrerupt o discuție importantă, spuse Helen când intră în curte. Am venit să văd cum te descurci cu noua ta cățelușă.

– Dar... ei, cred că nu mai are nici un rost să te întreb cum de ai aflat atât de repede, spuse Leith râzând. Știu... nu există secrete la țară.

– Nici măcar unul. Mai ales când cineva al cărui nume n-am să-l spun a dat sfoară în țară în ultimele două săptămâni, căutând un pui de cățel.

– Ei, haide, sunt sigură că n-a spus și pentru cine îl vrea.

– Nu prea ar avea cum să-l vrea pentru el, fiindca are zeci de dulăi de vânătoare de rasa cea mai pură, și toată lumea știe asta, spuse Helen râzând.

Cele două femei stătură o vreme bând o cafea, înainte ca Helen să dezvăluie ceea ce îi păru lui Leith adevăratul motiv al vizitei sale.

– Ce părere ai despre doamna Benedict? întrebă Helen fără ocolișuri.

– Mi s-a părut încântătoare, spuse Leith. Cu adevărat o persoană plăcută, și văd bine de unde a căpătat Mace încrederea în sine.

– Vrei să zici abilitatea de a ține totul sub control, și de a rezolva orice așa cum vrea el! Așa e, pare să fi moștenit toate părțile bune de la mama sa. Însă poate și pentru că tatăl lui a fost un nemernic, din câte am auzit. Într-un fel, așa e și Mace, cu diferența că nu are același sânge rece, și lui îi pasă de ceilalți oameni.

– Asta numai dacă sunt fermieri adevărați, și nu strică pământul, spuse Leith. Tocmai lucrul ăsta mă face să fiu puțin intrigată de faptul că s-a obosit să-mi găsească un cățel, și multe alte lucruri. De ce oare face toate astea? Eu nu sunt un fermier adevărat, și pe de altă parte sunt sigură că nu-i lipsește compania feminină.

– Eu n-aș subaprecia frumusețea și feminitatea ta, Leith, dacă aș fi în locul tău, spuse Helen. Poate că-i plac blondele.

– O... lasă gluma. Știi ce vreau să spun, insistă Leith.

– Da, înțeleg ce vrei să spui, continuă Helen. Dar ce nu înțeleg, e de ce insiști în a te pune în categoria celor care își bat joc de pământ. Nu ești aici decât de puțin timp, și niciodată n-ai încercat să pretinzi că ești ceea ce nu ești. De altfel, se vede că îți iubești pământul, și din câte îl știu pe Mace, nu se grăbește să judece oamenii. Poate că pur și simplu te place. Nu-i de ajuns?

De ajuns? Dacă n-ar fi sărutat-o niciodată, nu i-ar fi dezvăluit cât de senzuală poate să fie... dar acum nu mai putea fi de ajuns. Deși trebuia să se împace cu gândul că nu are ce să aștepte de la el. Nu cu cineva ca Madeleine, implicată în viața lui.

– Ei... poate că sunt doar suspicioasă din fire, răspunse ea în sfârșit, încercând să schimbe subiectul.

Helen înțelese aluzia, și tot restul vizitei vorbiră despre orice în afară de Mace Benedict.

În următoarele săptămâni, Leith se dedică dresajului noului ei prieten, care foarte curând începuse să-și intre în rolul de câine de pază. Nici o mașină nu încetinea pe drumul din fața casei, fără ca micul animal să dea de veste, și nimeni nu era lăsat să intre în curte.

N-a fost nevoie de multă vreme, și Snap a luat sub oblăduire toate animalele din curte, pe care le stăpânea și păzea cu sfințenie, iar Leith nu mai avea de ce să-și facă griji în privința lor.

Ar fi vrut să-i mulțumească lui Mace pentru noua ei prietenă, dar nu avu ocazia. Se așteptase să nu treacă prea multă vreme și el să-i facă o vizită, dar zilele trecură, și nu se arătă.

Într-una din vizitele făcute la târgul de licitații, Leith cumpără un cocoș precum și un rățoi, care o dată aduși în curte, puseră stăpânire pe găini și rațe, facându-i lui Leith mult mai ușoară căutarea locurilor de ouat.

Parcă și olăritul mergea mai bine, de când în întreaga gospodărie domnea ordinea și bunăstarea. Totul mergea mai repede, mai sigur, degetele îi erau mai dibace, simțurile mai ascuțite iar lucrările creșteau calitativ și cantitativ. Abia aștepta să termine cuptorul pentru ceramică și să-și desăvârșească munca. Mai avea totuși atâtea lucruri de făcut! Cel mai important, era reparatul gardului. De-ar putea să-și permită să-l repare cum trebuie! Soluția la această problemă veni două zile mai târziu, din cea mai neașteptată sursă.

Bărbatul care sună la ușă, înfruntând lătratul lui Snap, nu avea mai mult de douăzeci și trei, douăzeci și patru de ani. Plin de timiditate, se prezentă, și-i înmână lui Leith un bilet. Ea nu se putu abține să zâmbească, observând timiditatea băiatului. Dar zâmbetul îi pieri când citi biletul.

„Leith, ți-l prezint pe Anson Jones, care îți va repara gardurile împrejmuitoare, în schimbul permisiunii de a-i lăsa oile să pască pe pășunile tale. Are nevoie de iarbă pentru oi, și sunt sigur că nu vei refuza să ajuți un vecin."

Biletul era semnat, bineînțeles „Mace Benedict", dar nu semnătura o supără pe Leith, ci maniera arogantă. Afurisit să fie el! Ar fi putut să sune, să-i facă o vizită înainte, sau... orice! Măcar să se fi obosit să întrebe. Cu ce drept lua el decizii în locul ei?

Dar tânărul nu avea nici o vină, așa că Leith trase aer în piept, și îi oferi o cafea până să se apuce de lucru, dar acesta refuză politicos, dorind să treacă imediat la treabă. Venise cu o mașină încărcată cu toate uneltele necesare reparatului, și în timp ce le descărca, Leith încercă să-i explice starea în care se aflau gardurile. Tânărul însă era atât de timid, încât Leith renunță repede să mai încerce să lege o conversație cu el, și-l lăsă să-și vadă de treabă.

În sinea ei însă, fierbea de indignare la adresa lui Mace și a aroganței lui, și furia ei nu o lăsă să se concentreze la modelarea lutului, oricât se strădui. În final, simțind nevoia să se descarce și să vorbească cu cineva, se urcă în mașină și se îndreptă spre casa lui Helen și George.

– Mie mi se pare o sugestie minunată, spuse Helen, după ce o ascultă pe Leith. Tânărul Jones este băiat bun, chiar dacă nu strălucește de inteligență. Și are nevoie de iarba ta pentru oi.

– E binevenit să-și pască oile pe proprietatea mea. Ce mă deranjează e aroganța masculină cu care au fost aranjate toate astea. Nu putea să mă întrebe și pe mine cineva dacă sunt de acord?

– Nu mai contează acum, spuse Helen, dând a înțelege că, după părerea ei, Leith făcea prea mare caz de această întâmplare.

– Pe Mace Benedict trebuie să-l iau la întrebări despre toată situația asta, și așa am să și fac!–spuse Leith, plină de furie.

Dar problema era, află ea ulterior, să-l găsească pe Mace. Nu era acasă, și nimeni nu avea nici cea mai mică idee unde se află. Nici chiar mama lui, care de altfel era la curent cu aranjamentul.

–Ce bine că ai fost de acord să-l ajuți pe băiat, spuse Fiona Benedict, după ce fu asigurată că da, în clipa asta băiatul lucrează la gardul lui Leith, și că îndată ce va fi gata, își va aduce oile.

– Știam eu că vei fi de acord, mai ales că e un aranjament atât de bun pentru amândoi. Anson se pricepe foarte bine la ceea ce face, așa că fii sigură că va face treabă bună.

– Nu-mi făceam griji pentru asta, numai că... ăăă... oare va fi scump?

– Nicidecum. Mace mi-a spus că ai o grămadă de țăruși de gard care pot fi recuperați. Numai că singura problemă e... hmm... nici nu știu cum să te întreb, Leith, sper că Mace a fost de ajuns de diplomat și politicos când ți-a propus treaba asta, nu?

Leith abia se abținu să nu râdă; dar nu vru s-o supere pe doamna Benedict, așa că spuse:

– O, sigur, a fost foarte diplomat. Apoi își promise în gând ca prețul pe care-l va plăti Mace pentru asta să fie de două ori mai mare.

După conversația cu Fiona, se întoarse acasă, și făcu niște cafea. Apoi se îndreptă spre partea de pășune unde lucra tânărul, ca să i-o ofere, gândind că după atâta muncă va avea nevoie. În timp ce mergea de-a lungul gardurilor, se gândi că aranjamentul până la urmă era extrem de benefic pentru amândoi. Numai dacă Mace s-ar fi gândit să folosească puțină diplomație.

Apoi ajunse pe culmea dealului, și dădu cu ochii nu de unul, ci de doi oameni, care lucrau acum la garduri. Doi oameni, și... da, două mașini, apoi când îl recunoscu pe celălalt, furia o cuprinse din nou. Mace Benedict! Da, fără greșeală. Era silueta înaltă și voinică a lui Mace.

Leith tremura, în timp ce parcurgea distanța ce mai rămăsese. Ochii ei aruncară flăcări pline de venin către Mace, în timp ce adresă un zâmbet plin de căldură celuilalt bărbat și-i întinse termosul cu cafea.

– M-am gândit că ai avea nevoie de așa ceva, spuse ea calm. Apoi se întoarse astfel ca tânărul să nu-i vadă privirea, și se adresă tot atât de calm lui Mace:

– Ei, dacă știam că vei fi aici, aș fi adus încă o cană, dar nu mă așteptam să te găsesc aici.

– Nu-ți face griji, zise el tot atât de calm. Nu prea am chef de cafea cu arsenic, oricum.

Apoi începu să râdă, și lui Leith îi veni să urle de furie. Cum putea mama acestei ființe arogante să creadă vreodată că el putea fi, fie și pentru o clipă, diplomat?

– De fapt, plănuisem să ajung aici înaintea lui Anson, spuse Mace, ignorând privirea furioasă ce îi fu aruncată. Dar am bănuit că o să fiu prins cu treburi, așa că i-am dat biletul acela. Și bine am făcut, după cum se vede.

Leith făcu un efort să se stăpânească.

– Deci așa, zise ea. Tu le știi pe toate, nu-i așa, domnule Benedict? Bineînțeles că nu ți-a trecut prin minte că eu aș putea să nu fiu de acord! Poate că aveam alte aranjamente.

– Nu puteam să-mi închipui că vei obiecta la asemenea aranjament avantajos, spuse el. Cât despre alte aranjamente, sunt sigur că aș fi auzit dacă ai fi avut.

– Zău așa! începu Leith să țipe, și Snap sări în picioare, alarmată de schimbarea în atitudinea stăpânei. Dacă erai puțin mai mare, te-aș fi lăsat să-l mănânci, murmură Leith, aplecându-se s-o potolească. Dar mă tem ca ai face vreo indigestie de la asemenea arogant și umflat în pene domn știe-tot.

Apoi, fără să mai aștepte vreun răspuns de la Mace, se întoarse și plecă, știind că dacă ar mai fi rămas, ar fi făcut o adevărată scenă în fata lui Anson Jones. Aproape că se aștep-tase ca Mace să încerce s-o oprească, dar el n-o făcu.

O dată ajunsă înapoi în casă, Leith se trezi că nu știe ce să mai facă în continuare. Știa că Mace va trece pe la ea, înainte să plece, și nu știa ce ar putea să-i zică.

Nimic în atitudinea lui nu o facu să-i poată găsi vreo scuză. Nu numai că nu și-a cerut scuze, dar a lăsat să se înțeleagă, că era lucrul cel mai firesc care putea fi făcut în această situație.

– Dar nu este firesc! stigă Leith cu voce tare. Știa bine că dacă George, Helen sau oricine altcineva i-ar fi propus același lucru, ar fi acceptat cu dragă inimă, dar așa, impus cu forța, pur și simplu era de neacceptat.

Apoi își îndreptă gândurile spre Mace Benedict, așa cum îl văzuse ultima oară, cu cămașa deschisă până la brâu, asudat de efort, și cu acel rânjet nesuferit și sfidător. Ceva o ispitea să se întoarcă acolo, și să-i spună lui Mace tot ce credea despre el, dar nu voia să-l pună pe tânărul Anson Jones într-o situație neplăcută.

Restul după-amiezii, fu o adevărată tortură. Nu-și găsea locul, și nici să lucreze nu putea. Întreaga ei concentrare era fixată asupra confruntării care știa că va avea loc, inevitabil.

Era aproape întuneric când cei doi bărbați terminară lucrul, și își făcură apariția împreună.

– Anson crede că mâine după-amiază va termina cu gardul, și dimineața următoare vrea să-și aducă oile, dacă ești de acord,–spuse Mace, sigur pe sine.

– Da, de ce nu, spuse Leith, dându-și seama că nu era cazul să mai protesteze, măcar din jenă față de Anson Jones.

– A trebuit să folosim mulți din țărușii tăi de gard disponibili, continuă Mace. Dar Anson crede că va putea tăia câțiva ca să-i pună la loc.

– O, cum să facă asa ceva? Doar e gardul meu. Spune-i că e binevenit să-i folosească pe toți, și să nu-și facă griji cu cu pusul altora în loc. Oricum, până la urmă i-aș fi folosit ca lemne de foc.

Simțea cum își pierde controlul, dar tânarul Anson, din politețe, se prefăcu că nu observă.

– Domnișoara se ține de glume, prietene, se adresă Mace lui Anson. Sigur că nu are de gând să-i pună pe foc, dar într-un fel are dreptate, pentru că oricum nu mai are nevoie de alții până primăvara viitoare. Ești liber acum să te duci acasă. Ne vedem aici, mâine în zori.

Anson zâmbi, se înclină salutând-o pe Leith, apoi se urcă în camion și plecă într-un nor de praf.

Leith era singură acum, în fața lui Mace. Privi în sus și-i întâlni privirea, dar nu citi nimic în ochii lui. Dintr-o dată, tot discursul pe care-l pregătise îi fugi din minte, și cuvintele refuzau să-i iasă din gură.

– Ei bine? spuse el, apoi aștepă ca Leith să vorbească. Ea însă nu spuse nimic. Se simțea ca un animal încolțit. Mace stătea în fața ei, plin de barbatie și de forță, și în ciuda faptului că voia să-i dea o lecție, Leith simti cum i se înmoaie picioarele.

– Ei? spuse el din nou, ce s-a întâmplat? Ți-ai înghițit cuvintele? Ai face bine să te grăbești, căci tare mă tem că nu vei fi o companie prea plăcută la cină, așa supărată cum ești.

Leith îl privi, nemaiînțelegând nimic. Companie la cină? Ce aștepta acum, să-i servească și masa? Apoi el vorbi din nou.

– Nu-ți stă bine deloc când ești furioasă. Îți piere toată blândețea din ochii aceia ca o catifea cenușie. Cred că-i prefer așa, decât cum sunt acum. Apoi ridică din sprânceană și zâmbi.

– Nu ai nimic de zis? continuă el, sau e atât de grav, că ți-e frică să dai drumul unui asemenea limbaj? Curaj, poți să și blestemi dacă vrei. Chiar și mama mea o face câteodată.

– Mama ta ar fi trebuit să te înece după ce te-a născut! izbucni Leith.

– Sau cel puțin să-mi mai tragă câte una din când în când, ca să mă pună la punct.

– De ce nu pleci? Nu cred că mai avem despre ce discuta, acum că toate aranjamentele au fost deja făcute, spuse Leith și mai furioasă.

– Numai că fără să fii consultată, spuse Mace.De fapt asta te deranjează, nu-i așa?

– Bineînțeles că asta, spuse ea aproape țipând. Cât poți fi de arogant și insensibil! Iei decizii pentru mine, și te aștepți să accept orbește, fără nici o obiecție? Leith fu străbătută de un fior ca de gheață. Ei bine, eu îți spun doat atât : Du-te la naiba domnule Benedict!

Apoi se opri. Își simțea buzele tremurând, și știa că dacă va mai spune vreun cuvânt, va izbucni în lacrimi, stricând totul.

– Poate că ai dreptate. Trebuia să te întreb mai întâi, spuse el cu o voce caldă, de care Leith încercă să nu se lase impresionată. Dar fără folos. Am încercat să te sun, dar trebuie că

erai plecată; și apoi... apoi am fost mult prea ocupat, și sincer, mă așteptam să ajung aici înainte, ca să discut cu tine totul.

– Nu-mi pasă! strigă Leith, știind că nu era adevărat.

– Bineînțeles că îți pasă; altfel nu ai fi atât de furioasă. Așa cum îmi pasă și mie, pentru că scopul nu era să te supăr, ci să te ajut.

– Ba nu-ți pasă deloc. Nici prin gând nu ți-a trecut că aș dori să fiu consultată. Sunt doar un fermier amator, așa că nu am cum să știu ce e bine și ce e rău, așa că la ce bun să-mi ceri părerea?

Izbucnirea o readuse la viață. Într-un impuls necontrolat, se aruncă asupra lui, și începu să-l lovească cu pumnii ei firavi în piept. Dar la fel de bine ar fi putut să ia cu asalt o stâncă.

Mace nu avu nici o reacție pe moment, apoi o prinse de umeri, ferm, dar fără s-o bruscheze, imobilizând-o, apoi trăgând trupul ei delicat înspre el.

– O, Leith, murmură el, aproape atingându-i urechea cu buzele. Nu pot să-mi cer scuze fără să ne certăm?

Ea vru să răspundă, încercă să răspundă, dar era prea târziu. El își lipise buzele de ale ei, făcând-o să tacă, și risipindu-i furia fără ca ea să se poată apăra.

– Leith își lăsă trupul să cedeze îmbrățișării lui fierbinți, lăsându-i mâinile s-o strângă mai aproape de el. Apoi el îi lăsă umerii, ca să-și plimbe mâinile în jos pe trupul ei, iar Leith nu

se împotrivi, deși știa că ar fi trebuit, vrăjită fiind de dulceața sărutului lui. Mâinile ei îi cuprinseră gâtul, trăgându-l mai aproape. Sărutările lui o sufocau, și în același timp o umpleau de un extaz atât de puternic, încât nici nu mai simțea nevoia să respire; parcă plutea înconjurată de brațele lui, care o ridicaseră ca pe un copil.

Apoi dintr-o dată se trezi din nou pe pământ, în timp ce vocea lui îi răsună dură în urechi.

– Snap! Încetează, dă-mi drumul, bestie ce ești!

Lui Leith îi trebui un moment să-și revină, apoi privi în jos, și-și vazu cățelul cu dinții înfipți în glezna lui Mace Benedict.

– Aaaau! Am spus să încetezi, afurisit să fii! O mână uriașă se întinse, să ridice cățelușa furioasă. Nu mușca. Nuuuu. N-ai voie. Câine rău ce ești! îi spuse Mace cățelușei.

Leith nu putu să se mai abțină. Izbucni într-un râs molipsitor, văzând expresia furioasă de pe fața lui Mace și ferocitatea cățelușei, hotărâtă să-și apere stăpâna.

– Cred... cred că nu prea te are la inimă, spuse Leith, între două hohote de râs. Apoi luă cățelușa din brațele lui Mace, și încercă s-o liniștească.

– După toate câte le-am făcut pentru tine, spuse Mace către cățelușă. Ți-am găsit cea mai bună casă , și tu cum mă răsplătești?

Apoi Leith îi dădu drumul lui Snap care, ascultătoare, începu să-i lingă mâna lui Mace.

– Așa e mai bine, zise el. Ei, măcar s-a dovedit folositoare pentru un lucru. Nimeni nu se va atinge de tine cu ea prin preajmă, fie că vrei sau nu.

– Cu atât mai bine, răspunse Leith, încă tulburată de sărutările lui.

– Da, poate că e mai bine, murmură el. Acum ce zici să te duci să te schimbi, pentru că ceea ce porți nu prea e portivit pentru cină.

– Nu! Refuzul îi veni pe buze fără să-și dea seama.

– Da! Atitudinea lui era la fel de hotărâtă. Face parte din scuzele mele, și nu poți accepta una fără cealaltă.

– Cine a zis că am acceptat vreo scuză? răspunse ea, apoi îi veni să-și muște limba.

– Așa au spus buzele tale, așa a spus și corpul tău zise el aproape în șoaptă. Sau vrei să reluăm de unde am lăsat-o, ca să-ți aduc aminte?

– Mă îndoiesc că gleznele tale vor face față, spuse Leith, încercând să se stăpânească.

– E o cușcă pentru câini, care poate să rezolve această situație. Sau putem intra în casă, și s-o lăsăm pe domnișoara Dinți Ascuțiți aici, afară.

– Cred că nu, spuse Leith. De fapt, cred că am să iau câinele cu mine în casă, și tu poți să pleci să iei cina fără mine.

– O, nu. N-ar fi același lucru fără tine. Nu te mai încăpățâna, și du-te și schimbă-te. Vin să te iau într-o oră.

Înainte ca Leith să poată protesta, el fu deja în mașină.

– Nu vin la nici o cină cu tine! strigă Leith în urma mașinii, dar el n-o mai auzi, sau se prefăcu că n-o aude.

– Ei bine, n-am să vin, murmură ea, în timp ce urmări mașina îndepărtându-se.

Leith petrecu următoarea oră ocupându-se de orice, în afară de a se pregăti pentru cină. Dar gândurile nu-i stăteau decât la Mace. Cum putuse să reacționeze atât de intens la sărutările lui? Mai fusese sărutată înainte, dar fără acest efect tulburător. Si nici un alt bărbat n-o mai făcuse să se înfurie atât de rău, și în același timp să-i stârnească asemenea pasiune.

Trecură două ore, și când Mace nu apăru, ea zâmbi în sinea ei, la gândul că până la urmă el îi auzise ultimele cuvinte, deși nu putea să nege că era în același timp dezamăgită.

Cinci minute mai târziu, însă, Mace fu acolo, făcându-și apariția pe poartă în costum negru, cămașă albă și cravată.

– Mda, nu mă așteptam să îți dai chiar atâta silință, spuse el, ridicând ironic din sprânceană. E doar o cină, să știi, nu o audiență la regină.

– Nu e nici o cină, afurisit să fii! Ți-am spus când ai plecat că nu vin cu tine. Chiar nu asculți?

El ridică din umeri.

– Trebuie că am înțeles greșit. Apoi reluă după o scurta tăcere. Ei bine, mama va fi foarte dezamăgită. Îi vei telefona tu să-i dai teribila veste, sau și asta e responsabilitatea mea?

– Cum... mama ta? Leith nu putu să-și înăbușe un strigăt de uimire. Nu putea fi atât de nepoliticoasă cu mama lui Mace, și totuși...

– Formez eu numărul, dacă vrei.

Bădăranul! A știut de la bun început în ce situație o pune, și îi mai făcea și plăcere acest fapt.

– Ah... dă-mi doar cinci minute! izbucni ea furioasă, apoi fugi în dormitor, unde căutându-și în grabă lucrurile, îl blestema pe Mace cu voce tare. Dacă auzea, cu atât mai bine!

Când ieși din dormitor în drum spre duș, el o privea în tăcere de la masa din bucătărie, zâmbind ironic la vederea prosopului în care era înfășurată, drept care Leith nu putu să se stăpânească și trânti ușa din toate puterile, sperând să-l învețe minte.

– Da, acum e mult mai bine, spuse el, când ea fu nevoită să facă drumul înapoi. Mama nu ar fi prea impresionată, dar eu sunt cu siguranță.

– Ah, taci din gură! izbucni ea, trântind ușa încă o dată. Dar odată ajunsă în dormitor, începu să-și aleagă hainele cu mai multă grijă decât i-ar fi plăcut să recunoască. Nu numai datorită ocaziei, dar își dădea seama că Mace n-o văzuse niciodată în altceva decât în haine de lucru... și un prosop.

Se hotărî asupra celui mai bun costum de seară al ei, griperle, care se potrivea cu ochii ei. Ar fi vrut să nu fi fost atât de încăpățânată, și să fi avut timp să se aranjeze așa cum se cuvine, dar în final, transformarea era radicală; și chiar dacă durase mai mult de cinci minute, totuși nu depășise cincisprezece, gândi Leith, pe când încheia totul cu un nor de parfum.

– Am pus câinele în adăpost, spuse el fără să privească în sus, apoi ridicând ochii, exclamă: Pe cinstea mea! Bine că ai refuzat să începi acum o oră, altfel ar fi trebuit să te duc undeva mult mai impresionant, decât la o simplă cină cu mama.

– Dacă era altundeva, n-aș fi venit, ai uitat? Atingerea privirii lui o încălzea, și era cel mai minunat compliment.

Drumul până la casa lui Mace fu parcurs în tăcere desăvârșită. Mace conducea un Mercedes luxos, o schimbare radicală față de mașina lui de zi cu zi. Leith stătea afundată în scaunul de piele, gândind că una era să-l înfrunți pe acest bărbat când amândoi erau în hainele lor de lucru, și alta, când era îmbrăcat astfel, și pe propriul lui teren.

Nu era nevoie de emoții însă. Fiona Benedict îi întâmpină cu căldură, lăudându-i rochia lui Leith cu atâta sinceritate, încât aceasta se destinse imediat.

Mace le prepară niște băuturi, apoi porniră o conversație relaxată. Era clar că Mace avea o relație plină de căldură cu mama sa, fără autoritatea care îl caracteriza. Dimpotrivă, în propria lui casă părea schimbat și plin de delicatețe.

Leith tocmai se relaxase cu adevărat, când un scrâșnet de roți afară, anunță un nou musafir. Dar ceea ce o surprinse era că nici Mace, nici mama acestuia nu părură uimiți s-o vadă intrând pe ușă pe Madeleine DeMers. Era invitată? Dacă era, nimeni nu-i pomenise nimic. Singura satisfacție era că Madeleine fu la fel de surprinsă s-o găsească pe Leith acolo.

Capitolul 6

– Ei, asta da surpriză, spuse Madeleine imediat ce intră în încăpere, cu un zâmbet ostil.

În mod sigur fusese invitată, gândi Leith. Purta o rochie care dezvăluia aproape totul, din catifea verde-închis, care îi venea superb, și era vizibil foarte scumpă. Leith iar fu pusă în situația de a se compara cu Madeleine și costumul ei gri îi păru dintr-o dată modest.

– Nu mi-ai spus că o să avem companie la cină, continuă Madeleine. Apoi întorcându-se către Fiona Benedict: Dacă știam, nu mă îmbrăcam cu vechitura asta. Credeam că va fi numai lume din... familie.

Și felul în care dăduse a înțelege că Leith nu e decât o intrusă, dădu tonul întregii conversații care urmă. Madeleine domină întreaga conversație, vorbind cu Mace numai despre lucruri și persoane necunoscute lui Leith, ținând-o astfel deoparte.

Numai Fiona Benedict se străduí s-o implice pe Leith, dar eforturile ei de a o face să se simtă binevenită, erau invariabil zădărnicite. Mace nu părea că observă cum Madeleine încerca să conducă întreaga conversație, și pe mama lui; de-a lungul cinei de un rafinament culinar desăvârșit, el nu spuse prea multe vorbe.

Parcă încurajată de succesul de până atunci, după ce masa luă sfârșit, Madeleine încercă să îndrepte conversația înspre Leith, punând întrebări, astfel încât să provoace răspunsuri stângace sau să intimideze.

– Trebuie că a fost o decizie foarte grea să pleci din Sydney, ca să vii în Tasmania, începu ea. Sigur ai avut vreun iubit sau doi, care au avut de obiectat. Sau opinia lor nu prea conta pentru tine?

Leith aproape că se înecă, șocată de asemenea îndrăzneală. Madeleine nu e altceva decât varianta feminină a lui Brian, gândi ea. Ca și ea, acesta folosea cuvintele ca arme, șantajul sentimental, sau reușea să creeze vinovăție, acolo unde nu exista.

– A fost o decizie foarte ușoară, crede-mă, și zâmbi cu inocență către curioasă.

Spre surpriza ei, nu Madeleine vorbi în continuare, ci Mace.

– Leith nu are nevoie prea multă de ajutor, în a lua decizii. Este unul din avantajele de a fi o femeie cu adevărat independentă.

Ultimele cuvinte îi părură lui Leith rostite cu profund dispreț. Chiar putea el să fie atât de deranjat de încercările ei de a fi independentă?

Madeleine, de asemeni, sesiză nuanța din tonul lui, și n-o ascunse.

– O spui de parcă ar fi o boală teribilă, zise ea cu ipocrizie. Poate că libertatea i se potrivește; va avea oricum destule ocazii să se obișnuiască cu asta, îngropată în sălbăticia pădurii așa cum este acum.

Această ultimă remarcă nu fu prea subtilă, iar Madeleine se aștepta ca Leith să se lase provocată, ceea ce aceasta și făcu, și încă intenționat.

– O astfel de intimitate oferă multe avantaje, răspunse Leith cu un zâmbet senin, înfruntând-o pe Madeleine. Eu sunt foarte mulțumită de oportunitățile pe care le oferă.

– Ei, eu n-aș putea să trăiesc ca o pustnică. Sau asta face parte din sindromul artei? Ca flămânzitul sau locuitul în mansarde?

– Departe de așa ceva, deși trebuie să recunosc că izolarea te ajută să muncești mai bine. Cu siguranță nu e ca la oraș, unde totul îți distrage atenția.

– Să înțeleg că nu-ți place viața la oraș deloc? întrebă Leith, deja cunoscând răspunsul, dar vrând s-o audă pe Madeleine spunând-o.

– Binînțeles că nu, spuse ea, plină de emfază. Nu că aș avea ceva împotriva vieții la țară, atâta timp cât am acces la toate facilitățile orașului. Apoi dădu cu ochii roată asupra mobilei opulente din încăpere. Dar să hibernez în mijlocul sălbăticiei, așa cum faci tu, ei bine, asta aș face-o numai dacă aș avea ceva de ascuns.

– Poate că Leith se crede un haiduc al zilelor noastre, spuse Mace, zâmbind indulgent către cele două fete. Mai ales că s-a mai întâmplat acolo unde stă ea.

Amândouă fetele îl priveau fără să înțeleagă, dar era evident că Mace știe despre ce vorbește, mai ales judecând după privirea mamei lui. Apoi el explică:

– Martin Cash, unul dintre cei mai faimoși haiduci și vânători ai Tasmaniei... Cam atât aș putea să vă spun. El și tovarășii lui își aveau sălașul pe muntele ăsta. Apoi se ridică și ieși din încăpere, ca să se întoarcă mai târziu cu o carte în mână.

– „Martin Cash: Scrieri personale, din vremea când făcea legea ca vânător în ținutul Van Diemen", citi el de pe copertă. Asta e puțin mai la sud de proprietatea ta, Leith, deși nu m-ar surprinde ca el să fi trecut și pe-acolo.

– Nu pot să cred că proprietatea mea e atât de veche, spuse ea, deși se gândi că pinii din fața casei puteau foarte bine să fi fost tinere mlădițe pe vremea când acel haiduc trăise pe-acolo.

– Exact cum am spus, zise Madeleine plină de venin. Un loc numai bun pentru cineva care are ceva de ascuns. Tu ce ascunzi, Leith? Sau... de cine te ascunzi, mai degrabă?

– Bănuiesc că nu te aștepți să spun, zise Leith absentă, imaginația ei fiind captivată de cele ce auzise mai devreme. Foarte posibil ca eu să bântui noaptea pe drum cu o pereche de pistoale, strigând „Banii sau viața!"

– Mai bine ia asta acasă cu tine și citește-o, înainte să faci astfel de cascadorii, spuse Mace, întinzându-i cartea. Viața de haiduc nu era ușoară ci mai degrabă plină de pericole.

– Ei, mai întâi ar trebui să mă prindă!

Replicile lui Leith păreau să amuze pe toată lumea, în afară de Madeleine, care încercă să readucă discuția spre ce ar putea avea Leith de ascuns. Mace și mama sa, însă, se alăturară lui Leith, amuzându-se născocind scenarii imposibile în care Leith era bandit la drumul mare.

Madeleine fu nevoită în final să se alăture celorlalți, dar Leith vedea bine că era numai răceală în spatele râsului ei. Chiar o afecta așa de mult că ea acaparase conversația? Sau vedea în ea cu adevărat o rivală?

În final, Leith se scuză că are o zi grea înainte, și fu bucuroasă că în sfârșit va scăpa de această tensiune. Fu și mai fericită când Mace refuză oferta Madeleinei de a o duce acasă, și hotărî să facă el asta.

Drumul spre casă fu iar făcut în liniște, Leith fiind oricum prea obosită după ce făcuse atâtea eforturi să-și păstreze calmul și să zâmbească forțat. La un moment dat, pe drum, se întrebă oare ce îi mai rezervă seara aceasta. Să-l invite pe Mace înăuntru pentru o cafea? Va veni oare? Probabil că nu, dat fiind că Madeleine îl aștepta acasă.

– Mai bine să nu stau prea mult. Mâine am o zi lungă, spuse Mace când opri mașina.

–Mda, sunt sigură că ești așteptat acasă cât mai repede posibil, spuse Leith, dându-și seama apoi că vorbele-i fuseseră ridicole.

– Ah, spuse el, adâncindu-și ochii negri în privirea ei. Brațul lui stâng se lăsă pe spătarul scaunului ei, dar nu făcu nici o încercare s-o atingă.

– Tot mai încerci să-mi interpretezi fiecare cuvânt? întrebă el șoptit.

Leith era pe jumătate conștientă de înțelesul cuvintelor lui, fiind parcă hipnotizată de intensitatea privirii lui. Abia mai putea să respire, și inima-i bătea mai să-i spargă pieptul.

– Ei, află, dragă Leith... nu că mă aștept să mă crezi, dar vin și plec după cum doresc, fără să țin seama de ce vrea altcineva. Sunt băiat mare acum, în caz că n-ai observat, și iau singur decizii în ceea ce mă privește.

– Nu-mi amintesc să fi susținut contrariul, spuse Leith, simțindu-se din ce în ce mai dominată de masculinitatea lui.

– Ei bine, memoria ta e tot atât de firavă ca și tine, murmură el. Toată feminitatea asta, ascunsă în spatele unui scut de așa-zisă independență... dar destul de prost mascată, dat fiind că nu ai reușit să-ți ascunzi stropul de gelozie de adineauri, deși bineînțeles că nu vei recunoaște asta în ruptul capului.

– Nu văd de ce aș recunoaște ceva care nu există decât în imaginația ta de misogin.

– Imaginația mea? Sau a ta? râse el. Deși n-ar strica să-ți spun că nu eu am plănuit cina aceasta... mai neobișnuită. Trebuie să dau vina pe mama mea, care intenționat m-a pus între două

femei frumoase, doar ca să vadă scântei sărind.

– Ei, probabil că a fost cam dezamăgită, spuse Leith. Doar dacă imaginația ei nu e la fel de bogată ca a ta, deși mă îndoiesc.

– O, ce obraznică și arogantă ești! Poate că ar fi trebuit s-o las pe Madeleine să te conducă să vezi și tu ce înseamnă o sperietură adevărată.

– Nu văd de ce n-ai făcut-o.

– Mi se pare mie, sau erai mai puțin iritabilă în timpul cinei, în ciuda tuturor provocărilor? Ha, mă mir că mama nu s-a gândit să-l invite și pe drăguțul tău, agentul acela imobiliar.

– Având în vedere că nu am nici un drăguț, sau ceva de genul ăsta, probabil că mama ta nu a făcut decât să dea dovadă de bun-simț, ceea ce tu nu faci! izbucni Leith. Acum, dacă nu te superi, trebuie să plec, pentru că mă așteaptă multe treburi mâine, și nu mai am chef de discuțiile tale ridicole.

– Nici o discuție nu e ridicolă, dacă clarifică ceva.

– Orice idei îți trec prin cap despre gelozia mea, sunt numai prostii!

– Ești sigură? spuse Mace cu o voce șoptită, și Leith își dădu seama că mâna care mai devreme era în jurul spătarului, o mângâia acum ușor pe ceafă, trâgând-o puțin câte puțin către el, către buzele lui. Încercă să opună rezistență, dar era prea

târziu. El se aplecă ușor spre ea, și-și lipi buzele de ale ei. Deși voia din tot sufletul să se opună, sărutările lui Mace păreau s-o vrăjească. Degetele lui mângâindu-i gâtul erau o dulce tortură, atingând-o delicat, ca pe un copil, și totuși cu forță și senzualitate.

Când degetele lui îi atinseră sânii, ea nu putu să-și stăpânească un geamăt de plăcere, chiar dacă în sinea ei voia să fie un nu hotărât. Dar gemetele ei nu erau obiecții, ci expresii ale plăcerii de neînchipuit, ale unor senzaii care nici nu-și imaginase că există.

– Ce nebunie, îl auzi ea spunând, simțindu-i respirația caldă pe goliciunea sânilor ei. Haide, mergem în casă, și îi strecură mâinile sub genunchi ridicând-o în brațe.

– Nnnnnu! reuși ea să îngaime, zbătându-se în ultima clipă să se elibereze, să oprească ceea ce era într-adevăr o nebunie.

– Haide, mă vrei la fel de mult cum te vreau și eu, spuse el, în timp ce o săruta peste tot.

– Nu! spuse ea răspicat de data asta, cu mai multă hotărâre, și mâinile ei încercară să-l împingă. Nu, nu acum, și nu în felul ăsta!

– Ce alt fel mai poate fi? Te vreau și mă vrei. Altceva ce mai poate exista?

Își plimbă buzele în sus pe gâtul ei, iar Leith fu străbătută de un fior.

Vreau? Dorință? Nici un cuvânt despre dragoste? Pentru ea nu asta era tot ce exista. Niciodată! Fără dragoste, nu putea exista așa ceva.

Leith se zbătu și-l împinse cu forță.

– Am spus nu, și am vorbit serios! Dacă asta e tot ce vrei, de ce nu te grăbești acasă la Madeleine? Sunt sigură că ea nu te va refuza! Apoi ieși din mașină auzind în urma ei un blestem. Fugi spre casă, închise ușa în urma ei, și se lipi cu spatele de ea răvășită.

Mace nu veni după ea, la ușă. Dar nici nu plecă. Leith realiză că era încă afară, cu mașina nepornită. Din întunericul bucătăriei, privi afară, și zări strălucirea țigării din care el trăgea furios.

Furios? În locul lui, Leith știa că ar fi fost mai mult decât furioasă. Totuși Mace stătea încă acolo. De ce? Aștepta ca ea să se răzgândească? Asta nu se va întâmpla!

În sfârșit el plecă, iar Leith fu puțin dezamăgită de calmul cu care poni mașina. Fără scrâșnet de roți, fără zgomot de motor.

Privi afară mult timp după aceea, dar nu plânse până nu ieși ca s-o lase pe Snap în casă. Și doar după ce se spălă și se băgă în pat, își dădu seama că mâine îl va vedea din nou, pentru că va lucra la gard împreună cu Anson Jones! Și va veni în mod sigur, pentru că era vorba de promisiunea de a ajuta un vecin.

Dimineața, după o noapte aproape nedormită și plină de frământări, se apucă să pregătească micul dejun, realizând că era de datoria ei să le ofere măcar atâta. La urma urmei munceau pentru gardul ei.

Când soarele se ridicase de-a binelea pe cer, pregătise o mulțime de tarte și clătite, și fu gata să le ducă la locul unde

lucrau bărbații. Numai că... unde era Mace? L-ar fi lăsat el pe Anson fără ajutor? Poate că da, apoi se hotărî să nu se mai gândească la el.

Ținând bine tava imensă cu mâncare, se apucă să străbată distanța care mai rămăsese până la gardurile în reparație, gândind că era mai bine că Mace nu venise, astfel nu va mai trebui să se străduiască să fie politicoasă. Încă se mai gândea la asta, când dădu colțul potecii, și aproape că dădu peste el.

– Ei, asta da surpriză plăcută, spuse el cu o voce neașteptat de calmă. Și tocmai la timp! Chiar eram gata pentru un asemenea mic dejun generos.

Leith era atât de tulburată că aproape scăpă tava, numai că Mace era pregătit, și o luă din mâinile ei tremurânde.

– Anson, micul dejun e servit!

Anson, ca de obicei, nu spuse decât bună ziua, și se înclină politicos. Tartele și clătitele dipărură ca prin farmec, dar tânărul Anson avu grijă să păstreze câteva și pentru Snap.

– Se înțelege minunat cu animalele băiatul ăsta. Dacă vrei, poți să i-o dai pe Snap să ți-o dreseze, și o să ai un câine de stână în cel mai scurt timp.

Conversația nu fu purtată decât pe teme care nu aveau nici o legătură cu ce se petrecuse cu o zi în urmă, și această indiferență o răni și mai tare pe Leith. Se stăpâni însă, și reuși să participe la conversație cu calm, până când luă tava goală și se pregăti să plece.

– Masa de prânz am s-o aduc la douăsprezece și jumătate, dacă sunteți de acord, spuse apoi, și fu destul de ofensată de refuzul celor doi, care motivară că își aduseseră sandvișuri.

– Nu puteți munci o zi întreagă doar cu sandvișuri... sau cel puțin nu la gardurile mele, spuse ea hotărât. Douăsprezece și jumătate! Apoi plecă, pășind mândră, înainte ca cei doi să mai poată răspunde.

Când veni vremea prânzului, ea fu mai mult decât pregătită. O friptură de vită imensă trona pe tavă, cu garnitură și cu o pâine la fel de imensă alături, făcută chiar de ea în sobă.

Așternuse fața de masă și ștergare impecabile, și tocmai se pregătea să facă ultimele retușuri la budinca de Yorkshire, când o bătaie ușoară în ușă anunță venirea celor doi.

– Doamne iartă-mă... doar nu te aștepți să ne mai putem întoarce la lucru după ce vom mânca ditamai friptura? spuse Mace cu o uimire sinceră. Eu unul voi avea nevoie să dorm vreo patru ore.

Leith nu-și ascunse dezamăgirea. Chiar exagerase cu atâta mâncare? Apoi văzu privirea tânărului Anson, și știu că el sigur n-o va refuza.

După ce se spălară, cei doi bărbați începură să mănânce cu un avânt de nestăvilit, și Leith li se alătură, și ea cuprinsă de o poftă neașteptată.

– Ai făcut toate astea cu soba aceea diabolică? întrebă Mace după ce terminase prima farfurie. Înveți repede, înseamnă. Știu oameni cărora le-a luat ani de zile ca să reușească să facă o pâine ca asta.

Anson aprobă dând din cap, și-și continuă asaltul asupra budincii de Yorkshire, iar Leith considera aprobarea tăcută un compliment înzecit.

Apoi cei doi bărbați făcură să dispară aproape toată plăcinta de mere, urmată de două cești de cafea fiecare, până ce Mace decise că e timpul să se întoarcă la lucru.

În timp ce îi conducea pe cei doi la ușă, incidentul de noaptea trecută era deja dat uitării. Nu în totalitate, dar măcar acum îl vedea cu alți ochi, și nu mai părea atât de serios.

– A fost o masă minunată, Leith, spuse Mace, și ea simți cum îi crește inima în piept. Apoi întorcându-se spre Anson, el zise: Ei prietene, parcă nici nu-ți mai vine să te întorci la reparat garduri. Eu unul aș rămâne aici s-o curtez pe această domnișoară, căci în zilele noastre nu prea mai găsești pe cineva care să te răsfețe așa cum face ea.

Anson se mulțumi să roșească în tăcere, iar Leith simți cum se năruie toată veselia ei.

Ceea ce nu spusese el cu voce tare era că, să facă curte, era exact ceea ce el nu făcuse cu ea. Dacă nu era incidentul de noaptea trecută, ea ar fi trecut cu vederea această remarcă, ba chiar ar fi putut s-o ia ca pe un compliment, însă privirea lui Mace era plină de cruzime și batjocură.

Înainte ca Leith să poată spune ceva, cei doi se îndepărtaseră deja, așa că plină de furie neputincioasă, ea se întoarse la treburile ei.

Când coborî iar pe pășune, cu o tavă cu gustarea de după-amiază, îi găsi pe cei doi neobișnuit de tăcuți. Ea prefăcându-se

că a uitat vorbele lui de mai devreme, încercă să lege o conversație, dar fără folos, așa că imediat ce ei terminară de mâncat, luă tava și plecă, nemaiputând suporta răceala care își făcuse loc între ei. Ajunsă acasă, începu să lucreze la cuptorul pentru ceramică, și cel puțin asta o împiedică să se mai gândească la-Mace.

Apoi, când cei doi bărbați plecară, înainte de ora cinci, ea se străduí din nou să pară veselă și plină de bună dispoziție, și în ciuda privirii cinice a lui Mace, ea le mulțumi pentru treaba făcută. Apoi, după ce ei nu se mai văzură, începu să plângă, și acea seară fu una dintre cele mai lungi și pline de singurătate pe care Leith le avusese vreodată.

Următoarele două săptămâni fură la fel de pline de singurătate, Leith fortându-se să se concentreze asupra muncii sale, și încercând să nu se mai gândească la el.

Își termină cuptorul, lucrând neîncetat la el, și începu să-l folosească, deși nu era treabă ușoară, mai ales că nu putea să controleze temperatura așa cum ar fi vrut. La sfârșitul celor două săptămâni, Leith era plină de zgârieturi și arsă de soare, după ce petrecuse atâta timp tăind lemne pentru cuptor. Tăiase fiecare copac uscat din preajmă, pentru a furniza energia necesară unui cuptor pentru ars vasele de lut.

– Eu cred că ești nebună, îi spuse Helen într-o zi, când Leith îi făcu o vizită. Pentru sobă ai lemn destul, dar cu acest cuptor, în curând ai să rămâi fără nici o urmă de lemn de foc.

– În halul în care mă simt astăzi, înclin să-ți dau dreptate, spuse Leith, încercând să-și relaxeze mușchii dureroși. Dar

arderea vaselor de lut la cuptor cu lemne e modul clasic în care poți face ceramică de cea mai bună calitate, așa că nu am de ales, trebuie să învăț.

– Asta dacă nu-ți dai foc mai întâi! spuse George. Ce olărit o să mai faci dacă te rănești sau te arzi? E o prostie să tai copaci de una singură.

– Misogin! izbucni Leith. Uită-te la stiva enormă de lemne tăiate de tine însuți. Eu de ce n-aș putea face același lucru?

– Draga mea, eu am lucrat în pădure toată viața mea, și știu bine ce fac. Tu ești tare norocoasă că n-a căzut un copac pe tine. Tăiatul lemnelor înseamnă mai mult decât a ști să folosești un ferăstrău electric. Numai șocul unui copac căzut la pământ, poate să facă altul de lângă tine să cadă! Te joci cu focul, fetițo!

–Nu pot să-mi permit să angajez pe cineva, decâte ori am nevoie de lemne de foc. Pur și simplu nu am bani.

– Dar nici că o să ai, dacă vreun trunchi de copac cade peste tine. Pune-ți mintea la contribuție. Îl ai pe Mace Benedict și pe băiatul acela. Roagă-i să-ți taie niște lemne.

– În nici un caz! îl întrerupse Leith. Nu vreau să depind de acel individ. Nici pentru lemne de foc, nici pentru orice altceva.

– Fato, nu ești în toate mințile! Să vrei să fii independentă e una, dar să faci ceea ce faci tu e nebunie. Mă bate gândul să-i spun lui Mace Benedict, poate el îți bagă mințile-n cap.

– Nu! strigă Leith. Nu... nu... nu... nu... Apoi vorbi mai calm. Haide, George, chiar nu înțelegi, dacă va trebui să

depind de Mace Benedict, sau de orice alt bărbat pentru tăiatul lemnelor, atuncii nu am ce căuta aici, la țară. Mai bine mă mut înapoi la oraș. Ce e atât de rău în a vrea să fii independent? Nu cred că ți-ar plăcea nici ție dacă aș veni tot timpul să-ți cer ajutor.

– Poate că nu mi-ar plăcea, spuse George, dar nu ești genul ăsta.

– Are dreptate, spuse Helen. Ce ai să faci când te vei mărita? Căsnicia înseamnă colaborare.

– Ba mai degrabă înseamnă unul să domine și celălalt să se supună, și când zic asta, nu mă refer la voi doi.

– Unele căsnicii poate că sunt așa, spuse Helen. A mea și a lui George, este un fel de parteneriat. Eu nu-i spun lui George cum să taie lemne și să facă garduri, și el nu-mi spune cum să-mi conduc gospodăria. Pur și simplu ne împărțim responsabilitățile. Helen se opri un moment, apoi continuă.

– Of, fato, nu am vrut să-ți fac morală, dar ce ți-am spus noi e purul adevăr. Ești pe cale să te îndrăgostești de Mace Benedict, asta e clar și pentru unul ca George, și în loc să-i dai o șansă, tu te certi cu el pe orice. Tare mai ești prostuță. Mă mir că băiatul își mai bate capul cu tine.

– Nu-și bate nici un cap, spuse Leith furioasă, și hai să nu mai vorbim despre el.

– Păi atunci să ne întoarcem la lemnul de foc, zise Helen.

– Ei, atunci nu mai e mare lucru de zis. Lemnul e tăiat, fără accidentele prezise de George, și cel puțin deocamdată, rănile

și întinderile mele musculare sunt de acord cu voi. Nu voi mai tăia lemne. Cel puțin pentru o vreme. Dar nici nu voi ruga vreun bărbat să o facă. Nici măcar pe Mace Benedict, declară ea, scuturând ferm din cap.

– Și ce ai să faci cu cuptorul pentru ars lutul, care îți mănâncă tone de lemn?

– Poate că o să cresc prețul lucrărilor, ca să pot să-mi cumpăr lemne. Pe moment am destule ca să fac teste; și cine știe, poate că afurisitul de cuptor are să se și dărâme, dacă nu l-am construit bine.

Nu mult după aceea, Leith plecă, încheind disputa. Ultimul lucru pe care-l dorea era să se certe cu acești oameni care îi erau așa de buni prieteni și vecini. Apoi se simți puțin vinovată că declarase că vrea să-și cumpere lemne de foc, pentru că asta era foarte departe de intențiile ei. Avea lucruri mai bune de făcut cu banii.

Apoi opri în fața portii, și observă că are scrisori în cutia poștală. Prima scrisoare pe care o desfăcu când ajunse în casă, o absolvi de orice sentimente de vinovăție, pentru că o făcu să decidă, că primul lucru pe care-l va face, va fi să cumpere lemne pentru cuptor!

Capitolul 7

Lui Leith nu-i venea să creadă! Nici acum, după ce citise scrisoarea de încă două ori. Stătea în bucătărie, jucându-se absentă cu mănunchiul de chei, și pierdută în gânduri și planuri. Asta era o oportunitate la care visase toată viața, și pentru care muncise toți anii ăștia!

Scrisoarea era de la directorul uneia dintre cele mai prestigioase galerii de artă din Melbourne, ba chiar din întreaga Australie. De asemeni și cea mai influentă, după părerea lui Leith.

Ei bine, el dorea ca ea... ea, Leith Larsen, să facă o amplă expoziție, pentru galeria lui. O expoziție exclusivă, ultramediatizată, în a doua săptămână a lunii decembrie. Era totul prea minunat, ca să fie adevărat.

Era de asemeni un mare noroc, și scrisoarea sublinia lucrul acesta, că expoziția va putea avea loc. În mod normal Leith ar fi fost anunțată cu circa un an înainte, dar un alt artist care trebuia să expună anulase expoziția, drept care locul era al ei, dacă îl dorea.

Bineînțeles că îl dorea! Alții ar fi făcut absolut orice pentru asemenea șansă, dat fiind că să expui la asemenea galerie însemna aproape sigur faimă națională, și bunăstare financiară.

Dar va trebui să muncească enorm, pentru că nu avea decât câteva piese terminate, și cu adevărat demne de o asemenea expoziție. Oare să riște să facă vreo piesă pentru expoziție în cuptorul cu lemne, și cu o tehnică despre care știa prea putine? Și dacă îi reușea testul cuptorului? Trebuia să încerce cu orice preț!

– Eu una cred că ești nebună dacă faci asta, spuse Helen, când Leith îi povesti totul a doua zi. Dacă nu iese bine, și pierzi o grămadă de lucrări la care ai muncit din greu?

– Dar dacă nu fac asta, risc să mă duc la expoziție, poate fără unele din cele mai bune lucrări pe care le-am făcut vreodată. Am vorbit la telefon cu cei de la galerie, și mi-au zis că e loc pentru douăzeci și cinci, până la șaptezeci de piese. Post s-o fac Helen, și am s-o fac!

– Dar ai numai două luni!

– Ăsta e un motiv în plus să mă apuc cât mai repede să lucrez cu cuptorul cu lemne. Dacă chiar nu reușesc, am să folosesc cuptorul electric, și cu asta basta.

– Ei bine, dacă pot să te ajut cu ceva, am s-o fac. Acum cred că cel mai bine ar fi să plec și să te las să-ți vezi de treabă.

– Doar un lucru vreau să te mai rog, zise Leith, când Helen tocmai se ridica. Apoi, puțin jenată, continuă: ai putea să-mi împrumuți caricatura cu porcul misogin?

– Pentru expoziție? întrebă Helen.

– Sigur că da. Nu pentru că reprezintă pe știi tu cine, ci pentru că tehnica a ieșit perfect. Nu va fi scoasă la vânzare, voi avea grijă de asta ....

– Fii serioasă, fato, bineînțeles că poți s-o iei; Și dacă e atât de bună poate că ar trebui s-o oferi pentru vânzare.

– Bineînțeles că n-o voi scoate la vânzare. E cadoul meu pentru voi, și nu ar avea atâta valoare pentru altcineva.

După ce Helen plecă, Leith se apucă imediat de lucru. Petrecu două zile fără să doarmă, timp în care nu se mișcă de lângă cuptor. Apoi dormi următoarele douăzeci și patru de ore, și așteptă cu nerăbdare în următoarele trei zile momentul când va deschide cuptorul, să vadă dacă munca ei dăduse rezultate.

Degetele îi tremurau, și trebui să tragă aer adânc în piept, înainte să îndrăznească să scoată rând pe rând fragilele piese de ceramică din cenușa în care erau îngropate în cuptor.

Erau obișnuitele piese ratate, care nu fuseseră destul de rezistente, și nu erau putine, dar cele care se păstraseră întregi erau uimitoare. Culorile, strălucirea, efectele, textura, totul

era mai bine decât se așteptase vreodată. În total, rezultară șapte piese perfecte, care curățate de cenușă erau uimitoare.

După toate astea, Leith se simțea în al nouălea cer, dar și teribil de obosită și flămândă. Decise să doarmă puțin, iar dimineața fu iar în picioare, și după un mic dejun luat în grabă, se întoarse la lucru. Seara, înainte să cadă istovită în pat, își aminti să hrănească animalele, și plănui ca a doua zi să-și cumpere niște reflectoare, pentru a avea o lumină mai bună în atelier.

Următoarele zile nu dormi aproape deloc. Mâinile și mintea,păreau că sunt străine de restul ființei ei. Știa că are nevoie de somn, dar pur și simplu nu putea să lase timpul prețios să zboare.

Muncea aproape căzută în transă. Fie și un mic defect în lucrările ei, o făcea s-o ia de la capăt. Totul trebuia să fie perfect. Atât de tare o absorbeau toate acestea, încât uită să și mănânce.

Helen veni într-una din zile să vadă cum merge cuptorul, și o găsi pe Leith aplecată de spate, cu cearcăne în jurul ochilor, și cu o ceașcă de cafea rece lângă ea.

– Doamne, iartă-mă! Când ai mâncat ultima oară cum trebuie, Leith? Arăți îngrozitor!

– Nu știu, murmură ea. Are vreo importanță?

– Leith, vino-ți în fire! N-ai să mai apuci să vezi expoziția dacă o să continui așa, spuse Helen, dar Leith deja n-o mai asculta, adâncită în muncă.

– Nu mi-e foame, crede-mă, spuse ea absentă.

– Așa nu se mai poate! strigă Helen, și plecă plină de furie, ca să revină mai târziu cu cafea proaspătă și o tavă cu sandvișuri.

Leith se lăsă convinsă să ia o pauză și să mănânce, dar nu fu prea vorbăreață, pentru că gândurile îi erau tot la munca ei.

– Nu poți să mai continui așa, spuse Helen. Dar Leith tot n-o asculta. Ești nedormită, și cred că nu ai mai mâncat cum trebuie de zile întregi. Te rog, Leith, las-o mai moale. Ce mai contează o jumătate de zi?

– Contează enorm, răspunse Leith, și aș vrea să nu te mai îngrijorezi atâta. Nu mi-e foame, și nu sunt obosită.

– Toate cele patru feluri de lemne de foc pe care m-ai rugat să le comand, vor sosi în după-amiaza asta, spuse Helen, și dintr-o dată Leith îi acordă toată atenția. Era atât de strâmtorată cu banii, încât nu știa cum se va descurca cu plata lemnelor... Dar nimic nu mai conta, dacă ajuta la succesul expoziției sale.

– Am să vin să te ajut mâine dimineață cu lemnele, după ce hrănesc animalele, spuse Helen, apoi plecă, dar nu înainte de a o ruga insistent pe Leith să aibă grijă cum mănâncă și să doarmă în noaptea care vine.

– Și să nu te prind că te apuci să stivuiești lemnele înainte să vin eu, că ne supărăm!

După ce Helen plecă, Leith decise că femeia are dreptate, așa că făcu o baie tămăduitoare, își făcu o omletă imensă, și se băgă în pat chiar înainte de a apune soarele.

Dar după ce dormi șapte ore, corpul ei pur și simplu nu avu nevoie de mai multă odihnă, așa că la miezul nopții fu în picioare.

Când Helen sosi a doua zi dimineața, găsi toate lemnele așezate în stivă, și pe Leith cu mâinile până la coate în lut.

– Înainte să zici ceva, dă-mi voie să-ți spun, că am dormit zece ore, și am mâncat bine, spuse Leith cu prudență. Așa că nu mă boscorodi iar. Sunt cât se poate de odihnită.

– Și cât se poate de inconștientă, comentă Helen, dar e viața ta, fetițo. Eu nu vreau să mă aleg cu un ulcer făcându-mi griji pentru tine.

– Foarte bine, pentru că nu ai de ce să-ți faci griji, spuse Leith. Mai am nevoie doar de o săptămână sau două, și voi fi gata pentru a începe lucrul cu adevărat.

Cufundându-se apoi în lucrul la o piesă foarte complicată, aproape că nici nu observă plecarea lui Helen. Până la sfârșitul zilei, își recăpătase ritmul de lucru, făcând pauze doar când trebuia să hrănească animalele.

Trecu astfel o săptămână, și Leith termină testele și se apucă de lucrul propriu-zis. Se apucase să remodeleze bustul caricatural al lui Mace, nefiind încă sigură dacă era într-adevăr o piesă de expoziție sau o caricatură grotescă, totuși, o dată terminat, promitea să fie piesa de rezistență a expoziției, așa că Leith știa că trebuie s-o finisexe cu orice preț, pentru că timpul trecea.

După ce puse piesa în cuptor, oboseala începu să-și spună cuvântul, și aproape că îi păru rău că n-a așteptat până a doua zi. Avea nevoie de somn, și toți mușchii o dureau. Dar nu putea să se culce. Trebuia să supravegheze cuptorul, căci dacă îl oprea acum, ar fi stricat definitiv lucrarea.

După o oră în care moțăise lângă gura cuptorului, se ridică cu greu să mărească temperatura. Aruncă o privire înăuntru, și întrevăzu bustul intact. Răsuflă ușurată, și zâmbi. Din dogoarea cuptorului, portretul părea că face același lucru, cu bine cunoscutul zâmbet ironic al lui Mace.

– Să fiu al naibii...

Leith tresări, apoi se relaxă, și murmură către bustul din cuptor.

–Asta nu-i cinstit. Nici măcar nu am deschis ușa ca să vorbesc cu tine. Apoi râse de una singură.

– Măi fato, tu chiar ai înnebunit de-a binelea?

De data asta trebui să accepte că vocea nu venea din imaginația ei. Vorbele fură însoțite de două mâini care o apucară de umeri și o întoarseră, ca să dea cu ochii de Mace Benedict.

– Doamne ferește! Ce faci aici, fato? întrebă el, dând cu ochii roată prin cameră.

– Muncesc, spuse Leith calmă. Și nu e nevoie să țipi, trebuie doar să-mi spui să închid ușa de la cuptor, pentru că în sfârsit ai început să te coci...

– Într-adevăr ai înnebunit, zise el, șocat de vorbele fără sens ce ieșiseră din gura ei. Despre ce naiba vorbești?

– N-are importanță, spuse ea cu o voce languroasă, în timp ce se lipi de trupul lui, dar încă numai pe jumătate conștientă.

Mace întări strânsoarea degetelor de pe umerii ei, fapt care o readuse brusc la realitate.

– Ce crezi că faci? strigă ea furioasă. Dă-mi drumul!

– De ce? Ca să te apuci iar să vorbești în dodii?'

– Vorbesc cum găsesc eu de cuviință. Al naibii să fii, cum îndrăznești să vii aici și să... se bâlbâi, fără să reușească să vorbească limpede.

Mace nu-i dădu drumul, ci o ținu și mai strâns și o privi cu ochii lui negri, dând din cap plin de compasiune.

– Decâte nopți nu ai dormit? întrebă el, dar nu așteptă răspuns. –Cred că decâteva zile bune. Arăți ca o stafie!

– Ei, mulțumesc foarte mult. Nici tu nu arăți prea minunat! strigă ea.

– Am venit să încerc să-ți bag mințile-n cap, dat fiind că nimeni altcineva nu poate. Și văd bine de ce.

– Asta ce mai vrea să însemne?

– Îți spun altă dată, zise el. Acum te vei opri din ce faci aici, și vei merge la culcare.

O întorsese deja spre ușă, când Leith începu să țipe.

– Nu... nu! Nu pot, afurisit să fii! De ce nu mă lași în pace?

– Pentru că nu ești în stare să-ți porți singură de grijă!

– Dar nu pot să plec acum! exclamă ea. Am lucrări în cuptor, prostule. Nu pot să plec și să le las acolo! Trebuie reglată temperatura.

– Păi regleaz-o atunci, spuse Mace. Dar să nu-ți ia toată noaptea. Și tot nu o slăbi din strânsoare. Arată-mi mie cum se face, și am s-o reglez eu.

– O, nu, te rog, nu am cum să-ți arăt. Trebuie s-o fac eu. Nu va dura mai mult de două ore, jur!

– Două ore? Cuvintele pur și simplu explodară din el. Leith, când am venit aici, aveai halucinații. În două ore, n-o să mai poți să te reglezi pe tine, d-apoi nenorocitul ăsta de cuptor. Pur și simplu nu mai poți continua așa, asta vreau să-ți zic! Nu merită!

– Poate nu pentru tine, dar pentru mine da! Și nu trebuie să țipi la mine. Te rog, Mace... nu se întâmplă nimic dacă mai stau două ore. Poți să mă și păzești dacă nu mă crezi. De altfel, nu cred că a mă lua cu forța e o soluție.

– Dacă era, erai în pat acum, și acolo ai fi rămas, chair dacă ar fi trebuit să te leg, sau... să intru și eu cu tine. Dar eu sunt rezonabil, așa că fii și tu.

– Asta am să și fac, spuse Leith. Promit că după ce termin cu chestia asta, am să mă bag în pat, și am să stau acolo... singură.

– Ei, asta e problema, dacă sunt prea rezonabil. Toate aceste ocazii pierdute, zâmbi el sarcastic, știind că a speriat-o puțin pe Leith cu afirmația de mai devreme.

– Vorbesc serios, arată-mi cum se face chestia asta, apoi poți să te culci liniștită. Promit să fac exact ce-mi spui tu.

Leith ezită, dar era prea epuizată ca să refuze asemenea ofertă. Îi explică repede, și Mace promise să facă întocmai, repetând încă o dată instrucțiunile.

– Ei, și acum mă voi duce să mă culc, spuse ea cu emfază, și voi dormi trei zile la rând, și poți să-i spui lui Helen că nu mai trebuie să-și facă griji pentru mine.

– O, cum aș putea s-o mint pe biata femeie? spuse Mace râzând. Dar o să strâng eu pe-aici în locul tău, și o să-ți încălzesc apă pentru un duș. Asta da, pot să fac.

În ciuda protestelor lui Leith, el insistă să facă ce spusese, și se și duse să ia lemne pentru sobă fără s-o asculte.

– O să faci un duș, apoi o să mănânci niște supă, și apoi te vei culca. Fără mofturi, altfel am să te ajut eu să faci toate astea.

Fu o amenințare destul de convingătoare. Orice, dar ăsta era ultimul lucru pe care-l voia Leith acum de la Mace, chiar dacă acesta doar a vrut s-o sperie. Așa de obosită cum era, se temea că nu va putea să reziste atracției pe care o avea pentru el, și va ceda.

– Afurisită să fie Helen, murmură ea pentru sine în timp ce făcea duș și se relaxa sub jetul cald de apă. Special îl trimisese pe Mace aici, știind ce este între ei, și nu avea nici o scuză că a pus asemenea lucru la cale. Dar acum, că era aici, cum avea să scape de el? Ei... va vedea ea.

Numai că nu putu să scape. După ce mâncară împreună supă, lui Leith i se făcu atât de somn, încât aproape adormi în picioare. Când ajunse în pragul dormitorului, el o sărută pe frunte, ținând-o de umeri. Deși sărutul fu rece, fără pasiune, ochii lui exprimau veselie și amuzament, la vederea lui Leith împleticindu-se de somn.

– Nu mă voi obosi să intru cu tine în pat, pentru că sunt convins că ești prea obosită ca să observi, și asta ar fi o mare pierdere. Așa că haide, fii fată cuminte, și dacă te porți cum trebuie, am să-ți spun o poveste la culcare, data viitoare.

– Care dată viitoare? întrebă ea, pe jumătate adormită. Trebuie să pleci... nu poți sta aici.

El se întoarse și ieși fluierând, iar în secunda următoare, Leith adormea.

Același fluierat îl auzi și dimineața când se trezi. Se ridică să se uite pe fereastră, și îi văzu silueta voinică în curte, mergând cu Snap alături de el.

Câtă îndrăzneală! gândi Leith, și ieși repede din pat. Chiar a stat acolo peste noapte? Și dacă da, atunci unde a dormit? Doar nu cu ea în pat!

Fluieratul o anunță că el intrase în casă, așa că Leith intră în bucătărie o dată cu el.

– Ei, cum ne simțim în dimineața asta? întrebă Mace cu un zâmbet larg. Ești destul de trează pentru a lua micul dejun?

– Unde ai dormit astă-noapte? fu replica ei bruscă. Nu asta intenționase să spună, dar întrebarea îi scăpă fără să vrea.

– Eu fac foarte bine, multumesc, și zâmbi ironic către ea. Omletă sau ochiuri? Ce preferi?

– Prefer să știu unde ai dormit astă-noapte!

– Păăăăi, zise el, se poate să fi dormit cu tine, dar chiar am dormit oare? Asta vrei de fapt să știi, nu? Altfel, nu cred că ți-ar păsa dacă am dormit afară pe câmp, sau în cușca lui Snap.

– Nu... nu-i adevărat, zise Leith. Doar că... ei bine, nu e decât un pat aici, și... Nu mai știu ce să spună, când el se apropie de ea și o atinse cu un deget sub bărbie. O mângâia ușor pe gât, și în același timp îi măsura pulsul, gest în același timp tandru, și autoritar.

– Vrei să spui că nu-ți faci griji decât pentru binele meu? chicoti el.

– Nu văd ce e rău în asta, spuse Leith, tulburată de atingerea degetului lui Mace.

– Și ce dacă am fi împărțit patul astă-noapte? Te-ar deranja atât de tare, depinzând, bineînțeles, decât de intim l-am împărțit? Vocea lui era languroasă și caldă, și degetele lui o înnebuneau.

– Eu... eu... oh, termină cu chestia asta! strigă ea, când degetele lui îi atinseră sânii. Îi prinse mâna și încercă să i-o îndepărteze, dar încercările ei fură zadarnice.

– Ce s-a întâmplat? șopti el. Prea intim? Ei, nu chiar atât de intim ca împărțitul unui pat, dragă Leith.

– Tu... eu... doar nu, se bâlbâi ea. Îți râzi de mine, deși nu văd de ce faci asta.

Știa foarte bine de ce, și știa și că trebuie să pună capăt chestiei ăsteia, înainte ca situația să-i scape din mână. Dacă îl lăsa să continue, va fi cu totul la dispoziția lui.

Numai că... atingerea lui o hipnotiza. Simțea cum o cuprinde o căldură jilavă; și privirea lui, ochii aceia, îi dădeau senzația că stă pe marginea unei prăpăstii și se uită în jos.

– Ești sigură că nu s-a întâmplat nimic? întrebă el încet, încă țintuind-o cu privirea. Erai atât de obosită, puteai foarte bine să nu observi nimic. Poate... poate că am profitat de tine în timp ce dormeai.

Ultimele vorbe rupseră vraja, și fu sigură că și el dorise același lucru. Izbucni într-un râs nestăvilit, la gândul că și-a pierdut virginitatea în timp ce dormea. Mai ridicol decât atât, era gândul că Mace ar fi genul de bărbat care să facă așa ceva.

– Ei, asta chiar că ar fi fost o pierdere, râse ea, desprinzându-se din brațele lui. Dacă te aștepti la un mic dejun gigant, atunci ai face bine să te duci acasă, sau cel puțin la Helen și George. În general eu mă mulțumesc doar cu cafea și pâine prăjită.

El zâmbi, și o făcu să se uite pe masă, unde tronau un pachet imens de șuncă și ouă proaspete.

– M-am gândit că avem prea multe de făcut astăzi, ca să ne mulțumim doar cu un mic dejun frugal.

După masă, rămaseră în tăcere așezați, sorbind cafeaua și privindu-se. Cum era posibil, se întreba Leith, ca acest bărbat să-i trezească asemenea sentimente uneori, și alteori să nu poată să-l sufere? Și de ce a rămas aici peste noapte? În mod sigur avea lucruri mai importante de făcut, decât să-i organizeze ei viața.

– Câteodată am, răspunse Mace întrebării ei directe. Dar astăzi nu e o astfel de zi.

– Ei bine, eu am mult de lucru astăzi, așa că mai bine mă apuc de-acum.

– Și vrei să plec și să te las să-ți vezi de treabă, zise el. Ea nu voia ca Mace să plece, ba din contră. Dar ca să facă ceva astăzi, trebuia să scape de el cumva.

– Expoziția asta la Melbourne e foarte importantă pentru tine, nu-i așa? zise el, și Leith nu se obosi să-l întrebe de unde aflase.

– Este, și ar putea fi cea mai importantă pe care am avut-o vreodată.

– Dar cum te vei obișnui cu viața care te așteaptă o dată ce vei fi bogată și faimoasă?

Leith îl privi, dar nu văzu nici o urmă de ironie pe fața lui.

– Cu siguranță nici bogată, nici faimoasă, zise ea cu un zâmbet. Deși din punct de vedere financiar, ar putea să se îmbunătățească lucrurile, peste un an sau doi.

– Independență? zise el, și lui Leith nu-i plăcu tonul vocii lui. Asta-i chiar tot ce vrei de la viață?

– Cred că exagerezi, zise ea, dorind ca el să schimbe subiectul. Iar acum am să mă duc să mă îmbrac, dacă nu te superi.

– Și dacă mă supăr? spuse el cu un zâmbet, provocând-o. Leith însă refuză să reacționeze.

– Atunci mă tem că va trebui să te împaci cu ideea. Aș arăta ridicol lucrând la olărit în hainele astea, nu crezi?

– La fel de ridicol ai arăta purtând asta și la picnicul la care ne vom duce, spuse el.

– Dacă chiar am merge acolo, poate că aș arăta ridicol, numai că eu nu merg nicăieri.

– Nu fi încăpățânată, spuse Mace. Te vei simți bine, și vei avea ocazia să-ți faci noi prieteni. Nu trebuie să te gătești, pentru că nimeni nu o face la un grătar la iarbă verde.

– Am spus că nu merg nicăieri! Al naibii să fie el, gândi ea. De ce n-o lasă în pace?

– Nu intra în panică, zise el. Să spăl eu vasele în timp ce te îmbraci, sau vrei să te ajut cu îmbrăcatul?

–V reau să caști bine urechile ș să asculți ce-ți spun... nu vin! Nu și nu! Nu îmi organizezi tu mie viața.

– Cineva trebuie s-o facă din când în când. Acum nu mai fi încăpățânată, și du-te să te schimbi. Doar dacă nu vrei să te ajut eu s-o faci, ceea ce înseamnă că nu vom mai ajunge la picnic la timp. Apoi o atinse cu degetele pe ceafă, strângând-o puțin, dar apoi atingerea se îmblânzi, și începu s-o mângâie.Ei, ce alegi? întrebă el cu o voce languroasă.

– Asta nu e o ofertă rezonabilă, și văd că nu prea am din ce alege. Singurul lucru bun, e poate că în public, măcar îți vei ține mâinile la locul lor.

O oră mai târziu, erau deja la fața locului, unde erau adunate o mulțime de mașini de fermieri. Leith era încă furioasă și îmbufnată, dar el se prefăcea că nu observă. Atmosfera de la picnic era minunată, vremea numai bună pentru asemenea sărbătoare, și toată lumea zâmbea, drept care Leith nu putu să mai stea multă vreme bosumflată.

Fu prezentată mai multor localnici, și toți păreau că știu câte ceva despre proprietatea ei. Dar nimeni nu părea nici pe departe curios să afle ce căuta ea în compania lui Mace acolo.

Poate ca ar fi trebuit să port un costum ca al Madeleinei, gândi ea, și se amuză în gând imaginându-și asemenea lucru.

Dar dacă ceilalți nu păreau să considere că Leith venise acolo ca prietenă a lui Mace, acesta părea că da. Tot timpul era atent cu ea, și nu o lăsă o clipă singură.

Ce o mai uimise, fu cum toti bărbații îl tratau ca pe un lider, ascultându-i și aprobându-i părerile. Era ceva aproape medieval în toate astea. Mace părea a fi stăpânul ținuturilor, și ceilalți vasalii lui.

Spre prânz, se instală masa pentru toată lumea, și cantitatea de mâncare o lăsă pe Leith cu gura căscată.

– Dacă știam că mă așteaptă asta, n-aș fi mâncat atâta la micul dejun, spuse ea, uitând cu totul să mai fie îmbufnată.

– Și fără micul dejun, nu ai fi avut putere să reziști până acum,spuse Mace, cu un zâmbet. Deodată însă, se schimbă la față când văzu un bărbat coborând dintr-un camion prăfuit, și facându-i semne disperate.

Mace se ridică pe dată și se duse să vadă ce se petrece. Schimbă câteva vorbe cu bărbatul, și imediat după aceea se întoarse în fugă spre Leith.

– Urcă în mașină! E un ditamai focul la tine acasă.

Capitolul 8

– A fost pus intenționat! zise Mace. Nu fusese primul care o spunea, dar opinia lui îi confirmă lucrul acesta lui Leith.

– Dar de ce? Nu are sens! Și cuvintele ei repetară exact ceea ce spusese toată lumea.

Pompierii stăteau adunați în grup, privind ruinele fumegânde acum, a ceea ce fusese grămada ei de lemne nou cumpărate.

Stinsul flăcărilor nu a fost prea dificil o dată ce sosiseră pompierii, dar să le oprească să se întindă spre casă și ateliere fusese o adevărată performanță.

– Poate că a fost cineva care-ti poartă pică, cine știe, spuse unul dintre pompieri.

– Ai avut probleme cu cineva în ultima vreme? fu Leith întrebată.

– Nu, spuse ea. Cu absolut nimeni. Dacă voiau să dea foc clădirii, era mult mai ușor. Focul a fost pus intenționat la stiva de lemne. Dar de ce? Nu are sens!

Abia după ce plecară pompierii, Leith simți cu adevărat impactul pe care focul îl avusese, și o dată cu acesta, își făcură loc multe îndoieli asupra abilității ei de a supraviețui acolo.

– Probabil că voi afla într-o zi cine a făcut asta, îi spuse ea lui Helen care venise și ea acolo împreună cu George, s-o ajute, dar ce mă supără cel mai tare, pe lângă faptul că va trebui să-mi schimb toate planurile cu expoziția, e că prima dată de când am venit aici, mă simt vulnerabilă, și mi-e cu adevărat frică.

Când veni dimineața, frica lui Leith se transformase în furie. Cum a putut cineva să facă așa ceva? Seara înainte să se culce, aproape că se gândise să vândă totul și să se întoarcă la oraș, dar acum mai degrabă dorea să-și cumpere o pușcă.

–A i dreptate, sigur, îi spuse Helen la micul dejun. Și eu m-aș simți singură, deși cred că e mai bine aici ca la oraș, din punctul ăsta de vedre. Numai că dacă e să judec după privirea lui Mace Benedict de azi-noapte, nu va mai trebui să-ți faci griji cu singurătatea.

– Adică ce vrei să zici? izbucni Leith.

– Nu știu de ce mă mai întrebi, dat fiind că precum bine se știe el a petrecut noaptea cealaltă aici la tine.

– Cum poți să sugerezi așa ceva? spuse Leith încercând să pară revoltată, dar nereușind prea bine. Doar tu mi l-ai trimis pe cap!

– Ar fi venit el oricum, ca să te invite la picnic.

– O, acum ce pretext a mai găsit? spuse Leith sărind în picioare la vederea mașinii lui Mace oprind în curte.

El îi făcu cu mâna vesel, dar nu intră în casă.

Apoi Leith îi zări și pe George și pe Anson Jones, și nu putu să-și înăbușe un strigăt de uimire.

Helen spuse cu un zâmbet enigmaitc.

– Probabil că se duc să taie lemne, sau ceva de genul ăsta. Cine știe ce pun ei la cale.

– Stai așa! Acum Leith realiza pe deplin ce se întâmplă, dar nu știa cum să exprime totul în cuvinte. Vrei să zici că se duc să taie lemne pentru mine? Doar pentru... pentru mine?

– O, s-ar putea să fie ceva mai mult de cinci tone, cât era stiva ta. Nu poți să știi ce face George când îi pui un ferăstrău în mână.

– Dar... dar nu pot face asta. Cum o să pot plăti ?

– Eu nu mi-aș face griji până ce nu voi fi întrebată, spuse Helen. Acum trebuie să plec, asa că Leith, mai bine te-ai apuca de lucru.

Helen plecă, dar Leith nu putu să se apuce de treabă. Prima ei grijă fu să facă niște cafea proaspătă și două pachete mari cu friptură, și să le ducă la locul unde munceau bărbații.

Ferăstraiele electrice făceau un zgomot asurzitor, în timp ce bărbații tăiau pe rând copacii uscați de pe proprietate. Când o văzură se opriră și o dată cu ei și zgomotul ferăstraielor.

– O, ce bine, Leith... chiar eram gata pentru o cafea.

– Parcă ai jurat că nu vei tăia niciodată lemne pentru mine, îi spuse Leith în glumă lui George, dar mai apoi începu să-i mulțumească, și aproape că izbucni în lacrimi.

George n-o lăsă să-i mulțumească, ignorând lacrimile ce erau gata să izbucnească.

– Am simțit nevoia de puțină mișcare; și oricum, nu puteam să-i las pe băieții ăștia să facă treabă singuri.

Nu mai era nimic de adăugat, asa că înainte să izbucnească în plâns, Leith preferă să plece, lăsându-i pe cei trei să lucreze.

La masa de prânz, ea fu aproape la fel de tăcută ca Anson Jones. Erau atâtea lucruri pe care voia să le spună, dar nu știa cum.

Bănuia că ei se vor simți jenați dacă va izbucni în lacrimi așa că preferă să tacă mai tot timpul. Când George și Anson plecară, ea îi îmbrățișă pe rând, și le mulțumi fiecăruia, fără prea multă ceremonie.

Cu Mace Benedict nu era la fel de ușor, deși el părea că îi înțelege sentimentele, fără ca ea să trebuiască să le exprime.

– Ai să te descurci tu, îi spuse el, când ea nu mai știu ce să zică. Sentimentele pe care le avea față de el, îi sporeau și mai tare confuzia. Ăsta a fost un simplu ajutor între vecini, continuă el.

– Nu a fost un simplu ajutor, și stii foarte bine.

Mace zâmbi și o privi cu căldură.

– Tot ce ai de făcut acum, e să treci la treabă și să folosești tot lemnul ăsta cum trebuie, acum că nu ești singura care contribuie la succesul acestei expoziții. Sper că nu ți-am lezat sentimentele de independență.

Leith aproape căzu în capcană, dar în loc să izbucnească, îi zâmbi.

– Nu, deloc. Doar mă face să fiu fericită că am prieteni și vecini buni. Acum chiar că nu am voie să dau greș cu expoziția.

– Nu vei da greș deloc, îi spuse el, complimentul lăsând-o fără replică pe moment. Ochii lui îi spuneau că ceva în relația lor se schimbase, fără să știe ce anume. În orice caz, avansurile îndrăznețe și apropo-urile sexuale dispăruseră din atitudinea lui.

– Tot aș putea să dau greș, spuse ea. Sunt o mulțime de lucruri care pot să nu meargă bine.

– Sunt sigur că a venit timpul să ai numai noroc, îți promit, spuse el cu o voce caldă.

Fie că se datoră promisiunii lui sau nu, lemnul de foc fu perfect, și toate testele ieșiră bine. Acum putea din nou să spere că expoziția va ieși așa cum își dorea. Și mai mare îi fu bucuria când constată că bustul lui Mace nu se stricase. Din contră, era perfect, și semăna atât de bine, încât Leith aproape că se aștepta să-l audă vorbind.

– Nu numai că mi-ai promis noroc, tu ești un noroc! șopti ea, știind că norocul avusese un rol crucial în modelarea acestei piese. Noroc ... și dragoste, gândi ea, dar alungă repede această idee. Nu era timpul să se gândească la așa ceva. Nu acum.

Deodată o străbătu un fior, la gândul că Mace ar putea vedea bustul. Ar fi fost o catastrofă; el nu trebuia să vadă piesa asta, și gândind astfel o împachetă la un loc cu alte piese. Nimeni nu trebuia s-o vadă, până ce nu va fi gata expoziția.

Îi luă o săptămână să sorteze și să aleagă ce lucrări va păstra pentru expoziție și ce nu. Peste o zi trebuia să plece, și tot nu era gata.

Urma să plece în zori pe un feribot, „Prințesa Tasmaniei".

Pe când încerca să mai îndese niște lucrări în lăzi, Leith auzi lătratul lui Snap care anunța un vizitator, și privi afară în curte.

– Chris! strigă ea. Ei, nu te-am mai văzut de multă vreme. Ce te aduce prin locurile astea?

– Afacerile... și bineînțeles, plăcerea de a te vedea, spuse el. Eram prin preajmă, și m-am gândit să trec pe-aici și să-ți urez noroc la expoziție.

Leith îi mulțumi, iar el tăcu o vreme, privind-o.

– Mai e ceva pe lângă toate astea, spuse el în sfârșit. Numai că nu știu exact cum să încep.

– Încearcă să începi direct, și când termini de spus, vino să mă ajuți să iau decizia finală cu piesele pentru expoziție, pentru că eu nu mai știu ce să aleg.

– Direct... da, păi, se emoționă el, și Leith începu dintr-o dată să se îngrijoreze.

– Haide, spune odată, zise ea nerăbdătoare.

– Păi... cineva mi-a făcut o ofertă, și vrea să cumpere această proprietate, spuse el nervos.

– Ce proprietate? întrebă ea, știind deja răspunsul. Proprietatea mea?

– Da, proprietatea ta, și e o ofertă excelentă. De fapt, cam prea bună, ceea ce mă pune pe gânduri. Dar ...

– Dar ce? întrebă Leith, realizând că mai este ceva.

– Păi... chestia e... Ei bine, nu știu cine face oferta. Știu doar că e vorba de un avocat care se ocupă de toate astea, dar nu zice pe cine are drept client; dar asta nu e ieșit din comun.

– Un avocat. Nu cumva ...

– Nu, nu e Mace Benedict. Sau cel puțin nu cred, spuse Chris în grabă. Leith se îngrijoră pe moment, dar când auzi cifra oferită uită de orice altceva.

– Dar... e ridicol, exclamă ea. E prea mult și ce am plătit eu pentru locul ăsta, d-apoi atât! Chiar tu mi-ai zis.

– Doar un pic prea mult, recunoscu el. Dar cu siguranță nu valorează cât se oferă acum.

– Nu contează, pentru că oricum nu mă interesează să vând,– spuse Leith hotărâtă.

– Eu unul eram obligat să te anunț, bineînteles, zise Chris. Oferta este oricum splendidă, trebuie să recunoști. Poate te mai gândești.

– Răspunsul este nu, spuse Leith. Acum vino să mă ajuți să sortez piesele pentru expoziție.

El nu fusese de prea mare ajutor, decise Leith după ce Chris plecă. Nu avea gustul necesar și nici instinctul să judece el însuși asupra alegerii pieselor. Cel mai rău lucru era faptul că vestea adusă de el, o făcuse să nu se mai poată concentra. Situația era mult prea bizara ca să poată să nu se mai gândească la ea.

Când Mace Benedict sosi o jumătate de oră mai târziu, la fel de neașteptat ca și Chris, prima întrebare a lui Leith nu avu nimic de-a face cu expoziția.

– Dar de ce ar vrea cineva să plătească atât de mult pentru locul ăsta? zise ea. E ridicol, și nu are sens.

– Ai dreptate, doar dacă cineva nu are un interes aparte pentru acest loc, răspunse el. Ai să accepți?

– În mod sigur am să mă mai gândesc la asta, spuse ea, și imediat se întrebă de ce declarase asemenea lucru. Era chiar hotărâtă să refuze, sau încerca să provoace o reacție din partea lui Mace? Nici ea nu mai știa. O declarație de dragoste, sau o rugăminte să rămână? Nu, în mod sigur, el o va sfătui să ia banii și să plece în drumul ei.

Răspunsul lui o surprinse însă.

– Eu aș amâna orice până după expoziție, în locul tău, răspunse el calm, apoi începu să inspecteze lucrările alese pentru călătoria la Melbourne.

– Neapărat să-l iei pe ăsta... și pe ăsta, spuse el, după ce privi cu atenție fiecare obiect; și bănuiesc că încerci să te hotărăști pe care din ele să le mai înghesui și în lăzile alea două, nu?

– Remarcabil, băiete! exclamă Leith imediat, alegând obiectele propuse de el, și începând să le împacheteze. De ore întregi încerc să fac o alegere, și tu reușești în câteva secunde. Lucru pentru care trebuie să-ți mulțumesc, pentru că altfel mi-ar mai fi luat câteva ore bune, până să mă decid.

– Cu plăcere, și ar trebui să te grăbești, că nu prea mai ai timp, spuse el, apoi schimbă brusc subiectul. Incidentul cu focul ar avea vreo influență în favoarea unei decizii de a vinde locul ăsta? întrebă el.

– N-am luat încă nici o hotărâre, doar mă gândesc la ea, spuse Leith, dorind să vorbească de cu totul altceva. Într-adevăr, chestia cu focul e ceva despre care trebuie să-mi fac griji, dar încerc să nu mă mai gândesc.

– Da, cel puțin nu acum, spuse el cu o voce serioasă. Apoi, spre uimirea lui Leith, el băgă mâna în buzunar și scoase un teanc de bancnote.

– Ca să acoperi costul lemnelor, și al orice altceva ai nevoie, spuse el, împreună cu asigurările mele că persoana care a făcut treaba asta nu te va mai supăra pe viitor.

Leith rămase înmărmurită. Se uita la bani, neștiind ce să zică, apoi la Mace.

– Tu... vrei să zici că știi cine a pus focul? Nu era o întrebare, ci o afirmație care nu mai cerea răspuns. Dar... dar tu ... dar nu vrei să-mi spui, nu-i așa? Aceasta fusese în mod clar o întrebare. De ce?

– Nu cred că mai are rost acum, doar dacă, bineînțeles, nu ești hotărâtă să intentezi proces, spuse el, și ceva în ochii lui o sfătuia să nu facă asta.

Leith flutură furioasă cu mâna în aer. Să-l ia naiba! Chiar credea că era așa de răzbunătoare?

– Nu vreau să dau în judecată pe nimeni, nu mă interesează așa ceva! strigă ea cu ochii sclipindu-i de furie și revoltă. Nu mă interesează banii câtuși de puțin. Dar vreau să știu de ce... și cine? Cui am făcut eu vreun rău vreodată? A fost doar vandalism, sau...

Dintr-o dată răspunsul îi veni clar în minte, și chiar dacă îi păru ridicol, știu că ăsta era adevărul.

– Madeleine! strigă ea, și când el nu răspunse, știu că ghicise.

Capitolul 9

Călătoria la Melbourne fu un coșmar. Vânturi puternice urlând prin stâmtoarea Bass făcură traversarea apelor dificilă, și Leith nu se simți deloc în siguranță pe vas.

Se terminase! Orice vise își făcuse despre Mace Benedict, acum erau moarte, și totul se sfârșise o dată cu acea încercare a lui de a o salva pe Madeleine DeMers de la intentarea unui proces.

Probabil că nu fusese ușor nici pentru el să ia asemenea decizie și să admită așa ceva despre femeia pe care o iubea.

– De ce? Asta e tot ce vreau să știu? întrebase Leith, când adevărul crud i se dezvăluise în fața ochilor. Spune-mi doar de ce, și am să închei totul aici. Cu siguranță am dreptul să știu!

– Sunt uimit că mai trebuie să întrebi, spusese Mace. Motivul mi se pare mai mult decât clar.

– Gelozie. Leith spusese cuvântul, scutindu-l de jena de a-l spune el. Și deși Mace nu se obosi să confirme, nu mai era nevoie de alte întrebări.

– Ei, atunci asta e. Oricum, ai cuvântul meu că aici se încheie totul.

– Ești foarte generoasă, spusese el, și în mod sigur vorbise serios, gândi ea.

– Sunt realistă. Iar acum, dacă nu te superi, am foarte multe de făcut ...

– Sigur, spusese el, mult noroc cu expoziția.

Apoi plecase, din fericire fără s-o atingă, pentru că până și o simplă strângere de mână ar fi fost prea mult pentru Leith în acele momente.

Acum se simțea învinsă, cu inima frântă, dar nu avea de ales, trebuia să-și revină. De multe ori în drumul spre Melbourne, fu tentată se despacheteze bustul lui Mace, fie numai pentru a avea satisfacția de a-i privi trăsăturile caricaturale. Dar nici asta n-o mai amuza și nu i-ar fi adus nici o alinare.

La fel de goală pe dinăuntru, deși totuși încântată, se simți și a doua zi, când directorul galeriei îi făcu sincere complimente la vederea bustului.

– Pur și simplu magnific. O capodoperă, spuse el plin de încântare. Dar... nu e de vânzare?

– Doar dacă sunt nevoită, spuse Leith, gândind cât de ridicol suna ceea ce spusese. Bărbatul acesta nu mai însemna nimic pentru ea. Dar totuși, bustul era tot ceea ce îi rămăsese de la Mace, și trebuia să-l păstreze, cel puțin până trecea această durere din sufletul ei, și până putea să-și facă noi vise care nu-l implicau și pe el.

– Ei, asta ar fi o problemă, spuse directorul. După cum știi, avem o politică a noastră cu privire la exponate.

Știa, dar uitase cu totul, și oricum nu putea să ofere bustul spre vânzare, pentru că nu-i aparținea.

Regula galeriei fusese dintotdeauna ca, din respect pentru vizitatori, toate exponatele să fie scoase la vânzare. Ca Leith să aștepte tratament preferențial, ar fi fost o lipsă de profesionalism. Era clar că va trebui fie să vândă, fie să-l retragă din expoziție.

– Există totuși o modalitate. Poate să fie un preț pe lucrare, dar nu trebuie să fie unul realist, sau măcar rezonabil, spuse directorul zâmbind. Sper că înțelegi ce vreau să spun. Apoi râse aprobator când auzi prețul propus de Leith.

– Ei, în cazul ăsta, cred că lucrarea e în siguranță. S-ar putea ca Mace să vrea s-o cumpere, dar altcineva, mă îndoiesc.

Leith tresări când auzi ultimele cuvinte.

– Vreți să spuneți că îl cunoașteți pe Mace Benedict? Nu... nu știam asta.

– Bănuiesc că am să dau de necaz, acum că v-am spus. Văd că el nu v-a menționat nimic despre asta vreodată.

Leith era împietrită de uimire. Ceea ce aflase îi lăsă deodată un gust amar.

– Să înțeleg, spuse ea cu voce tremurată, că el este cel care a sugerat să fiu invitată aici?

– Nici vorbă, copilă. Singurul lucru care i-a fost lui Mace permis să-l facă, a fost să-mi dea adresa ta, atunci când am dorit să te contactez. Ai cuvântul meu.

– Dar de ce eu? insistă Leith.

– Îți cunoșteam bine lucrările și le apreciam, deși trebuie să observ că ceea ce văd aici întrece orice lucrare de-a ta care mi-a picat în mână până acum. Am văzut multe lucrări de-ale tale în biroul lui Mace din Hobart.

– În... biroul... lui? Cuvintele îi ieșiră cu greu din gură, atât de uimită era. Are lucrări de-ale mele în birou?

– Printre altele, da. Trebuie să recunosc că am fost surprins să văd câte lucrări de-ale tale a strâns până în prezent. Dar de ce ești atât de uimită? Din câte am tras eu concluzia, ceva există între voi doi, nu?

– Atunci asta v-a influențat decizia de a mă invita aici? întrebă Leith caustică și plină de îndrăzneală.

– Eu zic că nu! spuse el serios, așa că Leith trebui să-și ceară scuze.

– Îmi pare rău, spuse ea, probabil tot stresul ăsta cu pregătirea pentru expoziție e de vină. N-am vrut să vă jignesc.

– Nici eu pe tine, spuse directorul, și în mod sigur, nu în ajunul expoziției celui mai desăvârșit artist ceramist australian, pe care mi-a fost dat vreodată să-l prezint. Dacă asta ajută, numele unui anumit personaj nu va mai fi adus în discuție.

– O, nu are prea mare importanță, spuse Leith. Nu e nimic între noi. Suntem doar... un fel de vecini.

– Înțeleg, spuse directorul. Acum încearcă să te odihnești, că mâine te așteaptă o zi mare.

A doua zi, când veni vremea să se pregătească pentru expoziție, Leith alese cu grijă din mica garderobă pe care o adusese cu ea, rochia ei favorită de seară și accesoriile potrivite pentru ea, deși inițial nu fusese sigură dacă s-o poarte sau nu la vernisaj. Se gândi însă, că îmbrăcându-se elegant în acea seară, va îndepărta o parte din durerea sufletească de care nu putea scăpa.

Într-adevăr, deja se simțea mai bine, când păși în sală, în rochia albă, mulată pe corp, care îi scotea în evidență bronzul căpătat în aceste luni trăite la țară, precum și părul decolorat ușor de soare.

Galeria era deja plină când sosi ea, și asta îi risipi orice îndoieli asupra succesului vernisajului.

Directorul, era peste măsură de încântat, în timp ce alerga încoace și-ncolo.

–Este mai mult decât m-aș fi așteptat vreodată! spuse el. Știam că va fi bine, dar este incredibil. Iar tu arăți splendid, ceea ce e perfect pentru că cei de la presă abia așteaptă să vorbească cu tine.

Leith se pomeni cu un pahar de șampanie în mână, și în jumătatea de oră care urmă, trebui să se țină după director, care o plimbă pe la toate grupurile de ziariști dornici să-i ia un interviu. La un moment dat însă, simți cum amețește după atâta efort.

– O, te rog, ai milă, îi spuse ea directorului. Toate astea sunt copleșitoare, iar eu nu am pus nimic în gură de ieri. Trebuie să iau o pauză!

Spre bucuria ei, agitația cu interviurile și cu presa, se opri acolo, așa că putu să se retragă un moment. Tocmai când se sprijinea de un zid ca să-și recapete puterile, auzi o voce cunoscută în stânga ei:

– Ce se întâmplă, te-au copleșit evenimentele? Eu te-am avertizat că viața la țară nu-i ușoară.

– Brian! Ce cauți aici? spuse ea. Uitase cu totul de acest personaj din viața ei trecută. Parcă trecuseră zeci de ani, nu doar șase luni de când plecase de la oraș.

– Doar nu crezi că aș putea lipsi de la un asemenea eveniment!

Leith nu putu să-și stăpânească un zâmbet, dar acesta pieri repede când mintea ei făcu automat comparația, dintre Brian și Mace Benedict.

Se cutremură, apoi o trecu un fior rece la gândul că toată viața și-o va petrece făcând astfel de comparații.

– Cum ți se pare expoziția?

– Sunt plin de invidie că nu are loc la mine în galerie, spuse el, vorbind foarte serios.

Avea și de ce să-i fie ciudă, dat fiind că galeria era deja plină- ochi cu lume, și majoritatea lucrărilor purtau eticheta „vândut".

– Văd că merge foarte bine, spuse Brian, și totuși tu nu pari prea fericită. Nu cumva ți-e dor de izolarea din Tasmania?

Ea zâmbi, pentru că bărbatul avea atâta dreptate... Da, Brian nu va putea niciodată înțelege că acel loc însemna acum pentru ea acasă. Nu putea să-i descrie cât de magnific era muntele, și pinii pe care îi vedea în fiecare dimineață de pe verandă, și de alfel nici nu conta dacă el înțelege sau nu. Revederea cu el nu-i stârnise nici un sentiment, și dacă pe moment se bucurase să-l întâlnească, acum nu mai simțea decât disconfort. Era un străin...

Când veni momentul să țină un discurs pentru oaspeți, deodată, simți că tot ce își dorește e să plece, să părăsească

sala de expoziții și pe toți acei oameni. Poate că erau importanți în obținerea succesului, dar ea era un artist, nu un om public sau un orator. Așa că rosti simplu, emoția din cuvintele ei spunând totul:

– Prefer să las lucrările să vorbească în locul meu. Vocea îi tremura. Un singur lucru aș vrea să spun despre această expoziție. Totul a fost posibil doar datorită generozității unor oameni pe care sunt mândră să-i numesc prietenii și vecinii mei.

Apoi povesti pe scurt despre foc și alte probleme pe care le înfruntase de când se mutase în Tasmania, și despre ajutorul pe care-l primise. Toată lumea se amuză când auzi întâmplările cu oile, și Leith știu că râsetele erau pline de simpatie. În final, mulțumi tuturor încă o dată, și fu bucuroasă că poate să se retragă într-un colț, cu sentimentul că ce era mai greu, trecuse.

Își făcu drum prin mulțime, când deodată auzi o voce cunoscută și foarte dragă:

– Măi să fie, ai fost nemaipomenită!

Aproape se aruncă în brațele lui Helen, atât de nestăvilită îi fu bucuria s-o vadă acolo. Lângă ea era George, arătând foarte incomodat de costumul pe care-l purta, și de asemeni, împreună cu ei, și Fiona Benedict.

– Dar ce faceți voi toți aici? spuse Leith izbucnind în lacrimi, bucuroasă că acum era între prieteni, oameni la care ținea și în care putea avea încredere.

– O, doar nu credeai că te vom lăsa să înfrunți toată mulțimea asta de una singură? spuse George.

– Dar cine are grijă de fermă și de animale pentru voi? întrebă Leith, plângând și mai tare. Și de Snap! Doar nu ați adus-o cu voi!

– Totul e sub control, așa că nu-ți mai face griji, și nu mai plânge, spuse Fiona Benedict cu fermitate. Mace o să vină și el într-o clipă. A rămas să parcheze mașina.

Leith nu mai avu putere să spună nimic. Era înmărmurită. Mace era aici? Oare era și Madeleine cu el?

Nu avu timp să se mai gândească la asta, pentru că fu chemată din nou să dea interviuri, și de data asta erau atât de mulți ziariști încât abia putea face față întrebărilor.

– Care e povestea bustului acela? întrebă unul dintre ziariști. Este unul din vecinii tăi, sau e cineva mai special?

– Nu e... nu e decât un simplu vecin, spuse ea, păstrându-și calmul.

–Prețul e cam mare pentru o lucrare care nu reprezintă pe nimeni special, spuse un alt ziarist.

Dar înainte ca Leith să poată răspunde, o voce caldă, dar puternică, i-o luă înainte:

– E doar o chestiune de opinie. Eu unul, cred că e un preț foarte rezonabil.

Apoi Mace Benedict ignoră valul de întrebări care urmă, și o trase pe Leith de mână.

– Ai răspuns la destule întrebări, spuse el autoritar. În afară decâteva întrebări de-ale mele.

Leith nu putu să spună nimic, nici măcar să protesteze, pentru că el nu fu prea delicat când o trase de mână și o scoase din mulțime.

Întrară într-o cameră privată, la care Mace se duse direct, lăsând să se vadă că nu era prima oară acolo.

– Ei, bine, spuse el cu o voce serioasă. Acum suntem pe teren neutru, singuri, și vreau niște răspunsuri. Prima întrebare ar fi ca cea a reporterului de mai devreme. De ce asemenea preț pentru bustul cuiva care nu înseamnă nimic pentru tine?

Leith nu putu să răspundă.

– Știu deja răspunsul, spuse el, și acum vocea lui era ca o catifea. Leith tot nu putea să-și găsească cuvintele. Cum putea s-o întrebe așa ceva, cu asemenea aroganță?

– Fir-ar să fie, ce e cu tine? Ești așa de încăpățânată încât nu poți să recunoști că simți pentru mine același lucru pe care îl simt și eu?

Leith nu putu să-și creadă urechilor, și inima începu să-i bată mai să-i spargă pieptul. Nu cred că am auzit bine, sau dacă am auzit, cred că am înțeles greșit, gândi ea. Numai că el o spuse din nou.

– Leith... te iubesc, și sunt sigur că și tu mă iubești, altfel nu ai fi pus un asemenea preț pe acel bust. Vreau să te aud că o spui tu însăți, sau vrei să plec cu convingerea că independența ta e mai importantă decât dragostea?

Acum Leith trebuia să vorbească. Nu avea de ales! Dar cuvintele tot nu voiau să vină. Plină de emoție, se aruncă în brațele lui, căutându-i buzele, și din acel moment nici un cuvânt nu mai fu necesar.

Păru că a trecut o eternitate până ce ea își reveni, și fu în stare să pună întrebările care o chinuiseră în ultimele zile.

– Dar... cum rămâne cu Madeleine? Am crezut că...

Rămăsese cuibărită în brațele lui, cu buzele umflate de atâtea sărutări, cu trupul vrăjit de atingerile lui, dar trebuia totuși să pună acea întrebare.

– Ce-i cu Madeleine? întrebă Mace, sărutând-o pe gât. Madeleine nu are nici o importanță. Niciodată nu a avut. Este un copil răsfățat, și nimic altceva. N-am putut s-o las să ajungă în fața justiției, pentru că nu poți condamna pe cineva doar pentru că e prost.

Apoi o sărută din nou și pe moment Leith se lăsă cuprinsă iar de vraja atingerilor lui.

– Ar trebui să mergem înapoi, șopti ea. Acum nu e momentul potrivit să...

– Sau locul potrivit, îi continuă Mace ideea. Dar aici măcar suntem singuri. Acolo e toată lumea aia, și la cină va trebui să te împart cu George, cu Helen și cu mama.

Asta făcu să răsară încă o întrebare în mintea lui Leith.

– Spune-mi, mama ta, ce crede despre...

– ...Crede că ești minunată, continuă el. Mai vrei și opiniile altora?

– Opinia ta este singura care contează, spuse Leith cu ochii strălucind ca două perle.

Nu voia să se mai întoarcă în sală, dar un ciocănit ferm în ușă, și vocea directorului, o făcură să se adune.

Intrară din nou în galerie, auzind numai pe jumătate întrebările care curgeau din toate părțile. Nu se mai gândeau însă, decât unul la celălalt și fericirea se citea pe fețele lor.

Abia în timpul cinei, Helen îi puse lui Leith întrebarea care stătea pe buzele tuturor.

– Leith, cum rămâne cu oferta aceea care ți s-a făcut pentru proprietatea ta?

Leith sări dintr-o dată în picioare, cu îngrijorare pe chip.

– O, nu! Trebuie să vorbesc urgent cu Chris Hardy! Îmi trebuie un telefon, acum!

Toată lumea părea uimită cu desăvârșire.

– Oferta aceea, explică ea, i-am spus lui Chris că o accept, seara trecută, și acum nu mai vreau...

– De ce îți faci griji? Nu ai semnat nimic, spuse Mace. Apoi reluă zâmbind. Leith dragă, eu sunt cel care a făcut oferta, așa că să nu-ți fie teamă că vei fi dată în judecată! N-aș putea s-o fac nici dacă aș vrea, încheie el cu un zâmbet.

– Dar de ce? întrebă Leith.

Erau complet singuri acum. Ceilalți plecaseră înapoi în seara precedentă, iar Mace și Leith se hotărâseră să stea până a doua zi.

– Am vrut să te încerc, să-ți ofer o cale de scăpare, și să vad dacă o accepți. Speram, bineînțeles, că n-o vei face, și într-adevăr nu ai făcut-o, ceea ce mă face foarte fericit. Sunt sigur că toate astea nu au fost ușoare pentru tine.

– Dar de ce ai oferit acel preț exorbitant? întrebă ea.

– Ca să îți trezesc bănuielile și să te fac în același timp să refuzi. Uneori, cu independența ta, m-ai umplut de confuzie, și la un moment dat chiar nu mai eram sigur dacă am făcut ceea ce trebuie. Dar ceea ce știam în mod sigur era că ai fi fost un haiduc pe cinste, spuse el râzând și sărutând-o, apoi adăugă:

–Și mai știam că mi-ai răpit inima din prima zi în care te-am văzut.

–Trebuie să fi fost muntele ăsta fermecat, spuse Leith, pentru că și eu am simțit același lucru; și încă mai simt.

Sfârșit

Solicitanții la

„CARTEA PRIN POȘTĂ“
se pot adresa
„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“

București, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1
tel. 01-223.63.07. sau C.P.-41-129.
Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:
str. Panait Istrati 62, sector 1
tel/fax 01-224.16.98.

Tipografia **MIRON**
www.miron.ro
miron@miron.ro
Tel: 336.33.04
Fax: 337.42.92

ALCRIS

THE BEST

Un premiu câștigat miraculos la loterie, îi dă posibilitatea lui Leith să cumpere o proprietate străveche într-un ținut de munte, în Tasmania, și libertatea să se dedice pasiunii ei, arta ceramicii. Dar în același timp îi aduce o mulțime de noi prieteni, printre care și Mace Benedict, un fel de vecin. Treptat însă, Leith descoperă dorința de a-i fi acestuia mai mult decât o simplă vecină, deși el nu o privește decât ca pe o copilă încăpățânată.

ISBN 973-8251-44-3

PREȚ 16.000 LEI